

Шаріат в ісламі, християнстві та іудаїзмі

**الشريعة في الإسلام والنصرانية واليهودية
باللغة الأوكرانية**

Автор:

шейх, адвокат апеляційного суду

Ахмад аль-Амір

Відредагував, виправив і написав передмову:

вельмишановний доктор

Абд ар-Рахман ібн Абд аль-Карім аш-Шіха

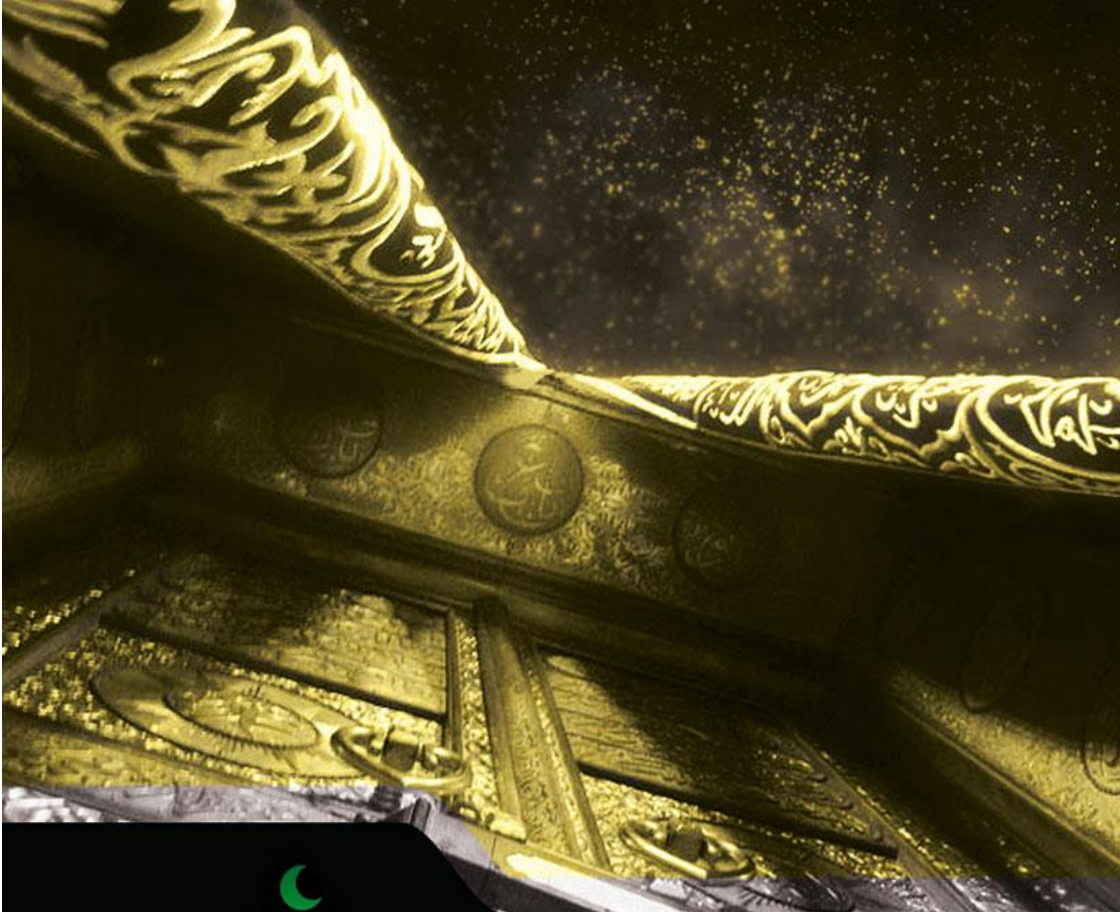
Переклад з арабської:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Андрій Шистєров

Редагування:

Умм Алі Шистєрова

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

Зміст

Перша глава

- Лексичне значення слова *законодавство (Шаріат)*
- Введення в оману засобами масової інформації щодо слова *шаріат*
- Мета введення законів
- Вічний закон і законотворчество
 1. Провал вигаданих законів у вирішенні проблем злочинності
 2. Важливість існування божественного законодавства
 3. Вигадані закони і закон джунглів
- Суперечливість і нестабільність вигаданих законів
 1. Евтаназія
 2. Продаж наркотиків
 3. Смертна кара
- Хаотичність покарання у вигаданих законах
 1. Людські жертвопринесення в законодавствах різних народів
 2. Злочини, які були узаконені у вигаданих законодавствах

Друга глава

Цілі ісламського законодавства і його покарання

- Ісламське законодавство
- Мета ісламського законодавства
 1. Захист релігії
 2. Захист життя
 3. Захист розуму
 4. Захист майна
 5. Захист нащадків
- Покарання в ісламському законодавстві
- Вимоги застосування ісламського законодавства в немусульманських країнах
 1. Шаріатські суди в немусульманських країнах

2. Чи обов'язково вимагати застосування ісламського законодавства в немусульманських країнах?

Третя глава

- Ісламське законодавство і вигадані закони: досягнення мети
- Покарання злодія: між відсіканням руки і ув'язненням
- Покарання злодія в священних писаннях
- Самозахист в ісламському законодавстві
- Самозахист в Біблії
- Самозахист у вигаданих законах

Четверта глава

Багатоженство в ісламському законодавстві і у вигаданих законах

- Багато дружин, багато коханок і обмін дружинами
- Багато дружин і багато коханок з точки зору вигаданих законів
- Різниця між другою дружиною і другою коханкою
- Обмін дружинами в вигаданому законодавстві
- Полігамія в іудаїзмі і християнстві
- Полігамія в ісламі

П'ята глава

Закони, що впорядковують життя суспільства

- Різниця між ісламським законодавством і вигаданими системами
- Думка Біблії про демократію
- Ісламське законодавство і свобода слова

Шоста глава

- Джихад в ісламському законодавстві.
- Положення світу до, під час та після появи ісламу
- Народ сповідує релігію свого правителя
- Нав'язування християнства під страхом смерті
- Джихад і гарантія свободи віросповідання
- Листи Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) на захист християн

- Джихад в ісламі і його види
 1. Етапи джихаду
 2. Перешкоди для ведення джихаду
 3. Цілі джихаду
 4. Очікування від джихаду
 5. Норми ведення джихаду
- Чи кожна війна, яку ведуть мусульмани, є джихадом?
- Священна війна
- Різниця між джихадом і війною
- Джихад в Біблії

Сьома глава

Екстремізм і крайнощі: між ісламським законодавством і
вигаданими законами

- Ісламське законодавство і боротьба з крайнощами і екстремізмом
- Чернецтво в християнстві
 1. Безшлюбність краще шлюбу
 2. Неможливість розлучення
 3. Відрізання голів
- Іслам і боротьба з рабством
- Рабство в священних книгах іудеїв і християн
- Іслам і боротьба з расизмом
- Ісламське законодавство: дозвіл насолоджуватися мирським життям і спонукання мати багато дітей

Восьма глава

Відкриття істин

- Приклади християнського та іудейського законодавства з Біблії
 1. Відсікання руки злодію в Біблії
 2. Покарання за перелюб в Біблії
 3. Смертна кара в Біблії
 4. Свобода віросповідання в Біблії (покарання за віровідступництво)
 5. Закон ревностів в Біблії (клятви запевнення)

Передмова

*З ім'я Аллаха Милостивого, Милосердного.
Хвала Аллаху, Господу світів, мир і благословення нашому
Пророку Мухаммаду, його сім'ї та всім сподвижникам.*

Людство – одне зі створінь Всевишнього Аллаха в цьому величезному всесвіті та його невід'ємна частина. У людства є певні завдання і справи. І якщо воно вийде за межі небесних Писань, які були зіслані для нього, то це неминуче призведе до безладу. Це можна побачити, коли люди роблять щось заборонене, відмовляються робити те, що їм було наказано робити, або слідують своїм пристрастям. Саме тоді з'являється нечестя, яке огортає землю і небо. Також поширюються хвороби, які не були відомі раніше; відбуваються війни, які знищують посіви й нащадків, а також з'являються проблеми із навколишнім середовищем і глобальним потеплінням. Якщо так буде й надалі, то Земля перетвориться на мертву планету, на якій людство не зможе жити. Все це – наслідки людської безпечності: результат ядерних випробувань і діяльності заводів, які виробляють більше, ніж потрібно людині. Все це заради насичення матеріалістичного апетиту, здійснення бажань і задоволення пристрастей, нехай навіть за через приниження своїх братів. Такі люди хочуть насититися за рахунок голоду інших; одягнутися за рахунок наготи бідних; отримати насолоду, вбиваючи таких самих людей. Правду сказав Всемогутній Аллах:

**Зло з'являється на суші й на морі завдяки тому, що люди
роблять своїми руками, — тож нехай скуштують
частину того, що накоїли! Можливо, вони повернуться!**
(Ар-Рум, 41)

Всевишній Аллах пояснив людям, що їх не було створено просто так і вони не полишені на призволяще. Всевишній Аллах сказав:

Невже ви вважаєте, що Ми створили вас для забави та що ви не повернетесь до Нас? Всевишній Аллах, Істинний Володар! Немає бога, крім Нього, Господа великого трону!

(Аль-Мумінун, 115-116)

Всевишній пояснив, що однією з мудростей створення людей є намісництво на землі – покоління за поколінням, аби поклонятися тільки одному Аллаху та не додавати Йому рівних. Аллах не має потреби у Своїх рабах. Він створив їх, аби випробувати: хто з них буде робити добрі справи? Тому Всевишній Аллах сказав:

Я створив джинів та людей лише для того, щоб вони поклонялися Мені. Я не бажаю від них наділу та не потребую, щоб вони годували Мене! Воістину, Аллах — Наділяючий, Володар Могутності!

(Аз-Заріят, 56-58)

Всевишній пояснив, що буде наділяти людські тіла необхідною життєвою силою. Він сказав:

О ви, які увірували! Їжте ті блага, якими наділили Ми вас, і дякуйте Аллаху, якщо поклоняєтесь ви Йому!

(Аль-Бакара, 172)

Також Всевишній пояснив, що буде давати людським душам необхідну життєву енергію: вони не знайдуть заспокоєння без віри, не зможуть знайти спокою без поклоніння своєму Творцю і не досягнуть стабільності без втілення в життя Його законодавства. Всевишній Аллах сказав:

Тих, які увірували й знайшли спокій для своїх сердець у згадуванні Аллаха! Хіба ж не в згадуванні Аллаха знаходять спокій серця?

(Ар-Рад, 28)

Аби люди змогли втілити в життя поклоніння Єдиному Аллаху, Він відправив до них посланців, щоб вони змогли слідувати за ними; і зіслав їм книги (законодавства), щоб вони змогли керуватися ними – факел, який освітлює їх шлях до добра і застерігає їх від зла, впорядковує їх життєві справи, після чого люди починають використовувати свої тіла і душі для того, для чого вони були створені. Всевишній Аллах сказав:

Люди були єдиною громадою. Аллах відіслав пророків вісниками та застерігачами і зіслав разом із ними Писання в істині — для того, щоб вони розсудили поміж людьми те, про що вони сперечалися. Та не було суперечок, окрім як між тими, кому були даровані ясні знамення, і які були несправедливі одне до одного. Тож Аллах повів прямим шляхом тих, які увірували, до істини, про яку ті сперечалися — з дозволу Його. Аллах вказує прямий шлях тому, кому побажає!

(Аль-Бакара, 213)

Останнім з них був Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха). Аллах завершив ним посланницьку місію і довів до досконалості свою релігію. Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) прийшов з релігією, яка містить в собі законодавство — божественні загальносвітові універсальні закони, які підходять до будь-якого місця й часу. Вони регулюють життя людства і приносять їм щастя, як у мирському, так і у вічному житті. Знайде щастя той, хто прийняв ці закони, і буде горе тому, хто їх відкинув. Всевишній Аллах сказав:

**Воістину, цей Коран провадить до того, що
найправильніше, і сповіщає віруючих, які роблять добрі
справи, про те, що на них чекає велика винагорода!**

(Аль-Ісра, 9)

Це стосується абсолютно всіх, хто пішов прямою дорогою. Таким чином, правильний шлях підходить для всіх народів і поколінь без кордонів, без часових або географічних рамок. До цього відносяться всі засоби й дороги, які ведуть до прямого шляху, а також усе добро, до якого було направлено людство – завжди і всюди¹.

Коран вказує на найправильніший шлях об'єднання між зовнішніми і внутрішніми складовими людини: між її почуттями і поведінкою, між її віровченням і справами. Все це міцно та нерозривно пов'язано. Душа людини прагне у височінь, міцно стоячи на землі, а її вчинки будуть поклонінням, якщо вона прямуватиме за їх допомогою до Аллаха, і хай навіть це буде отримання насолоди від мирських благ.

Він вказує на найправильніший шлях у сфері поклоніння, врівноважуючи між обов'язками і можливостями. Тому виконання поставлених обов'язків не є важким для душі і не веде до виснаження і розчарування від неможливості їх виконання. Також полегшення не доходять до такої міри, що призводить до млявості і недбалості, ігноруючи вищі цілі і справедливість.

Коран вказує на найправильніший шлях у взаєминах між людьми: між особистостями і подружжям, правителями і народами, державами і статями. Подібні взаємини ґрунтуються на міцній стійкій основі, яка не підпадає під вплив думок і пристрастей: вона не залежить від любові і ненависті, від користі і цілей. Взаємини будуються на

¹ Саїд Кутб, «Фі Зиляль аль-Куран», (4/2215).

основі, яку встановив Всезнаючий і Обізнаний про Свої творіння. Він знає про них краще за всіх і більш обізнаний про те, що для них корисно, завжди і всюди. Тому він вказує на найправильніший шлях в системі правління, фінансовій, громадській та міжнародній системі, який найбільше підходить людству.

Він вказує на найправильніший шлях у всіх небесних релігіях. Також він захищає приписи, які зіслані у ньому, в результаті чого все людство, з його небесними віровченнями, перебуває в мирі та злагоді.

**Воістину, цей Коран провадить до того, що
найправильніше, і сповіщає віруючих, які роблять добрі
справи, про те, що на них чекає велика винагорода! А
тим, які не вірують у наступне життя, — їм приготували
Ми болісну кару!**

(Аль-Ісра, 9-10)

Це – головне правило в питанні відплати за вчинки. Його побудовано на вірі і праведних справах. Тому немає віри без справ, і немає справ без віри. Перше не може стати повноцінним без другого, а друге не матиме опори без першого. Але за допомогою цих двох складових життя буде йти в правильному руслі. І за допомогою цих двох принципів, згаданих у Корані, здійсниться направлення на прямий шлях.

Що ж стосується тих, хто не слідує прямим шляхом Корану, то вони залишені на призволяще людських пристрастей. Людина нестабільна і не знає, що для неї добре, а що погано. Вона не стримує своїх емоцій, навіть якщо це шкодить їй:

**Людина кличе зло так само, як кличе добро. Воістину,
нетерпляча ж людина!**

(Аль-Ісра, 11)

Тому що людина не знає результату справ. Вона може квапитися у здійсненні поганого вчинку і наполягати на

своїй непокорі... Тож, чи відповідає це керівництву Достовірного Мирного Корану, який наставляє на прямий шлях?

Це – ісламське законодавство, яке відрізняється своєю універсальністю, придатністю для всіх часів і народів і можливістю вирішити всі проблеми людства. Як кажуть: «Істина це те, що підтвердили твої вороги». Тому справедливі сходознавці з посеред немусульман особисто заявили про істину, яку не могли приховати. Ми ж згадаємо їх слова, аби це стало доказом для їхніх народів. Можливо, ці слова почують неупереджені серця, і тоді вони дізнаються правду, яку приховують від них – про це великодушне законодавство – і відкриють для неї свої серця!

Вільям Монтгомері Уотт² сказав: «Коранічні вказівки, які тісно пов'язані з арабами, не виключають його загальносвітової спрямованості або ж загальносвітової природи. Також це не виключає того, що послання іслама, яке було на початку направлено з Медіни до жителів Мекки, мало своїми принципами загальносвітову спрямованість. Або ж воно з самого початку за змістом було загальносвітовим».

Він сказав: «Коран, не дивлячись на його мову, користувався широким прийняттям, тому що він містив в собі вирішення людських проблем».

Також він сказав: «Іслам практичним чином затвердив сам себе як незалежна від двох попередніх релігій (іудаїзм та християнство) релігія. І ми повинні сказати про істину: «Що він, насправді, перевершив їх; або він, насправді, виявився вищим або набагато вищим за них».

Ісламське законодавство чітко відрізняється від всіх інших законів. Це – єдиний закон в своєму роді. Ісламське

² Вільям Монтгомері Уотт – британський історик. "Іслам і християнство в сучасному світі", (с. 223-226).

законодавство – сукупність божественних наказів, які впорядковують життя будь-якого мусульманина у всіх сферах.

Це – наша релігія і це – наше законодавство. Ми сподіваємося, що все людство прийме його, тому що його було зіслано людям через милосердя до них. І ми б хотіли сказати вам – тим немусульманам, які прочитають цю книгу – слова Всевишнього Аллаха:

Та якщо ви відвернетесь, то Він замінить вас іншими людьми, які не будуть схожими на вас!

(Мухаммад, 38)

Абд ар-Рахман ібн Абд аль-Карім аш-Шіха

Перша глава

- Лексичне значення слова *законодавство (шаріат)*
- Введення в оману засобами масової інформації щодо слова *шаріат*
- Мета введення законів
- Вічний закон і законотворство
- 1. Провал вигаданих законів у вирішенні проблем злочинності
- 2. Важливість існування божественного законодавства
- 3. Вигадані закони і закон джунглів
- Суперечливість і нестабільність вигаданих законів
- 1. Евтаназія
- 2. Продаж наркотиків
- 3. Смертна кара
- Хаотичність покарання у вигаданих законах
- 1. Людські жертвоприношення в законодавствах різних народів
- 2. Злочини, які були узаконені у вигаданих законодавствах

Перша глава

Лексичне значення слова законодавство (шаріат)

В арабській мові слово *шаріат* означає закон, шлях або метод. Шаріат – це закон найсильнішого. Закони церкви – це впорядковані закони для церкви і питань навколо неї. Закони Хаммурапі – це ті закони, які ввів цар стародавнього Вавилону. Закони фараонів – це ті закони, які ввели стародавні єгиптяни, щоб впорядкувати справи своєї держави. Якщо ж пов'язати слово закон (*шаріат*) з іудейською, християнською або ісламською релігією, то воно міститиме в собі ті віровчення, закономірності, які Аллах приписав для людей з метою впорядкування справ їхнього мирського життя, щоб вказати їм на шлях добра і порятунку в житті вічному. Разом з цим ми маємо розуміти, що під словами «іудейське законодавство» або «християнське законодавство» мається на увазі те оригінальне законодавство, яке Всевишній Аллах зіслав Своему пророку Мойсею (мир йому) і Своему пророку Ісусу (мир йому), перш ніж їх спотворили люди. Всі попередні законодавства були скасовані ісламським законодавством, яке Всевишній Аллах зберіг від будь-яких видів спотворення або змін. Всевишній Аллах сказав:

Зіслали Ми тобі Писання в істині, яке підтверджує те, що було до цього в писаннях, і тебе як наглядача над ним. Тож суди між ними згідно з тим, що зіслав Аллах, і не підкоряйся бажанням їхнім, щоб не ухилитися від тієї істини, яка явилася тобі. Кожному з-посеред вас встановили Ми різні закони й приписи. Якби побажав Аллах, то створив би Він вас громадою єдиною, але випробовує Він у тому вас, що дарував вам. Змагайтеся ж у добрих справах, до Аллаха ви всі повернетесь, і звістить Він вам про те, щодо чого були ви незгодні одне з одним!

(Аль-Маїда, 48)

Введення в оману засобами масової інформації щодо слова шаріат

Слово «шаріат» перекладає на інші мови як «закон». Це і буде основою і істиною. Але деякі зацікавлені західні засоби масової інформації (ЗМІ) використовують всі наявні у них можливості, щоб очорнити іслам і його великодушне законодавство, вводячи в оману людей і віддаляючи їх від правильного, неспотвореного розуміння терміна «ісламський шаріат». Коли такі ЗМІ висвітлюють теми, пов'язані з ісламським шаріатом, то вони не перекладають слово шаріат за допомогою його відповідного синоніму в рідній мові – словом «закон». Вони залишають це слово без перекладу, просто вимовляючи «шаріат» арабською. Також вони пишуть його без перекладу – *шаріат*.

Шаріат = ЗАКОН

Закон шаріату = ЗАКОН ЗАКОНУ

Причина того, що вони не перекладають це слово як «ісламське законодавство» полягає в тому, що під словом «закон» мається на увазі щось систематизоване, що

впорядковує людські справи. Тому ЗМІ намагаються відокремити слово «закон» від слова «шаріат» і обірвати будь-який зв'язок між ними. Вони намагаються створити в умах людей уявлення про шаріат як про якісь варварські звичаї, які жодним чином не впорядковують і не здатні вирішити проблеми людей. На противагу цьому вони перекладають термін «шаріат Муси» як «закон Мойсея». Вони перекладають термін «шаріат церкви» як «закон церкви» тощо. Також, під час своєї дослідницької роботи про ісламський шаріат, вони вимикають свої камери, коли бачать всіх мусульман світу, чисельність яких досягла двох мільярдів. А всі свої камери вони скеровують на гори Кандагару, де мешкають найбідніші люди, які дотримуються племінного укладу життя, чисельність яких не перевищує кількох тисяч чоловік. У них немає найнеобхіднішого для життя, вони не можуть навчатися, у них немає можливості пити чисту воду. І замість того, щоб фільмувати їх людські потреби, світу варто було б надати їм людську допомогу. А ці ЗМІ підбурюють світ проти мешканців Кандагару, позиціонуючи їх як єдиних представників іслама, а їх дії – як суть іслама! І, в той самий час, вони позиціонують християн цивілізованими, високоосвіченими, які знаходяться на високому рівні наукового прогресу. Так ЗМІ намагаються переконати світ у відсталості мусульман і в тому, що її причиною є відданість принципам ісламу, а причиною прогресу християн, нібито, є їх прихильність християнським релігійним постулатам. Але ЗМІ забули – або зробили вигляд, що забули – що перш, ніж порівняти мусульман Кандагара із будь-якою іншою групою християн, їм потрібно порівняти мусульман і циган-християн, яких дуже багато у всіх країнах Європи. Більшість європейських країн не досягли успіху в спробах поселити циган у звичайні

будинки, адже ті відкинули таку пропозицію, вважаючи за краще кочувати.

Цей народ відчув на собі сильну дискримінацію і нехтування своїми правами в їх же країнах. Про це «забули» і камери були вимкнені, аби приховати все це від решти світу. І якби цигани сповідували іслам, то, безумовно, всі камери були б спрямовані на них, позиціонуючи їх як типових мусульман і переконуючи, що ісламський шаріат спонукає їх кочувати з місця на місце. Також ЗМІ «забули» розповісти нам про вчених-мусульман, які живуть зараз в Європі, Америці, Австралії, Азії та Африці; які є світовими лідерами в науці, економіці, політиці. І це вже не кажучи про стародавніх вчених-мусульман, які протягом тривалого періоду часу освіщали цей світ своїм знанням, який називався в Європі «середньовіччям» або ж «періодом мороку». В той час Європа занурилася у всі види наукової і цивілізаційної відсталості, починаючи з 400 р і до 1400 р за християнським літочисленням, церква чинила тиск на все, що було пов'язано з наукою і вченими. Британський історик Едвард Гіппон сказав свої відомі слова: «Тисяча років перемоги варварства і релігії»³.

Мусульманам в їх законодавстві наказано перевіряти будь-яку новину і виносити рішення тільки після підтвердження її достовірності. Так мають діяти також і немусульмани. Всевишній Аллах сказав:

О ви, які увірували! Якщо до вас із якоюсь звісткою прийде нечестивець, то спробуйте все прояснити. Адже через своє незнання ви можете зашкодити людям, про що згодом будете жалкувати!

(Аль-Худжурат, 6)

³ **Edward Gibbon:** *‘In the preceding volumes of this history, I have described the Triumph of barbarism and religion’. The Decline and Fall of the Roman Empire, vol. 3, ch. LXXI, p. 1068.*

Мета введення законів

Єдиною метою введення законів і написання конституцій є упорядкування людських справ: в громадській, економічій або політичній сферах. На додаток до слів про права та обов'язки особистості і суспільства, а також до слів про свободи особистості і її межі, слід зазначити, що свобода кожної людини не є абсолютною. Вона закінчується там, де починаються права інших людей. Це означає, що свобода особистості не порушує прав інших. Якщо ж цього принципу не дотримуватися, то настане хаос. Тому будь-який закон говорить про виховні покарання, а також про покарання для кожного, хто порушив якесь і з прав інших людей.

Грунтуючись на вищезазначеному, слід наголосити, що критерієм успіху або провалу того чи іншого закону є його здатність досягти вищезгаданої мети, а також запровадити слушні покарання для тих, хто суперечить цьому закону. Слід також взяти до уваги, що покарання не обов'язково мають на меті заподіяти страждання тому, хто припустився помилки, а має наступну мету:

1. Виправлення помилки

Випадок відшкодування за завдані збитки: матеріальна компенсація або штраф, який стягується на користь потерпілого.

2. Виправлення людини, яка вчинила помилку

Наставлення людини на праведний шлях, аби вона стала повноцінною особистістю, корисною для суспільства.

3. Стимування від вчинення помилки

Людина з самого початку не має навіть і думати скоїти помилку або злочин. Або ж, якщо вона це вже зробила, то не має повторювати його.

4. Стимування інших

Інші не мають брали приклад з того, хто припустився помилки або скоїв злочин. Саме тому до нього буде застосовано покарання.

Вічний закон і законотворчість

Провал вигаданих законів у вирішенні проблем злочинності

У сучасному світі ми спостерігаємо безліч судових інстанцій, факультети правоведення, національні і світові парламенти, а також інші органи. Крім армії суддів, адвокатів, прокурорів і правознавців – як державних, так і приватних – існує ціла армія поліціантів і мільйони засуджених та ув'язнених. Ми бачимо безліч спроб прокласти собі шлях до законотворчості, яка б забезпечила досягнення вищезгаданої мети. Та хіба ж ми можемо вигадати такі закони, які б змогли запобігти порушенню прав інших людей? Або ж ми все ще живемо в світі, де в більшості країн спостерігається розгул злочинності? Іншими словами: чи мали вигадані закони успіх в забезпеченні миру та безпеки; в рішенні щоденно зростаючої проблеми злочинності? Саме тому весь світ має потребу в законах, які зможуть досягти поставленої мети. Але як?

Важливість існування божественного законодавства

У стародавні часи не існувало якихось судових або законодавчих інстанцій, а також не було органів, які б контролювали процес втілення законів, які впорядковують життя людей. Тому або Всевишній Аллах посилав божественний закон, який приводив до ладу справи людства – в такому випадку не було потреби в законтворцях і правознавцях, які б покращували і розвивали цей закон; або

ж застосовувався закон джунглів, де сильніший з'їдав слабкішого. Послання Божого *шаріату* (закону), постулати і справедливості якого не змінювалися зі зміною місця і часу, було проявом справедливості і милосердя Аллаха щодо Його рабів. Будь-який злочин залишається в ньому злочином і ніколи не стане гідністю. Істина в ньому залишається істиною і ніколи не стане брехнею. Всі рівні перед його справедливостію. А що ж стосується його закономірностей (*ахкам*), то в різні періоди часу вони оновлювалися за допомогою посланців, яких відправляв Аллах, щоб направити людей на вірний шлях і вказати їм на законодавство Аллаха, яке приведе їх життя до ладу. Після того, як іудеї втратили і спотворили закономірності свого *шаріату*, Аллах відправив до них Свого пророка Ісу (мир йому), аби він оновив для них закономірності божественного *шаріату*. Після того, як християни втратили і спотворили закономірності свого *шаріату*, Аллах завершив зіслання Свого божественного *шаріату* за допомогою посланницької місії Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха). Всевишній відправив його (мир йому і благословення Аллаха) із законами, які підходять до всіх місць і часів: вони не змінюються і не замінюються з плином часу. Це – завершальний *шаріат*. Всевишній Аллах сказав:

А потім Ми вказали тобі на дорогу — за наказом Нашим.

Йди ж нею, та не йди за бажаннями тих, які не мають знання!

(Аль-Джасія, 18)

Це видно в рівновазі між різними видами його покарань і тим, за що вони приписані. Аллах приписав сильне покарання за серйозний і небезпечний злочин проти суспільства. На ісламське законодавство не впливають пристрасті людей. Воно однаково дивиться на всіх, хто

заслугує на покарання. Тому знатній людині не уникнути покарання, прикриваючись своїм походженням, впливом або ж наближеністю до правителя. Так само багатому не уникнути покарання, прикриваючись своїм майном. Це ясно видно зі слів Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха): «Воістину, тих, хто жили до вас, згубило те, що коли крадіжку серед них скоював знатний, вони не чіпали його, коли ж скоював її слабкий, вони застосовували до нього встановлене покарання, і, клянуся Аллахом, навіть якби вкрала Фатима, дочка Мухаммада, то я неодмінно відсік би руку і їй!»⁴.

Вигадані закони і закон джунглів

Насправді, істина є такою, що багато вигаданих законів, аж до нашого часу, є лише відображенням закону джунглів. Якесь обрана група людей із парламенту, або ж призначені «законотворці» і «правознавці», є просто зіпсованими людьми, зі своїми амбіціям щодо влади та матеріальних благ. Тому вони впроваджують такі закони, які зовні виглядають правильно, але, насправді, служать їхнім інтересам і цілям, допомагаючи їм контролювати простий бідний народ. Саме тому Аллах, через Своє милосердя, зіслав нам справедливий і мудрий закон, в якому немає різниці між правителем і підлеглим, багатим і бідним, білим і чорним, одним і іншим класом. Це – справедливий закон, далекий від пристрастей, несправедливості і особистих амбіцій. Всевишній Аллах сказав:

Невже прагнуть вони суду часів невігластва? Хто ж кращий за Аллаха в суді для людей твердо віруючих

(Аль-Маїда, 50)

⁴ Аль-Бухарі.

Суперечливість і нестабільність вигаданих законів

Той, хто подивиться на історію видання законів і складання конституцій, побачить, що вигадані людиною закони є суперечливими. Ці закони не є нестабільними навіть у певний проміжок часу. Те, що в один час вважалося злочином, в інший час вважається гідністю або ж невід'ємним правом, і навпаки. Наприклад, жіночим купальником в Америці з 1850 і до 1920 рр називалася довга накидка, яка повністю закривала тіло. І якщо б жінка того часу дотримувалася такої форми одягу, як прийнято зараз, то її, безсумнівно, покарали б. Також закон змінюється з плином часу і місця. Наприклад, закони країн-учасниць Євросоюзу є різними. Більш того, в одній і тій самій країні – наприклад, США – закони можуть різнитися від штату до штату. Тому ці закони неодмінно піддаються впливу пристрастей політиків, за допомогою яких вони підкорюють собі інших. Прикладами цього є:

1. Евтаназія⁵

Евтаназія – це самогубство за допомогою іншої людини. Вона буває трьох видів:

1) **Добровільна евтаназія** – здійснюється за згодою хворого. Вона узаконена в деяких країнах Європи і в деяких штатах США.

2) **Недобровільна евтаназія** – здійснюється без згоди хворого. Наприклад, евтаназія деяких категорій дітей в Голландії, за певних обставин, відповідно до Гронінгемському протоколу⁶.

3) **Примусова евтаназія** – здійснюється проти волі хворого.

⁵ Euthanasia.

⁶ Groningen Protocol, 2004, Eduard Verhagen, Netherlands.

Висновок: у евтаназії є як прихильники, так і противники. І у кожного є свій аргумент, в силі якого він переконаний. Тому деякі держави узаконили евтаназію, а деякі вважають її злочином.

Існують прецеденти. Наприклад, доктор Найджел Кокс⁷, який ввів смертельну ін'єкцію хлориду своїй хворій Ліліан Бувіз, щоб зупинити її серце. Він запевнив, що хотів полегшити їй ревматичні болі. Після цього суд виніс йому вирок: один рік позбавлення волі із позбавленням робочої ліцензії. Через один рік він отримав іншу ліцензію, що дозволяє йому знову практикувати, наче нічого й не було!

2. Продаж наркотиків

Існують деякі європейські держави, які за певних умов і в обмежених дозах узаконили продаж наркотиків. У той самий час в інших європейських країнах продаж наркотиків суворо заборонено. Дивно, що одна з таких країн дозволила продаж наркотиків тільки для своїх громадян, а для іноземців заборонила. Все це було зроблено для того, щоб обмежити потік наркотичних туристів в цю країну. З подібним рішенням не погодилися власники кафе, які продають наркотики, заявивши, що такий закон згубно позначиться на їхньому бізнесі і прибутках.

3. Смертна кара

Існують європейські держави і деякі штати США, де смертна кара заборонена. У той самий час інші європейські держави і штати США все ще її практикують.

Але де ж непохитний критерій, на який ми можемо спиратися, щоб за його допомогою дізнатися, де – злочин, а де – самозахист? Де – істина, а де – брехня?

Висновки: істина – одна і вона не змінюється, вона не залежить від часу або місця, в цьому немає розбіжностей

⁷ Nigel Cox.

серед розумних людей. Так само й визначення високої моральності, принизливої поведінки і помилки не залежать від часу і місця. Ніколи гідність не стане приниженням, а приниження – гідністю.

Хаотичність покарання у вигаданих законах

Дивлячись на деякі законодавчі системи та їх покарання, які впроваджувалися протягом століть – в стародавній цивілізації єгиптян, китайців, індусів, греків, римлян, африканських племен й індіанців – ми бачимо, що подібні законодавства містили в собі неправомірні покарання. Вони встановлювали жорстокі покарання до того, хто лише припустився помилки. Наприклад, смертна кара могла бути приведена у виконання за найменшу провину. Мала місце витонченість у завданні страждань засудженим ще до смерті. Іноді застосовувалося відсікання голови з використанням гільйотини – як було з королем Франції Людовіком XVI⁸ в 1793 р. Іноді голову відсікали сокирою, а потім розчленовували тіло на чотири частини – як сталося з Томасом Армстронгом⁹ у 1684 р в Великобританії. Іноді розпорювали живіт і випускали кишки, розчленовуючи живцем, а потім виривали серце із грудей і відсікали голову – як сталося з Бальтазаром Жераром¹⁰ в 1584 р в Голандії. Іноді вбивали пилою. Іноді розпинали на дереві і живцем спалювали – як це відбувалося в іспанських і португальських судах інквізиції під заступництвом священиків. Іноді людину кидали на розтерзання голодним левам, як це бувало в Римі. У нацистській Німеччині людей спалювали в печах крематоріїв і труїли в газових камерах.

⁸ Louis XVI.

⁹ Hanged, drawn and quartered, Sir Thomas Armstrong.

¹⁰ Disembowelment or evisceration, Balthasar Gérard.

Іноді саджали на палю. Іноді вбивали на електричному стільці, як сталося з Ліндою Ліон Блок¹¹ в 2002 р в США. Іноді людей топили, як сталося з учасниками французької революції¹² в 1793 р. Іноді розбивали голову залізним молотом або клали на груди величезну камінюку – як це сталося з Джіліз Корі¹³ у 1692 р в США. Іноді кидали в киплячу олію – як це сталося з Річардом Райсом¹⁴ в 1531 р в Великобританії. Іноді ховали живцем, як це з робили японські військові з мирними китайськими жителями в бійні біля Нанкіну під час другої світової війни. Іноді зверху вниз розрізали залізною пилкою¹⁵. Іноді підвішували, а потім відрізали голову ножом – як це трапилося з Джеремі Брандретом 1817 р. Іноді прив'язували до чотирьох коней і розривали тіло на чотири частини, як це зробили іспанські колонізатори з Тупаком Амару в 1781 р в Перу¹⁶. Іноді живцем повільно розрізали на частини, як це сталося з Джозефом Маршандом¹⁷ в 1835 р у В'єтнамі. Іноді душили. Іноді вбивали пострілом з пістолета або іншими видами зброї, які завдавали жахливих страждань засудженому ще до самої смерті. І все це ґрунтується на їх законах. Саме тому варто зауважити, що божественне законодавство є законом милосердя, в ньому немає місця безглуздим покаранням. Всевишній не залишив нас на свавілля «законотворців», правителів і їх хаотичних законів. Навіть щодо тварин ісламське законодавство виявляє милосердя і м'якість, коли людина зарізає тварину для вживання в їжу. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

¹¹ Lynda Lyon Block.

¹² Drownings at Nantes, *Noyades de Nantes*.

¹³ Death by crushing or pressing, Giles Corey.

¹⁴ Richard Rice.

¹⁵ Death by sawing.

¹⁶ Dismemberment, Peru, Túpac Amaru II.

¹⁷ Slow slicing, Joseph Marchand.

«Воістину, Аллах наказав виявляти вміння у всіх справах. Якщо вбиваєте, то вбивайте належним чином; якщо ж зарізаєте, то зарізайте належним чином. І нехай кожен з вас заточить свій клинок і не завдає страждань жертві»¹⁸.

Людські жертвопринесення в законодавствах різних народів

Народи Центральної Америки під час Ацтекської цивілізації¹⁹ практикували людські жертвопринесення²⁰. Це відбувалося з 14 до 16 століття за християнським літочисленням на території, яка сьогодні називається Мексика. Жерці одурманювали жертву і клали її на велику скелю, після чого шаман розрізав груди жертви, коли та була ще жива, і діставав її серце, яке все ще билось. Він піднімав його до сонця, щоб догодити богу сонця, якого вони називали «Уїцилопочтлі»²¹ – хай вбереже нас Аллах від такого! Або щоб догодити богу дощу, якого вони називали «Тлалок»²². Або щоб догодити богу вогню, якого вони називали «Уеуеотеотль»²³. Заради цього останнього божества вони влаштовували релігійне свято, під час якого кидали жертву у вогонь. І перш ніж вона помирала, вони діставали її звідти, розрізали груди і виривали серце. Однією з вигадок Ацтекської цивілізації було те, що, за легендою, бог «Шибе-Тотек»²⁴ скинув свою шкіру, аби дати людям можливість вирощувати кукурудзу. А замість цього він попросив людей дати йому людську шкіру. Саме тому

¹⁸ Муслім.

¹⁹ Aztec.

²⁰ Human sacrifice.

²¹ Huitzilopochtli.

²² Tlaloc.

²³ Huehueteotl.

²⁴ Xipe Totec.

жерці «догоджали» цьому божеству шляхом здирання шкіри з людини, потім загортали цей ідол в шкіру жертви на двадцять днів, а потім спалювали.

В Африці існує безліч подібних прикладів. Наприклад, на щорічному святкуванні в королівстві Дагомея²⁵ – сьогодні відомого під назвою Бенін²⁶, в західній Африці – приводили ув'язнених і військовополонених, а потім зарізали їх. Все це входило до щорічного святкування. А коли помирав король, то зарізали тисячі ув'язнених. У 1727 р за один день було зарізано 4000 людей.

У цивілізації стародавнього Китаю в разі смерті господаря живцем ховали його рабів. У 621 р за християнським літочисленням був похований Му²⁷, правитель провінції Кінь²⁸. Разом з ним живцем поховали 177 його рабів.

Серед слов'янських²⁹ народів в 12 столітті на честь слов'янського бога «Перуна»³⁰ приносили в жертву військовополонених.

У країнах східної Азії, де поширений буддизм, сьогодні за допомогою інтернету ми бачимо вкрай огидні кадри. Під час святкування китайського нового року деякі буддисти, після того, як отримали дозвіл батьків, привели дівчинку. Помили і причепурили її, а потім, зв'язавши їй руки позаду, вдарили в горло ножом, як ріжуть свиней. Вони підставили під її горло посудину, що б не пролилася жодна крапля крові, а після цього розрізали її тіло на частини і роздали м'ясо біднякам!

²⁵ Annual Customs of Dahomey.

²⁶ Benin.

²⁷ Mu.

²⁸ Qin.

²⁹ Slavs.

³⁰ Perun.

Це лише деякі приклади таких законів і згубних віровчень, з якими не може погодитися здоровий розум. Такі ганебні вірування торкнулися практично всіх цивілізацій і країн. Так само як і віра в те, що людська кров здатна догодити богам. Хто бажає детальніше ознайомитися з цим питанням, може особисто знайти інформацію про історію подібних вірувань. Він зможе переконатися, на скільки це було поширене в Америці, Європі, Австралії, Африці і Азії! Старий Заповіт згадує про цей мерзенний злочин, засуджуючи його. Він каже, що покаранням за таку дію, є кара побиттям камінням. У ханаанців був звичай приносити своїх дітей в жертву «богу Молоху». У Книзі Левіта сказано наступне:

“І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: І скажеш до Ізраїлевих синів: Кожен чоловік із Ізраїлевих синів та з прихоська, що мешкає в Ізраїлі, який дасть із насіння свого Молохові, буде конче забитий, народ краю закидає його камінням”.

(Левит 20:1-2)

Приносити своїх дітей в жертву Молоху було звичаєм ханаанців – хай вбереже нас Аллах від такого!

Тому Аллах через своє милосердя до Своїх рабів Аллах зіслав небесний шаріат (законодавство), який бореться з усіма згубними законами, заснованими на приниженні людини і принесенні її в жертву, які практикувалися в різних цивілізаціях по всьому світу. Всевишній Аллах сказав:

Скажи: «Приходьте, я прочитаю вам про те, що заборонив вам Господь ваш: нікого не вважайте рівним Йому, якнайкраще ставтеся до батьків. Не вбивайте дітей своїх, боячись бідності, адже Ми наділяємо й вас, і їх. Не наближайтеся до огидних вчинків — явних і прихованих. Не вбивайте душі, вбивство якої заборонив Аллах, якщо не маєте права на те. Він заповів вам це — можливо, ви зрозумієте!»

(Аль-Анам, 151)

Всемогутній Аллах сказав правду, звернувшись до Свого Посланця (мир йому і благословення Аллаха), якого Він відправив із всеохоплюючою релігією істини. Вона містить у собі все те, що приведе до ладу людські справи – як мирські, так і після смерті, у вічному житті. Щасливим буде той, хто послідує за зісланими законами:

Ми відіслали тебе тільки як милість для світів.

(Аль-Анбія, 107)

Ібн Аббас (хай буде задоволений ним Аллах) – тлумач Корану – сказав: «Аллах відправив Свого Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) як милість до цілого світу: до віруючих і невіруючих. Що стосується віруючого, то Аллах за допомогою Пророка вивів його на прямий шлях і ввів до Раю через віру в нього і в те, з чим він, Посланець Аллаха, прийшов. Невіруючий же за допомогою нього був захищений від швидкої біди, що вона спіткала минулі громади, які не вірували в своїх посланців». Аллах відправив його (мир йому і благословення Аллаха) в цей світ для заклику до поклоніння єдиному Аллаху, у Якого немає рівних, а також для того, щоб відмінити всі язичницькі традиції доісламських часів і варварські звичаї, які вважалися нормою.

Злочини, які були узаконені у вигаданих законодавствах

Існує безліч злочинів і злочинних дій, які стали дозволеними і узаконеними в деяких вигаданих законодавствах. Наприклад, аборт – вбивство ембріона. Хто не знає, як проходить вбивство зародка під час абортів, може подивитися на це в інтернеті. Цю операцію проводять медичні фахівці, а в цьому їм допомагають медсестри. Припустимо, що вони співчують при цьому хворому. Але дивно те, що цей страшний злочин скоюється після підписання заяви лікарям самою ж матір'ю, або ж матір'ю і батьком, з проханням убити їхнього ж сина або дочку. З певних причин, які вказують на занепад людства, вони не готові прийняти цього малюка. Вони хочуть насолоджуватися подорожами і свободою, перш, ніж нести відповідальність турботи про немовля. Або ж через матеріальні або соціальні труднощі.

Аборт поширений в багатьох розвинених країнах, а також, в найгіршому вигляді, в бідних країнах Азії і Африки. Якщо зародок – дівчинка, то він є економічним тягарем для своєї сім'ї. Але якщо зародок – хлопчик, то він, на їхню думку, буде опорою сім'ї та помічником батька у пошуку джерела їжі. У деяких бідних країнах східної Азії ми бачимо, як дівчаток закопують живцем так само, як це робили деякі язичники Мекки до приходу ісламу. Саме про їх жахливі вчинки сказав Всевишній Аллах:

Коли когось із них сповіщають про доньку, то його обличчя стає чорним, він тамус гнів і ховається від людей через лиху звістку. Залишити її з ганьбою чи закопати живцем у землю? Яке ж зле рішення їхнє!

(Ан-Нахль, 58-59)

Такий мерзенний злочин було узаконено в деяких стародавніх законах, як, наприклад, в римському праві, в четвертому пункті якого говорилося: «Кожна дитина-інвалід

мас бути вбита»³¹. Так само подібний злочин був поширеним в давньогрецькій цивілізації. Мати новонародженого передавала його батьку. Якщо він залишався задоволений немовлям, то він жив, а якщо ні, то його вбивали. На це вказує один з давньоримських папірусів, які знайшли в місті Бахнаса, в єгипетській провінції аль-Мін'я. Була доведена розповсюдженість такого звичаю серед римлян. Цей папірус містив звернення чоловіка до своєї дружини, в якому говорилося: «Якщо народиться хлопчик, то залиш його жити. А якщо народиться дівчинка, то вбий її»³².

Що ж стосується ісламського законодавства, то воно виявило співчуття і милосердя, заборонивши цей мерзенний злочин. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Воістину, Аллах заборонив вам непослух матерів, закопувати живцем дочок, а також Він ненавидить ваші пусті розмови, багато питань, і марнотратство в грошах»³³. Також він згадав про права зародка, поки він знаходиться в животі своєї матері. Одним з найважливіших прав є його право на життя. Всевишній Аллах сказав:

Скажи: «Приходьте, я прочитаю вам про те, що заборонив вам Господь ваш: нікого не вважайте рівним Йому, якнайкраще ставтеся до батьків. Не вбивайте дітей своїх, боячись бідності, адже Ми наділяємо й вас, і їх. Не наближайтеся до огидних вчинків — явних і прихованих. Не вбивайте душі, вбивство якої заборонив Аллах, якщо не маєте права на те. Він заповів вам це — можливо, ви зрозумієте!»

(Аль-Анам, 151)

³¹ Roman Law, Table IV. A dreadfully deformed child shall be quickly killed.

³² Oxyrhynchus, Egypt, 1 B.C. (Oxyrhynchus papyrus 744. G).

³³ Аль-Бухарі, Муслім.

Ісламське законодавство скасувало будь-яку дискримінацію у ставленні до дітей: як до хлопчиків, так і до дівчаток. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Будьте однаково справедливі щодо своїх дітей у подарунках»³⁴.

³⁴ Аль-Бухарі.

Друга глава

Цілі ісламського законодавства і його покарання

- Ісламське законодавство
- Цілі ісламського законодавства
 1. Захист релігії
 2. Захист життя
 3. Захист розуму
 4. Захист майна
 5. Захист нащадків
- Покарання в ісламському законодавстві
- Вимоги застосування ісламського законодавства в немусульманських країнах
 1. Шаріатські суди в немусульманських країнах
 2. Чи обов'язково вимагати застосування ісламського законодавства в немусульманських країнах?

Друга глава

Ісламське законодавство

Раніше ми вже говорили, що ісламське законодавство – це ті закони, які приписав Всевишній Аллах для людей, щоб упорядкувати їх зв'язок з Аллахом, а також їх зв'язок із людським суспільством, тваринним світом і навколишнім середовищем. Серед цих законів є ті, що приводять до ладу сферу поклоніння, сферу економіки, торгівлі, суспільства і особисті питання, а також закони, що впорядковують основи держави: законодавчу, судову і виконавчу владу.

Цілі ісламського законодавства

Цілі ісламського законодавства – це те, заради чого прийшов іслам – загальні поняття, до втілення яких прагне ісламське законодавство і заради яких були введені закони і покарання. Серед загальних цілей ісламського законодавства можна виділити наступні:

1. Захист релігії

Захист релігії є найважливішою метою ісламського законодавства. Всевишній Аллах сказав:

Наказав вам Господь твій не поклонятися нікому, крім Нього, а також ставитися якнайкраще до батьків. І коли хтось із них — чи вони обоє — досягне старості, то не говори їм: «Фе!», не гримай на них і говори їм тільки гідні слова.

(Аль-Ісра, 23)

Іслам повідомив про велику нагороду тому, хто допоможе людям в збереженні релігії, навіть за допомогою її вивчення. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Кращий із вас той, хто вивчає Коран і навчає йому інших»³⁵.

Або ж за допомогою будівництва місць для вивчення своєї релігії. Сюди відноситься будівництво мечетей для поклоніння і навчання. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Тому, хто побудує мечеть заради Аллаха, для того Аллах побудує будинок в Раю»³⁶.

Захист релігії є найважливішим обов'язком ісламського законодавства. Тому воно виявляє всебічну турботу про це:

- Законність відповіди тим, хто хоче нашкодити релігії.
- Заборона і боротьба з тим, що може нашкодити релігії зсередини. Наприклад, якщо хтось хоче стати популярним, малюючи карикатури, які порочать іслам або його Пророка (мир йому і благословення Аллаха), прикриваючись свободою слова тощо. Приниження, очорнення, нанесення шкоди або прояв дискримінації щодо інших людей ніколи не називалося свободою слова.
- Боротьба з нововведеннями в релігії. Адже релігія є повною і самодостатньою. Всевишній Аллах сказав:

³⁵ Аль-Бухарі.

³⁶ Ібн Хіббан.

Заборонено вам мертвечину, кров, свинину, а також те, що забито не заради Аллаха; і задушене, і забите насмерть, і те, що впало з висоти, і вбите рогами інших тварин, і вбите хижаком — хіба як виконаєте необхідні приписи. І заборонено вам зарізане на капищах поганських. Заборонено також гадати на стрілах. Усе це — гріх. Сьогодні ті, хто не вірував, втратили надію знищити вашу релігію. Не бійтеся їх, а бійтеся Мене! Сьогодні Я завершив вам вашу релігію, довів до кінця Свою милість до вас і схвалив іслам як вашу релігію. Якщо ж хтось змушений був з'їсти заборонене, не бажаючи гріха, то Аллах — Прощаючий, Милосердний!

(Аль-Маїда, 3)

Той, хто вносить до релігії нововведення, додає в неї те, що до неї не належить. Нововведення — шлях до руйнування релігії. Саме тому Всевишній Аллах сказав:

Ще Дві з верблюдів, і ще дві — з корів. Запитай: «Самців заборонив Він чи самиць? Чи те, що в утробах самиць? Чи ви були свідками того, як Аллах заповів це вам?» Хто ж несправедливіший за того, хто зводить наклеп на Аллаха, щоб, не маючи знання, збити людей зі шляху? Воістину, Аллах не веде прямим шляхом нечестивих людей!

(Аль-Анам, 144)

2. Захист життя

Всевишній Аллах створив людське життя і заборонив посягати на нього. Навіть якщо людина робить замах на власне життя. Всевишній Аллах сказав:

О ви, які увірували! Не пожирайте майна одне одного шляхом неправди, а займайтеся торгівлею, якою ви будете взаємно задоволені. І не вбивайте одне одного! Воістину, Аллах Милосердний до вас!

(Ан-Ніса, 29)

Також Аллах заборонив зазіхати на життя іншої людини – віруючої і невіруючої. Всевишній Аллах сказав:

Не вбивайте душу, вбивство якої заборонив Аллах, якщо тільки не маєте на це права. І якщо хтось убитий несправедливо, то Ми дали його спадкоємцю владу над убивцею, але нехай не порушує меж у помсті. Воістину, Аллах допомагає йому!

(Аль-Ісра, 33)

Той, хто навмисно вб'є душу не по праву, заслуговує відплати після винесення суддею відповідного рішення. Рідні ж убитого мають право вибачити кривдника, відмовившись від відплати. Всевишній Аллах сказав:

О ви, які увірували! Встановлена для вас помста за вбитих: вільний — за вільного, раб — за раба, жінка — за жінку. Якщо простить вбивцю його брат у релігії, то нехай той вчиняє за звичаєм та сплатить йому належний викуп. Таким є полегшення від Господа вашого та милість. Того ж, хто й після цього порушить межі, очікує болісна кара!

(Аль-Бакара, 178)

3. Захист розуму

Всевишній Аллах відрізняв людину від тварини, наділивши її милістю розуму. Він приписав певні закони, які мають оберігати цю милість для людини. Тому Аллах заборонив все, що може нашкодити розуму або стати причиною його втрати. Наприклад, алкоголь і інші види наркотиків, які одурманюють розум і знищують його. Всевишній Аллах сказав:

О ви, які увірували! Воістину, вино, азартні ігри, камені жертovníків і стріли для ворожби — мерзота від шайтана! Тож стережіться цього! Можливо, будете спасенні!

(Аль-Маїда, 90)

Алкоголь в ісламі був названий «матір'ю гріхів» через його величезну небезпеку для особистості і для всього суспільства. Він є вершиною всього зла і початком багатьох злочинів.

4. Захист майна

Майно — це основа мирського життя. Всевишній Аллах зробив майно головним засобом збереження матеріального життя. За допомогою майна можна досягти користі і знайти свою долю, забезпечивши себе їжею і питтям, одягом, навчанням і житлом. Всевишній Аллах вказав на законні шляхи придбання майна, а також на шляхи його збільшення і витрачання. Тому Він заборонив всі дії, яке можуть стати причиною втрати майна, а також заборонив використовувати людей і незаконно пожирати їхнє майно за допомогою лихварства, хабарів, крадіжки, азартних ігор і укладання парі. Всевишній Аллах сказав:

О ви, які увірували! Не пожирайте майна одне одного шляхом неправди, а займайтеся торгівлею, якою ви будете взаємно задоволені. І не вбивайте одне одного! Воістину, Аллах Милосердний до вас!

(Ан-Ніса, 29)

Заборонено витрачати майно на те, що шкодить людині або іншим, а також заборонено витрачати надміру і на заборонене. Іслам зобов'язав витрачати майно на підтримання родинних зв'язків і допомогу нужденним, даючи їм милостиню і виявляючи до них благодіяння. Всевишній Аллах сказав:

Віддавай належне родичу, бідняку, подорожньому й не витрачай марно! Воістину, марнотратники — брати шайтанів. А шайтан був невдячний перед Господом своїм!

(Аль-Ісра, 26-27)

5. Захист нащадків

Ісламське законодавство заборонило все, що може привести до заплутування в питаннях роду, як, наприклад, злочин перелюбу. Всевишній Аллах сказав:

І не наближайтеся до перелюбу. Воістину, це — мерзота, шлях ганебний!

(Аль-Ісра, 32)

Також воно заборонило те, що може привести людство до вимирання, як одностатеві стосунки. Всевишній Аллах сказав:

Є серед людей такий, чиї розмови про земне життя викликають твій подив. Він закликає Аллаха бути свідком тому, що в його серці, тоді як він є впертим ворогом твоїм! І коли відвертається він, то поспішає сіяти безчестя на землі, нищити посіви та нащадків. Та Аллах не любить нечестивців!

(Аль-Бакара, 204-205)

Покарання в ісламському законодавстві

Покарання (худуд) були приписані в ісламському законодавстві для збереження законів, зісланих Всевишнім Аллахом, які упорядковують життя людей, а також для гарантій їх застосування та поваги людей щодо цих законів. В такому випадку обов'язково має існувати закон, який би втілював в собі виховання та покарання тих, хто буде відступати від цих законів. Тому Всевишній Аллах приписав покарання (худуд). Ісламське законодавство приписує

покарання тільки для збереження якогось права. Немусульмани часто плутають між безпосередньо покараннями (*худуд*) та ісламським законодавством (*шаріат*). Вони уявляють собі, що ісламське законодавство це тільки покарання – відсікання руки злодію, смертна кара тощо. Це хибне уявлення, адже покарання застосовуються щодо того, хто порушив ісламське законодавство, аби зберегти його і гарантувати його непорушність. У застосуванні покарань криється збереження людських життів, їх майна, власності, честі, розуму – захисту всього буття. Покарання схожі на високу огорожу, яка захищає місто – ісламське законодавство – від грабіжників, які хочуть нашкодити його мешканцям. Всевишній Аллах сказав правду:

Помста рятує життя ваше, о ви, обдаровані розумом!

Можливо, будете богобоязливі ви!

(Аль-Бакара, 179)

Слід також врахувати, що система покарань не є чимось новим, що існує тільки в ісламському законодавстві. Навпаки, Всевишній Аллах приписав їх у всіх небесних законодавствах. Він наказав застосовувати покарання в Торі, яка була зіслана Мусі (мир йому). Всевишній Аллах сказав:

Воістину, зіслали Ми Таурат, в якому — прямий шлях і світло. Судять за ним юдеїв пророки, які навернулися до Аллаха, і рабини, і книжники, як це було наказано їм — оберігати Писання Аллаха і бути свідками йому. І не бійтеся людей, а бійтеся Мене! І не продавайте знамень Моїх за безцінь! А ті, які не судять за тим, що зіслав Аллах, вони — невіруючі! І приписали Ми їм там: «Душа — за душу, око — за око, ніс — за ніс, вухо — за вухо, зуб — за зуб, а також відплата за поранення». Якщо ж хтось відмовиться від помсти — то милість ця буде спокутою його. А ті, які не судять за тим, що зіслав Аллах, вони — несправедливі!

(Аль-Маїда, 44-45)

Також Аллах приписав застосовувати покарання в Євангелії, яке було зіслано Ісі (мир йому). Всевишній Аллах сказав:

Слідами їхніми відправили Ми Ісу, сина Мар'ям, із підтвердженням істинності того, що було до нього в Таураті, й дарували Ми йому Інджіль, у якому прямий шлях і світло та підтвердження істинності того, що було до нього в Таураті, і як прямий шлях та пересторогу для богобоязливих. І нехай судять люди Інджілю за тим, що зіслав їм Аллах. А ті, які не судять за тим, що зіслав Аллах, вони — нечестивці!

(Аль-Маїда, 46-47)

Хто відповідає за застосування покарань?

Відповідальність за застосування покарань щодо порушників ісламських законів лежить суто на правителі мусульман, або ж на його представниках. Такого права немає в окремо взятих особистостей. Іслам — релігія порядку і послідовності, а не хаосу і варварства. Жодне покарання під час Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха)

не було застосовано без його дозволу, адже саме він (мир йому і благословення Аллаха) відповідав за втілення закономірностей у життя. Оскільки це тоді було винятковим правом правителя, то це й зараз є винятковим правом правителя, який править у відповідності до іслама. Всевишній Аллах сказав:

І суди між ними за тим, що зіслав Аллах, і не підкоряйся бажанням їхнім, і стережись, щоб не збили вони тебе ні на крихту з того, що зіслали Ми тобі! Якщо ж відвернуться вони, то знай, що бажає Аллах покарати їх за деякі гріхи їхні, а, воістину, багато серед людей нечестивців!

(Аль-Маїда, 49)

В якому разі не застосовується покарання?

1) Відмова від зізнання

Більшість вчених (*Абу Ханіфа, аш-Шафії і Ахмад*) вважають, що відмова від зізнання в скоєнні злочину приймається. І, в такому випадку, покарання не застосовується. Якщо ж така людина буде тікати, то її треба залишити: можливо, вона відмовилась від свого першого зізнання³⁷. Маїз ібн Малік (хай буде задоволений ним Аллах) вчинив перелюб з однією із дівчат. Газаль (хай буде задоволений ним Аллах) порадив йому, аби той пішов і зізнався у скоєному Посланцю Аллаха (мир йому і благословення Аллаха). Після того, як Маїз (хай буде задоволений ним Аллах) чотири рази зізнався у скоєному, Пророк (мир йому і благословення Аллаха) наказав застосувати до нього покарання. Але під час його застосування, Маїз (хай буде задоволений ним Аллах)

³⁷ «Сахіх Фікх ас-Сунна», (8/4).

злякався і побіг, доки його не зупинив Абд Аллах ібн Унейс, після чого до нього застосували покарання. Коли ж про цей випадок повідомили Пророку (мир йому і благословення Аллаха), то він сказав:

«О, якби ви його залишили, можливо він покався! О Газаль, якби ти вкрив його своїм плащем, було б краще для тебе, ніж те, що ти зробив!»³⁸.

Газаль спонукав Маїза піти до Пророка (мир йому і благословення Аллаха) і зізнатися в гріху. Слова Пророка (мир йому і благословення Аллаха) «якби ти вкрив його своїм плащем» – натяк на те, що було б краще не зізнаватися у скоєному, аби уникнути покарання. Аль-Баджі сказав: «Укриттям було б закликати його до покаяння і приховати помилку. Плащ тут був згаданий як гіпербола»³⁹.

2) Сумнів.

Покарання не застосовуються на основі припущення. Покарання відхиляються через сумніви. Умар ібн аль-Хаттаб (хай буде задоволений ним Аллах) – другий праведний намісник Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) – сказав: «Я більше люблю скасувати покарання, якщо є якісь сумніви, аніж застосувати його, ґрунтуючись на сумнівах»⁴⁰. Тому покарання не застосовується до того, хто вкрав щось, вважаючи, що має на це право.

3) Каяття

Якщо злочинець покався, перш, ніж його схопили, то покарання до нього не застосовується. Якщо ж він покався після того, як його схопили, то це не скасовує застосування покарання. Доказом цього є слова Всевишнього Аллаха:

³⁸ Ахмад, Абу Дауд, аль-Хакім. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса.

³⁹ «Аль-Мунтака», (135/7).

⁴⁰ Ібн Абу Шейба.

**Окрім тих, які покаюлися раніше, ніж подолали ви їх.
Тож знайте, що Аллах — Прощаючий, Милосердний!**

(Аль-Маїда, 34)

Каяття, згадане в цьому аяті – це каяття злочинця до його затримання. У такому випадку, за одностайною думкою вчених, до нього не застосовується покарання за розбій і віровідступництво. Що ж стосується інших видів покарання, які приписані за такі злочини, як перелюб і злодійство, то в цьому питанні існує дві точки зору серед вчених: одні кажуть, що, в такому разі, після каяття не застосовується покарання, другі – що застосовується. Що ж стосується каяття, пов'язаного із покаранням за наклеп на цнотливих мусульман (*казф*), то, в такому випадку, за одностайною думкою вчених, покарання застосовується: до чи після затримки злочинця, який вчинив такий гріх. У цій темі існує пояснення і той, хто бажає дізнатися про неї більше, може знайти її в книгах з ісламського права (*фікх*).

4) Відмова від свідництва

Відмова від свідництва проти підсудного після винесення йому вердикту, але до здійснення покарання, відхиляє застосування покарання щодо нього.

5) Збіг кількох видів покарань

Якщо збігається кілька однакових покарань за різні злочини, то одного покарання достатньо.

Умови застосування покарань

1) Покладання обов'язків: розум і повноліття

Покарання не застосовується до дитини, божевільного, недоумкуватого або до людини у стані сильного сп'яніння. Адже Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Перо підняте від трьох: від дитини, поки вона не досягне повноліття; від сплячого, поки він не прокинеться; і від божевільного, поки до нього не повернеться його розум»⁴¹.

2) Власний вибір і відсутність примусу

Всевишній Аллах сказав:

Гнів Аллаха й велика кара спіткає тих, хто залишив віру в Аллаха після того, як її мав. Виняток — ті, які були змушені так зробити, але серце їхнє знаходило спокій у вірі — але ж не ті, хто сам розкрив свої груди невір'ю!

(Ан-Нахль, 106)

3) Здоров'я і можливість

Покарання не застосовується до хворого, поки він не одужає.

4) Знання про заборону дії

Рекомендовано приховувати гріхи мусульман

Хто на власні очі побачив, як мусульманин робить злочин, має вибір: або засвідчити про це, заради Всевишнього Аллаха, або ж приховати гріх свого брата-мусульманина, що набагато краще. Адже Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Хто приховає гріхи мусульманина, Аллах приховає його гріхи в цьому світі і в світі вічному»⁴².

Сумнів: жорстокість покарань

У західних ЗМІ часто обговорюється тема «жорстокості» ісламських покарань (смертна кара, відсікання руки, побиття камінням тощо). Мовляв, вони — дикі і варварські і не відповідають сучасності.

⁴¹ Ахмад, Абу Дауд, аль-Хакім. «Сахіх аль-Джамі» Аль-Албані.

⁴² Муслім.

Відповідь на цей сумнів

Всі однакостайні в тому, що вищезгадані злочини шкодять всьому суспільству і що їм необхідно протистояти і запобігати, застосовуючи покарання, а розбіжності стосуються лише форми покарання. Отже, хай кожен запитає сам себе: які покарання ефективніше протидіють злочинності і знижують її рівень – ісламські або вигадані людські, які тільки сприяють зростанню злочинності? Хворий орган необхідно ампутувати, щоб вижило все тіло!

- Загальновідомо, що кожному покаранню притаманна жорсткість, яка стримує злочинців.

- Відмова від застосування покарань під приводом їх жорстокості буде несправедливістю щодо всієї громади. Як забезпечити безпеку життя, майна і честі людини? Тому застосування покарань – це милосердя щодо суспільства і щодо того, до кого воно застосовується. Наприклад, лікар, який проводить хірургічну операцію, ампутує частину тіла хворого, тому що бажаючи його одужання. Зовні це виглядає як жорстокість щодо ампутованої частини тіла, але, насправді, це є милосердям щодо решти тіла, аби воно видужало. Так само і покарання: покликані ампутувати зіпсовані частини, для того, щоб врятувалося все інше суспільство.

Зв'язок ісламського законодавства з вигаданими законами

В ісламському законодавстві основою в усьому є дозволеність. Всевишній Аллах сказав:

Хіба вони не бачать, що Аллах підкорив вам те, що на небесах і на землі, і що Він щедро дарував вам блага Свої, відкриті й потаємні? Серед людей є такий, хто сперечається про Аллаха, не маючи ні знання, ні прямого шляху, ні ясного писання.

(Лукман, 20)

Виключенням є лише те, що заборонено джерелами ісламу. Адже Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Те, що дозволив Аллах у Своїй Книзі, є дозволеним, а то, що Він заборонив, є забороненим. Що ж стосується того, про що Він промовчав, то це також є дозволеним. Тож прийміть це від Аллаха, адже, справді, Аллах нічого не забуває!» Після чого Пророк (мир йому і благословення Аллаха) прочитав наступний аят: **«І Господь твій не забуває»** (Мар'ям, 19:65)»⁴³.

Тому ісламське законодавство не забороняє вигадані закони, які впорядковують життя людей, навпаки, воно дозволяє їх, поки останні не суперечать ісламу. Наприклад, «судноплавний закон» або «трудовий кодекс». Але іслам забороняє закони, які дозволяють злочини, і у яких є очевидні негативні наслідки для всього людства — з розумової, фінансової, громадської, моральної сторони. Подібні заборони корисні самій же людині, адже Аллах не має потреби в жодних законах — Йому не зашкодять гріхи Його рабів і не принесе користь їх покір. Всевишній Аллах сказав:

Скажи: «Воістину, мій Господь заборонив огидні вчинки, відкриті й приховані, інші гріхи й свавілля, додавання Аллаху рівних, про яких Він не зіслав жодного доказу, а ще — коли говорите ви про Аллаха те, чого не знаєте!»

(Аль-Араф, 33)

⁴³ Аль-Хакім.

Вимоги застосування ісламського законодавства в немусульманських країнах

1. Шаріатські суди в немусульманських країнах

Існують певні інформаційні компанії і журналістські розслідування, які засуджують існування ісламських судів в деяких західних немусульманських країнах, які самі ж і погодилися на їх існування. Насправді вони не є судами, в звичному розумінні цього слова. Це лише певні інстанції, які надають мусульманам допомогу в питаннях шлюбу, розлучення, спадщини тощо. Наприклад, якщо людина вб'є іншу людину, то подібні інстанції не зможуть застосувати до неї покарання, а лише направлять її у відповідний відділ офіційного суду. Але ЗМІ і журналісти намагаються залякати жителів цих країн такими інстанціями, представляючи їх як ті, що борються за контроль над їхньою країною. Але це лише гра слів, позбавлена смислу, яка ґрунтується на неуцтві й ненависті до ісламу і його послідовників. Все це робиться задля того, щоб люди думали, що незабаром всередині їх країни, далеко від очей поліції, будуть застосовуватися покарання, згадані в ісламському законодавстві! Насправді ж такі інстанції виконують лише деякі функції цивільних судів. Такі ж закони застосовуються й до немусульман в ісламських країнах. Одним з проявів милосердя ісламського законодавства до немусульман є те, що воно дозволяє тим з них, хто постійно проживає в ісламських країнах, керуватися власними законами в таких питаннях, як шлюб, розлучення тощо. Воно не примушує їх до слідування ісламським законам, яким зобов'язані керуватися мусульмани. Крім тих випадків, коли немусульмани самі

хочуть звернутися до мусульманського суду для вирішення їхніх проблем. Слід додати, що багато вчинків, які названі в ісламському законодавстві забороненими або злочинами, не є забороненими для немусульман. Наприклад, вживання спиртного і вживання в їжу свинини. Немусульмани не вважають їх забороненими, хоча в їхніх же писаннях воно заборонене. І цьому є безліч доказів.

Прикладом таких мерзенних політизованих і замовлених інформаційних компаній та журналістських розслідувань є те, що один з ведучих ток-шоу на супутниковому телеканалі поставив мусульманам наступне запитання: «Що для вас важливіше: закон іслама або закон вашої країни?» На що мусульмани з усією твердістю відповіли, що закон іслама для них важливіший. І це природна відповідь, тому що питання було поставлене недоречно, а ведучий керувався своєю ненавистю до іслама і бажанням дискримінувати мусульман. Коли мусульманин відповідає так, то має на увазі, що Слово Аллаха вище за слово людини, а не те, що він не поважає законів країни! Ісламське законодавство наказує йому не красти, не вбивати, не обманювати людей – до цього ж закликають і вигадані закони, і в цьому між ними немає протиріччя. Також мусульманин має на увазі, що якщо закон в цій немусульманській країні дозволяє мати коханку, вживати алкоголь, здійснювати аборти або їсти свинину, то він не стане використовувати таку можливість, а обмежиться законом Аллаха. Мусульманин не має на увазі, що він буде порушувати закони цієї країни. А що стосується застосування покарань – за крадіжку чи вбивство – які передбачені в ісламському законодавстві, то вони не можуть бути застосовані до людини, яка живе на чужині, через відсутність умов для цього, адже застосування покарань покладено на мусульманського правителя. Також мусульманин потрапив в цю країну на основі її певних

законів і угод, тому він зобов'язаний дотримуватися цих домовленостей. І тут ми говоримо про мусульманина, який живе в християнській, а не в мусульманській країні.

Більш того, мусульманин, який живе в чужій немусульманській країні, зобов'язаний поважати і дотримуватися законів цієї країни, поки вони не закликають його до непослуху Аллаха. Якщо ж вони наказують мусульманину не слухатися Аллаха, то він повинен переселитися (*гіджра*) з цієї країни, яка не поважає свободу віросповідання. Наприклад, якщо такі закони стануть наказувати мусульманці зняти *хіджаб*, то, в такому випадку, мусульманка зобов'язана відразу ж переселитися з такої країни, щоб врятувати себе від цього несправедливого закону. І їй не можна силою протистояти владі. Якщо ж закони такої країни суперечать правам мусульманина, який мешкає в ній, але, разом з тим, не наказують йому непослуху Аллаха, то мусульманину можна відстоювати свої права мирним шляхом, у відповідних інстанціях. Наприклад, якщо закон не дозволяє будувати мечеті, щоб мусульмани могли здійснювати колективні молитви, або закон забороняє мусульманам багатоженство, хоча дозволяє мати безліч коханок, то, в такому випадку, мусульманин повинен звернутися до суду або в законодавчі інстанції, аби мати можливість реалізувати свої релігійні права, які йому дав Всевишній Аллах: виконання молитви, багатоженство тощо.

2. Чи обов'язково вимагати застосування ісламського законодавства в немусульманських країнах?

У деяких західних країнах певні мусульмани, які живуть поза громадою або є новими самотніми мусульманами, піднімають чорний прапор з ісламським символом віри, а

також плакати, на яких, наприклад, написано «За введення шариату в Англії». Тож, чи правильно це, чи ні?

Щоб дізнатися відповідь на це питання, потрібно засвоїти кілька моментів:

- З самого початку, вони не пояснили жителям цієї країни правильне визначення поняття «ісламський шариат». Однак відразу ж вимагають його застосування. Але при цьому вони знають, що жителі цієї країни сприймають ісламське законодавство тільки як систему покарань, передбачених в ісламі – як відсікання руки злодію тощо. Тож як можна очікувати прийняття ідеї застосування шариату? Подібними діями ці люди не пояснять мешканцям цієї країни значення ісламського законодавства, а лише налякають їх.

- Дуже часто люди плутають між поняттями «шариат» і «іслам». Своїми діями мусульмани намагаються закликати інших до прийняття ісламу. Але ті, кого вони закликають, розуміють лише те, що до них хочуть застосувати закон шариату. А якщо бути точнішим, то ці люди думають, що до них хочуть застосувати покарання, про які сказано в ісламі.

- Ісламське законодавство – це закон держави ісламу, і не обов'язково вимагати від немусульманських країн застосовувати у себе ці закони. Ісламська історія, починаючи з часів Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) і праведних халіфів, не пам'ятає того, щоб хтось із них вимагав від немусульманської країни застосувати у себе закони мусульман. Як може держава, в якій більшість сповідує християнство чи іудаїзм і якою керує християнин або іудей, жити відповідно до ісламу?

- Вимога застосувати ісламське законодавство як систему законів повинна здійснюватися в законному порядку. Наприклад, через парламент, тому що він є єдиною інстанцією, яка у них стверджує закони. Адже якщо закони будуть прийматися за допомогою транспарантів на вулицях,

то це лише збільшить гнів жителів країни, результат буде протилежним і це завдасть шкоди зусиллям ісламського заклику.

Третя глава

- Ісламське законодавство і вигадані закони: досягнення мети
- Покарання злодія: між відсіканням руки і ув'язненням
- Покарання злодія в священних писаннях
- Самозахист в ісламському законодавстві
- Самозахист в Біблії
- Самозахист у вигаданих законах

Третя глава

Ісламське законодавство і вигадані закони: досягнення мети

Всі закони, які стосуються покарань, були приписані задля здійснення двох основних цілей:

- Стримування того, хто хоче знову зробити неправильний вчинок, а також стримування всіх людей від наслідування йому.
- Милосердя щодо окремо взятої особистості і до всього людства.

Милосердя щодо особистості полягає в її стримуванні від порушення прав інших людей. А милосердя щодо всього людства криється в збереженні їх прав від посягань. Тут виникає питання: який закон є одночасно більш стримуючим і милосердним – ісламський закон або вигаданий людський закон? Тож давайте розглянемо це на прикладі злочину крадіжки і покарання злодія – з точки зору ісламських законів, а також з точки зору вигаданих законів – аби ми побачили, які з них є більш успішними в досягненні згаданої вище мети.

Покарання злодія: між відсіканням руки і ув'язненням

Спочатку ми повинні знати, що покарання, самі по собі, не є чимось добрим. Інакше вони не називалися б покараннями і не мали б стримуючої функції. Тому, коли ми розглядаємо покарання злодія – між відсіканням руки і ув'язненням – то порівнюємо між двома поганими речами. Адже кожне з цього в реальності є покаранням, але ми хочемо вибрати найменшу із двох шкод.

З точки зору розуму і логіки, а також з точки зору далекоглядності, вільної від емоцій, ми бачимо, що покарання відсіканням руки більше, ніж ув'язнення, стримує і ефективніше зупиняє злочинність. Тому що коли злодій буде знати, що йому відріжуть руку, то з його боку буде нерозумним зазіхати на те, чим володіють люди. Таким чином, буде збережено майно людей і їх власність. Що ж стосується покарання у вигляді ув'язнення, то воно не стримує злодія від скоєння крадіжки: це лише тимчасове покарання, після якого злочинець може перейти до інших злочинів, насміхаючись над таким покаранням. Всевишній Аллах сказав:

Крадію і крадійці відріжьте руку як покарання за їхні злочин. Покарання — це як приклад від Аллаха, адже Аллах — Великий, Мудрий!

(Аль-Майда, 38)

Всевишній Аллах сказав «це як приклад від Аллаха» – тобто «у вигляді покарання від Аллаха», щоб з його допомогою покарати: це покарання – від Аллаха, а не від створінь. Люди зобов'язані підкоритися Йому, адже Він краще знає про їхні справи і про те, що може виправити їх положення і мирське життя. Покарання у вигляді відсікання руки злодію є більш стримуючим, ніж ув'язнення, а також є милосерднішим як щодо злочинця, так і щодо всього суспільства. Результатом стримування злодія від злочину є безпека людей. Вони починають жити в спокійному суспільстві, відчуваючи захищеність і не переймаючись за своє майно. Разом з цим таке покарання є милосерднішим щодо самого злодія, тому що воно рятує його від шкоди перебування у в'язниці. Загальновідомо, що суспільство в'язниць складається з різних злочинців. Таке суспільство знищує самого злочинця і все суспільство. Можна навести такі приклади наслідків від перебування у в'язниці:

1. Зріст злочинної діяльності

Одним із шкідливих наслідків в'язниці є позбавлення волі засудженого, яким би не був його злочин. Той, хто скоїв незначний злочин, в злочинному середовищі навчається іншим варіантам його здійснення. В'язниця відіграє роль навчального закладу, в якому злочинці обмінюються своїм досвідом. Дрібний злочинець після звільнення повертається в суспільство великим, ще небезпечнішим злочинцем. Також ув'язнені зміцнюють свою дружбу і підтримують її поза в'язницею. Таким чином, утворюються нові злочинні мережі, до складу яких входять вбивці, торговці наркотиками, люди із знаннями в галузі хімії та фізики, програмісти тощо. Їх об'єднує лише те, що вони потрапили до в'язниці для відбування терміну покарання за різні злочини. Це є дуже небезпечним фактором. Багато законодавців і правознавців намагаються переглянути принцип ув'язнення і розділити ув'язнених всередині в'язниць. З самого початку ця ідея зазнала краху. У разі відділення ув'язнених один від одного неминучі психологічні і фізичні відхилення. Також слід додати, що це призведе до додаткових витрат з кишені платників податків, тому що потрібно буде побудувати більшу кількість спеціалізованих в'язниць, в яких будуть окремі камери.

2. Повільна смерть злочинця: моральна та фізична

Ув'язнення повільно руйнує психіку людини. Найчастіше життя ув'язненого, в переносному значенні, повністю закінчується вже після того, як він потрапив до в'язниці. Він виявляється ув'язненим як тварина в клітці, повністю ізольованим від зовнішнього світу. А після відбуття терміну покарання він повертається до суспільства ще більш самотнім і озлобленим. Йому дуже важко існувати серед звичайних людей. Також він повертається з цілою низкою психологічних проблем.

3. Повільна смерть злочинця: економічна

Ув'язнення руйнує економічне життя ув'язненого після того, як він потрапляє за ґрати. Якщо до цього він був держслужбовцем, то його звільняють з роботи. Якщо був торговцем, то його торгівля руйнується, а майно згорає. Все це веде до збіднення його сім'ї і всіх тих, хто економічно залежав від нього. Ті, хто працював на нього, йдуть з роботи, шкодячи своїм сім'ям і всьому суспільству. В цьому полягають економічні збитки такого виду покарання для невинних людей.

4. Повільна смерть злочинця: соціальна

Ув'язнення руйнує соціальне життя ув'язненого. Яке особисте життя може бути у ув'язненої людини, ізольованої від своєї дружини і дітей, близьких і друзів?

5. Колективне покарання для сім'ї ув'язненого

Сім'я ув'язненого відчуває на собі моральний і соціальний тиск через арешт члена їх родини. У дружини відібрали чоловіка, у матері відібрали дітей. За який гріх діти позбавлені батьківського тепла? Як може ув'язнений задовольняти моральні і матеріальні потреби своєї дружини? Як він може виховувати своїх дітей і захищати їх? Як він може доглядати за своїми матір'ю і батьком, якщо вони захворіють або постаріють? Насправді, вирок йому – це вирок їм усім. Це в разі, якщо ув'язнений – чоловік. А якщо це жінка, у якої є немовля, про яке немає кому подбати? Наскільки жорстокими мають бути серця тих, хто забирає матір від її маленьких дітей і кидає їх до дитбудинку! Яке виховання дадуть такі дитбудинки дітям, яких відібрали у мами? Так, їх забезпечать їжею, питтям і одягом, але не зможуть їм дати ніжності, турботи і тепла. Це, в свою чергу, матиме негативні наслідки в майбутньому і такі діти не зможуть знайти свого місця в суспільстві.

6. Повільна смерть злочинця: політична

В'язниця повільно вбиває ув'язненого. Може бути так, що він не винен? В одній з розвинених країн одного опозиціонера безпідставно звинуватили в розкраданні державного майна. Багато розвинених країн назвали таке звинувачення надуманим і політично мотивованим, щоб повністю нейтралізувати вплив цього опозиціонера на народ. У його уряду було два варіанти: усунути його фізично або усунути його політично, ізолювавши від суспільства і народу.

7. Обтяження державного бюджету і співгромадян непосильним тягарем

Витрати на будівництво в'язниць і їх ремонт, зарплати охоронцям, військовим; витрати на перевезення в'язнів із залу суду до в'язниці і назад; витрати на проїзд військових – з їх осель до місць роботи; витрати на харчування і проживання ув'язнених у місцях позбавлення волі – за все це платить платник податків, у якого до цього щось вкрали. Держава збільшує податки на доходи звичайних людей, щоб мати можливість витрачати на ув'язнених. Іншими словами, спочатку у громадянина краде злодій, а потім, після того, як злодій потрапляє до в'язниці, у громадянина крадуть вдруге, але не відразу. Таким чином, гідний громадянин опиняється під тиском податків, які обрушуються на нього. І замість того, щоб витрачати гроші на покращення освіти своїх дітей і поліпшення своїх житлових умов, він змушений годувати і утримувати злодія, який його обікрав! Якби ці кошти, які держава витрачає на ув'язнених, зарплати охоронцям і працівникам в'язниць, вона витратила на поліпшення становища нужденних, то в суспільстві не залишилося б злодіїв! Додайте до цього, що позбавлення волі, за вигаданими законами, породило армію в'язнів і армію охоронців. Вони споживають ресурси суспільства замість того, щоб виробляти, винаходити і допомагати розвитку.

Це лише деякі види шкоди для індивідуума і суспільства, які тягне за собою застосування покарання ув'язненням. Тому, якщо злодієві надати вибір між покаранням відсікання кисті руки або багаторічним ув'язненням, то він обере перше. Він не повернеться до скоєння злочину знову і не стане ламати все своє життя: громадське, економічне і навіть політичне! Також, якби цьому опозиціонеру надали можливість обирати покарання, то він обрав би відсікання кисті руки, а не ув'язнення. Таким чином, відсікання його руки буде для нього милосердям, а для тих, хто його безпідставно звинуватив – покаранням. Адже він і його проблема потраплять під уважний політичний погляд, і проти їх фінансової та моральної несправедливості виступлять люди. З цього моменту я, як адвокат і захисник прав людини, закликаю правозахисні організації ООН зайняти тверду позицію проти несправедливого покарання злодія ув'язненням.

Практичне застосування покарання відсікання руки злодію

Шейх Саліх аль-Фавзан (хай береже його Аллах) на одному зі своїх уроків сказав, що протягом десятків років чув тільки про два-три випадки відсікання руки за крадіжку в Королівстві Саудівська Аравія. Природно, якщо ми порівнюємо цю кількість прецедентів з тисячами випадків щорічного позбавлення волі в передових країнах, то ми побачимо милосердя покарання відсіканням руки злодію. Воно оберігає безпеку всього суспільства, а також безпеку злодія, стримуючи його від вчинення нових крадіжок і від нового покарання.

Умови відсікання руки за крадіжку

Питання виглядає не так, як його уявляють собі деякі люди. Мовляв, якщо людина вкрала, то до неї обов'язково буде застосовано покарання відсіканням руки. Метою застосування покарання до злодія не є покарати його за крадіжку майна, а запобігти нападам на оселі простих людей. Також це покарання застосовується не до кожного випадку крадіжки, а лише в рідкісних випадках. Для застосування покарання відсіканням руки злодію необхідно дотримання певних умов, а саме:

1. Щоб вкрадене майно перебувало в місці його зберігання. Це якесь місце, яке не доступне для всіх людей. Наприклад, шафа. Само по собі взяття майна, у більшості вчених, не є крадіжкою і не веде до відсікання руки. Крім випадків, коли злодій зламав доступ до місця зберігання і не по праву потрапив до нього, або ж виламав двері, або вікно, або потрапив крізь дах або стіну, або засунув свою руку до чужої кишені тощо.

2. Щоб вкрадене майно було взято з місця його зберігання. Якщо злодія спіймали на місці злочину перш, ніж він зміг вийти із вкраденим, то покарання відсіканням руки до нього не застосовується, але застосовується інше, слабше покарання, на розсуд судді. У цьому полягає милосердя і відведення сумнівів. Можливо, що господар майна, тільки-но побачивши там когось, подумав, що він – злодій, хоча він міг і не бути таким. Як, наприклад, комірник, який зайшов до комори з іншою метою.

3. Щоб той, у кого вкрали, вимагав повернення свого майна. Якщо ж він не вимагає назад свого майна, то це не веде до відсікання руки. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Вибачайте одне одному (в питаннях) покарання, а те, що дійде до мене, необхідно буде виконати»⁴⁴. Сафван ібн Умейя вкрав щось з мечеті. Після

⁴⁴ «Сахіх Абу Дауд».

того, як його привели до Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), щоб він пробачив йому, то Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «О, якби ж це сталося раніше, ніж ви привели його до мене!⁴⁵»

4. Щоб викрадене мало певну цінність. Якщо ж воно не досягло певного рівня цінності, то руку злодію не відсікають.

5. Щоб факт крадіжки було засвідчено двома справедливими свідками-чоловіками або подвійним зізнанням самого злодія.

6. Щоб злодій вкрав приховано. Якщо викрадене не було взято приховано, то руку не відсікають. Наприклад, якщо майно було відібрано силою, примусом або хитрістю на очах у людей. У такому випадку власник майна може покликати на допомогу. Наприклад, якщо людині довірили щось або дали покористуватися, а вона втратила цю річ і заперечує цей факт. Причина невідсікання руки, в такому випадку, полягає в тому, що майно перебувало в руках людини з дозволу його власника. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Тому, хто зрадив, забрав силою або відібрав майно прилюдно і швидко сховався, не відсікають руку»⁴⁶. Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) запитали про фініки, які висять на дереві, на що він відповів: «Нужденний, який дістав до них своїм ротом і з'їв, нічого не винен. Хто ж узяв із собою щось з фініків, то він має виплатити штраф у подвійному розмірі та понести покарання. Хто ж вкрав щось із них, поклавши їх до посудини, і при цьому їх ціна досягла вартості щита, тому відсікають руку»⁴⁷. З цього пророчого хадісу ми бачимо, що

⁴⁵ «Сахіх Абу Дауд».

⁴⁶ Ат-Тірмізі. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса.

⁴⁷ «Сахіх Абу Дауд».

відсікання руки злодію – це найсуворіше покарання, якому передують інші покарання: матеріальний штраф тощо.

7. Щоб злодій був розумним і повнолітнім. Дитині і божевільному не відсікають руку, тому що на них не покладено обов'язок дотримання шариатських приписів (*такліф*).

8. Щоб злодій вкрав за власним вибором. Людині, яка вчинила крадіжку під примусом, не відсікають руку, тому що у неї є виправдання.

9. Щоб він знав про заборону крадіжки. Тому, хто не знає про заборону крадіжки, руку не відсікають. У цьому питанні існує відмінність від вигаданих законів, які кажуть «Незнання законів не звільняє від відповідальності». Якщо людина скоїла певну справу, яка вважається злочином з точки зору вигаданих законів, то її незнання і невігластво, в цьому випадку, не враховується. У таку пастку потрапили багато мандрівників, які виявилися заручниками власної необізнаності щодо вигаданих законів.

10. Щоб у злодія не було сумніву (*шубга*) щодо вкраденого ним майна. Тому що покарання скасовується через наявність сумніву. Наприклад, якщо хтось вкрав щось, вважаючи, що у нього є право на цю річ. Якщо батько вкрав щось з майна сина, то йому не відсікають руку. Так само діди і бабусі, які вкрали з майна їхніх онуків. Якщо син вкрав з майна батька, то йому теж не відсікають руку, тому що син, зазвичай, має вільний доступ до майна своїх батьків. Також якщо хтось із подружжя вкрав у іншого. Якщо мусульманин вкрав із суспільної мусульманської казни (*бейт аль-маль*), то йому не відсікають руку, тому що у кожного мусульманина є право на цю казну. Якщо кредитор вкрав з майна свого боржника, за умови, що боржник заперечує або відтягує виплату боргу, і якщо ця крадіжка не перевищує розміру боргу, то кредитору не відсікається рука.

Якщо людина вкрала через крайню потребу, щоб зберегти своє життя – поїсти або попити – то її не карають, за умови, що вона вкрала не більш того, що необхідно їй для збереження життя.

11. Щоб злодій не відмовився від свого зізнання. Якщо доказом крадіжки є особисте зізнання злодія, але перед виконанням покарання він відмовився від свого зізнання, то рука не відсікається. Тому що відмова від зізнання породжує сумнів.

Сумнів: хтось може сказати: «Чому руку відсікають тому, хто вкрав щось, вартістю більше, за визначений розмір (*нісаб*), але, в той самий час, не відсікають руку тому, хто прилюдно відібрав майно і зник, хоча це можуть бути величезні суми грошей?»

Відповідь: Ібн аль-Кайїм (хай помилує його Аллах), відповідаючи на це питання, сказав: «У цьому криється повнота мудрості Законодавця. Від злодія неможливо захиститися: він пробирається в будинок, зламає місце збереження майна і двері. Власник майна не може убезпечити себе. І якби не було приписано покарання відсіканням руки, то люди неодмінно крали б один у одного: було б багато зла і випробувань. По іншому виглядає справа того, хто прилюдно відібрав майно людей. У такому випадку його можна схопити і повернути право пригнобленому, або ж засвідчити про те, що трапилося, у суді. Що ж стосується того, хто відібрав майно і зник, скориставшись неухважністю людей, то в цьому, в певній мірі, є вина самих людей. І якщо виявити повну обережність і пильність, то у нього не буде шансів».

Спосіб відсікання руки злодію

Серед вчених немає розбіжностей в тому, що потрібно м'яко ставитись до злодія під час застосування покарання. Його делікатно ведуть до місця покарання. До нього не виявляють суворості та не ображають. Тому що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Не будьте помічниками шайтана проти вашого брата»⁴⁸.

Також суддя має вибрати відповідний час для здійснення покарання, щоб не було ані спекотно, ані холодно. До злодія не застосовується покарання, коли він хворий. Покарання не застосовується до вагітної і до жінки в період післяпологової кровотечі, а також до будь-якої людини, яка може в результаті цього померти. Коли злодія приводять до місця відсікання руки, то садять і прив'язують, щоб він не рухався. Ставлять гострий ніж над суглобом його руки і з силою натискають, щоб відсікти за один раз. Якщо існує засіб, для швидшого відсікання руки, то слід скористатися ним.

Сумнів: хтось скаже: «Я бачив, як одна з ісламських течій в арабській країні, де йде війна, не належним чином застосовує це покарання. Вони багато разів б'ють по руці злодія тупим мечем, поки її не відсінуть. При цьому вони радіють і вигукують «Аллах Великий!»».

Відповідь: Це особиста дія, яка суперечить принципам ісламського законодавства в цьому питанні. В ісламі не можна так відсікати руку злодію. Їх дія вказує на невігластво щодо правильного вчення ісламу. Більш того, вони своєю дією шкодять заклику до благородного ісламського законодавства. Вони суперечать принципам ісламу з декількох сторін:

1. Покарання не застосовуються під час бойових дій

⁴⁸ «Ас-Сільсіля ас-Сахіха», 1638. Шейб аль-Арнаут сказав: «Хороший хадіс».

Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Не відтинайте руки під час військового походу»⁴⁹.

Ібн аль-Кайїм сказав: «Це – одне з покарань Аллаха, яке заборонив застосовувати Пророк (мир йому і благословення Аллаха) під час ведення бойових дій, побоюючись, що це може привести до більш ненависного для Аллаха, аніж невиконання покарань або їх відкладання. Адже така людина може приєднатися до багатобожників, відчуваючи злість і ненависть, як про це сказали Умар, Абу ад-Дарда, Хузейфа та інші».

2. Не можна радіти застосуванню покарання над грішником

Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) ніколи не радів з цього приводу. Застосування покарань Аллаха є обов'язковим і так виявляється покірність Йому, але Пророк (сас) заборонив радіти через це. Абд Аллах ібн Масуд сказав: «Я пам'ятаю, як зараз, першу людину, якій Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) відсік руку. Злодія привели і було наказано відсікти йому руку. І неначе лице Посланця Аллаха стало сумним» Сподвижники сказали: «О Посланець Аллаха, тобі наче ненависно відсікання його руки?» На що він сказав: «А що мені заважає так думати? Не будьте помічниками шайтана проти вашого брата. Воістину, якщо до правителя дійшло якесь покарання, то він зобов'язаний його виконати. Воістину, Аллах – Прощаючий і любить прощати»⁵⁰.

Таким є покарання злодія в ісламському законодавстві, яке, як ми побачили, є раціональнішим з розумної, логічної і

⁴⁹ Ат-Тірмізі. Аль-Албані підтвердив його достовірність в «Сахіх аль-Джами», 7397; «Аль-Мішкат», 3601.

⁵⁰ «Ас-Сільсіля ас-Сахіха», 1638. Шейх аль-Арнаут сказав: «Хороший хадіс».

практичної точок зору, а також кориснішим для суспільства і його безпеки. А зараз розглянемо покарання за крадіжку в інших релігіях.

Покарання злодія в Старому Заповіті

1. Побиття камінням злодія і спалювання заживо його сім'ї

“І спроневірилися Ізраїлеві сини в залятому, Ахан, син Кармія, сина Завдієвого, сина Зерахового, Юдиного племені, узяв із залятого. І запалився Господній гнів на Ізраїлевих синів [...] І сказав Господь до Ісуса: Устань, пощо то ти падаєш на обличчя своє? Ізраїль згрішив, і вони переступили Мого заповіта, що Я наказав їм, і взяли з залятого, а також крали, і обманювали, і клали поміж свої речі. І не зможуть Ізраїлеві сини встояти перед своїми ворогами, вони обернуть спину перед ворогами своїми, бо стали заляттям. Не буду більше з вами, якщо не вигубите залятого з-поміж себе! [...] І сказав Ісус до Ахана: Сину мій, воздай же славу для Господа, Бога Ізраїля, і признайся Йому, і подай мені, що ти зробив? Не скажи неправди передо мною! І відповів Ахан до Ісуса та й сказав: Дійсно, згрішив я Господеві, Богові Ізраїля, і зробив так та так. І побачив я в здобичі одного доброго шін'арського плаща, і дві сотні шеклів срібла, і одного золотого зливка, п'ятдесят шеклів вага його, і забажав я їх, і взяв їх. І ось вони сховані в землі в середині намету мого, а срібло під ним. І послав Ісус посланців, і побігли вони до намету, аж ось сховане воно в наметі, а срібло під ним. І забрали його з середини намету, і принесли його до Ісуса та до всіх Ізраїлевих синів, і поклали його перед Господнім лицем. І взяв Ісус Ахана, Зерахового сина, і те срібло, і того плаща, і того золотого зливка, і синів його, і дочок його, і вола його, і осла його, і отару його, і намета його, і все, що його, а ввесь Ізраїль із ним, та й

повиводили їх до долини Ахор. І сказав Ісус: Нащо ти навів нещастя на нас? Нехай на тебе наведе це нещастя Господь цього дня! І вкаменували його, увесь Ізраїль, камінням. І попалили їх в огні, і вкаменували їх камінням. І поставили над ним велику камінну могилу, що стоїть аж до цього дня. І спинив Господь лютість гніву Свого, тому назвав ім'я того місця: Ахор, аж до цього дня.

(Ісус Навин 7:1-26)

2. Розп'яття до смерті

“І напис провини Його помістили над Його головою: Це Ісус, Цар Юдейський. Тоді розп'ято з Ним двох розбійників: одного праворуч, а одного ліворуч”.

(Від Матвія 27:37-38)

3. Смерть

“Коли буде хто знайдений, що вкрав кого з братів своїх, з Ізраїлевих синів, і буде поводитися з ним як із невольником, або й продасть його, то нехай помре той злодій, і ти вигубиш зло з-посеред себе”.

(Повторення Закону 24:7)

4. Поневолення

“Коли злодій буде зловлений в підкопі, і буде побитий так, що помре, то нема провини крові на тому, хто побив. Але як засвітило сонце над ним, то є на ньому провина крові. Злодій конче відшкодує, а якщо він нічого не має, то буде проданий за свою крадіжку. Якщо та крадіжка справді буде знайдена в руці його живою, від вола аж до осла, до ягняти, то нехай відшкодує удвоє”.

(Вихід 22:1-3)

Що ж стосується покарання в ісламі, то кожна душа сама відповідає за те, що зробила – покарання не поширюється на інших людей. Всевишній Аллах сказав:

Скажи: «Невже я шукатиму іншого господа крім Аллаха, коли Він — Господь кожної речі? Що б не вчинила кожна душа, відповідати за це їй самій. Ніхто не понесе тягар іншого! Потім повернетеся ви до Господа вашого, і Він сповістить вас про те, про що ви сперечалися!»

(Аль-Анам, 164)

Самозахист в ісламському законодавстві

Якщо хтось скоїв замах на життя, честь чи майно іншої людини, або напав на неї, бажаючи несправедливо щось відібрати, то людині дозволено захищатися, відповідаючи, при необхідності, на зло. Починати треба з найменшого, наскільки це можливо. Якщо можна захиститися словами, то не можна використовувати удари. Якщо можна захиститися ударами руки, то не можна використовувати палицю. Якщо можна захиститися, відрубавши якусь частину тіла, то не можна вбивати людину. Якщо ж можна захиститися, тільки позбавивши нападника життя, то людині це дозволено. В такому випадку людина не повинна виплачувати компенсацію родичам вбитого нападника. Якщо той, на кого напали, може втекти з місця нападу, то він повинен це зробити, адже він має спочатку спробувати захистити себе найлегшим чином⁵¹. Всевишній Аллах сказав:

Заборонений місяць — за заборонений місяць.

Порушення заборон вимагає помсти! Якщо хто виявить ворожість до вас, то ви виявите ворожість до нього — так само, як він виявляв ворожість до вас. Бійтеся Аллаха і знайте, що Аллах — із богобоязливими!

(Аль-Бакара, 194)

⁵¹ «Мавсуа аль-Фікх аль-Іслямій», Мухаммад ібн Ібрагім ібн Абд Аллах ат-Тувейджрі.

Умови самозахисту

1. Напад

Тобто коли нападник не по праву посягає на людину.

2. Фактична наявність нападу

Якщо посягання носить тільки словесний характер або є загрозою в майбутньому, то не можна захищатися, адже самозахист можливий тільки після фактичного посягання. Але якщо людині загрожують, наприклад, зброєю або тим, що, швидше за все, може вбити, то, в такому випадку, вона може захищатися.

3. Наявність ясних доказів, які підтверджують напад

Одних лише слів недостатньо. Якби слів, як доказів наявності нападу, було досить, тоді пролилося б багато крові.

4. Послідовність під час самозахисту

Слова Пророка (мир йому і благословення Аллаха) вказують на необхідність дотримання принципу послідовності під час самозахисту. Один чоловік прийшов до Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) і запитав: «О, Посланець Аллаха, скажи, що я маю робити, якщо до мене прийде людина, яка бажає відібрати моє майно?» Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Не віддавай їй свого майна». Чоловік запитав: «А якщо вона нападе на мене?» Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Бийся із нею». Чоловік запитав: «Скажи, а якщо вона вб'є мене?» Він сказав: «Тоді ти потрапиш до Раю». Чоловік запитав: «А якщо я вб'ю її?» Він сказав: «Тоді вона потрапить до Пекла»⁵².

⁵² Ахмад. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса. Шуйейб аль-Арнаут сказав: «Достовірний хадіс».

Самозахист в Біблії

“Злодій конче відшкодує, а якщо він нічого не має, то буде проданий за свою крадіжку”.

(Buxid 22:2)

Слід також зазначити, що оригінальний грецький переклад цього тексту, відрізняється від вищезгаданого. Він виглядає так:

(Αν ο κλέφτης συλληφθεί επ 'αυτοφόρω να κλέβει, θα εκτελείται επί τόπου, κι εκείνος που θα τον σκοτώσει δεν θα φέρει ευθύνη για το φόνο του)

«Злодій конче відшкодує – убий його на місці. І на тому, хто його вб'є, немає жодної відповідальності».

(Buxid 22:2)

Самозахист у вигаданих законах

Як ми вже раніше побачили, у вигаданих законах не зовсім зрозуміло, що є злочином, а що – істиною. Також суперечливими є і рамки єдиних адекватних покарань, які потрібно застосовувати в різних країнах і які б гарантували безпеку і стримували злочинців. Цю суперечливість і заплутаність ми можемо також побачити в питанні захисту власного житла. Одні закони стоять на стороні злочинця, нехтуючи жертвою. Інші закони стоять на боці жертви, нехтуючи злочинцем. Наприклад, в США застосовується закон “зупинки біля твоєї землі”⁵³, який дозволяє господарям будинків використовувати смертельну зброю, одразу коли вони відчують небезпеку для своїх осель. Цей закон став причиною різких політичних і правових розбіжностей. Проти нього пройшла безліч демонстрацій. В

⁵³ «Stand your ground» laws.

американському штаті Конектикут один вчитель зайшов додому і побачив там чоловіка, який тримав в руці ніж. Він відразу ж вистрілив в нього і вбив. Як з'ясувалося пізніше, людиною з ножем в руці був його син-підліток. У Великобританії питання про самозахист також призвело до безлічі політичних і правових розбіжностей. Прем'єр-міністр Девід Кемерон і міністр юстиції Кріс Грейлінг спробували пролобіювати закон про посилення відповідальності за напади на будинки. Але національна палата з цивільних прав і свобод відкинула цей закон, відповівши, що така політика є безвідповідальною. Далі ми процитуємо слова міністра правосуддя Кріса Грейлінга⁵⁴: «Ніхто з нас не знає, якою буде його реакція, якщо вломляться до нього в будинок. Ніхто з нас насправді не знає, наскільки це страшно, коли посеред ночі до тебе вривається злодій. Насільки це страшно усвідомлювати, що нашим сім'ям загрожує небезпека. Можливо, жар подібної ситуації не дозволить вам в цей момент думати ні про що, крім захисту вашої родини. Але навіть в такій ситуації ви не можете бути впевнені, що закон на вашому боці. Я переконаний, що господарі будинків поведуться природньо і, насправді, до них мають ставитись як до жертв, а не як до злочинців. І ми б хотіли висловитися за зміну важливого питання, яке називається «Два удари – і ти вилітаєш». Якщо ти двічі вчинив насильство або згвалтування, то відразу ж отримуєш довічне ув'язнення. Після минулих виборів ми пообіцяли, що будемо приймати рішучі заходи проти порушення прав людини. Було б божевіллям, якби люди, які зважилися нападати на наше суспільство, могли знову й знову повертатися до зали суду. І не буде порушенням прав, якщо

⁵⁴ Christopher Stephen Grayling, Lord Chancellor and Secretary of State for Justice. <http://www.independent.co.uk/news/uk/politics/the-burglar-is-unarmed-you-have-a-knife-so-what-do-you-do-next-8203046.html>

ми депортуємо таких людей в ті країни, звідки вони приїхали. Ми добре усвідомлюємо, що не можемо чинити в цьому питанні так, як хочемо. Але також ми й не можемо продовжувати йти теперішнім шляхом. Ви повинні уявити себе на місці чоловіка або жінки, яка щось робить проти злодія, який заліз до їх будинку. Їх відповідь буде змішана із гнівом, тривогою і страхом: для спокійної реакції не буде часу».

Прем'єр-міністр Девід Кемерон сказав: «Ви можете робити, що забажаєте, поки в цьому є здоровий глузд. Наприклад, ви не можете зарізати злодія, який, втратив свідомість. Але правом, яке має затвердити закон, щоб стати на бік господарів будинків, має бути наступне: «Коли злодій перетинає кордони твого будинку, проникаючи до твого житла і погрожуючи твоїй сім'ї, то він знімає з себе всі права».

Одна з британських журналісток, яка виступає за посилення покарання злодіям, сказала: «Я впевнена, що більшість суддів потурають тяжким злочинам. Також я впевнена, що більшість людей програли в питанні схвалення жорсткіших законів проти злодіїв. Тому що Ви можете отримати серйозне покарання за менш тяжкий злочин – як порушення правил дорожнього руху тощо – а за серйозні злочини не встановлено адекватних рішучих покарань»⁵⁵.

⁵⁵ <http://www.telegraph.co.uk/news/politics/conservative/9595589/David-Cameron-when-a-burglar-invades-your-home-they-give-up-their-rights.html>

Четверта глава

Багатоженство в ісламському законодавстві і в вигаданих
законах

- Багато дружин, багато коханок і обмін дружинами
- Багато дружин і багато коханок з точки зору вигаданих законів
- Різниця між другою дружиною і другою коханкою
- Обмін дружинами в вигаданому законодавстві
- Полігамія в іудаїзмі і християнстві
- Полігамія в ісламі

Четверта глава

Багато дружин, багато коханок і обмін дружинами

З метою збереження стабільності і зміцнення суспільства ісламське законодавство дозволяє чоловікові багатоженство. Що ж стосується вигаданих законів, то вони дозволяють наявність багатьох подруг і коханок, що веде до руйнування суспільства і сім'ї. З дозволу Аллаха, ми порівняємо багатоженство в ісламському законодавстві і у вигаданих законах, щоб побачити, який закон відповідає еству людини (*фитра*) і гарантує жінці збереження прав і гідності. Іслам є єдиною релігією, яка ясно говорить про обмеження кількості дружин. Всевишній Аллах сказав:

Якщо ж ви боїтесь, що не будете належно ставитись до сиріт, то одружуйтесь із тими жінками, які вам до вподоби: з двома, з трьома, з чотирма. Та якщо ви боїтесь, що не будете справедливі із ними, то нехай це буде лише одна або ж невільниця, захоплена вами. Це ближче до справедливості, якщо не прагнете відхилитися ви.

(Ан-Ніса, 3)

Інші релігії ясно не обмежують дозволену кількість дружин. І перш ніж ми розглянемо позиції інших релігій щодо багатоженства, хотіли б розглянути позицію вигаданих законів щодо цього питання.

Багато дружин і багато коханок з точки зору вигаданих законів

Багатоженство має загальне значення – це певна кількість дружин або коханок: чоловік, через певні обставини, які ми

згадаємо далі, може мати потребу в більше, ніж одній жінці. Але з точки зору кінцевого результату воно має загальний смисл – а точніше те, що у чоловіка є одна дружина і ще інша дружина. З точки зору вигаданих законів наявність декількох дружин є злочином, тому що «суперечить високій моралі». Але, в той самий час, наявність декількох коханок, і навіть одночасне вчинення з ними гидоти, є законним. Тобто якщо чоловік одружиться із другою дружиною і про це дізнається уряд, то його притягнуть до суду за цей «злочин» і «моральний занепад» – з їх точки зору – і посадять до в'язниці. Але якщо він, будучи одруженим, заведе собі коханку і навіть матиме від неї незаконнонароджених дітей, то в цьому не буде нічого страшного. Він не буде вважатися злочинцем і не буде покараний. Адже це, на їхню думку, не є злочином і моральним занепадом, а є лише особистою свободою і моральною відкритістю. Слід зауважити, що різниця між багатоженством і коханками полягає в наявності свідоцтва про шлюб – договору, який в разі шлюбу гарантує права другої дружини. Відсутність такого свідоцтва призведе до того, що друга дружина буде просто коханкою, яка не має офіційних прав. Так з чим же насправді воюють ці уряди: з можливістю чоловіка мати більше однієї дружини – чи коханки – або ж з папером і договором, який пов'язує її з чоловіком і гарантує їй права, яких він має дотримуватися? Іншими словами, в чому полягає «злочин» такої людини: у взятті другої дружини – або коханки – або в папері? Якщо причина заборони багатоженства криється в забороні чоловіку мати більше однієї дружини, тоді чому не забороняють мати коханок? Більш того, сьогодні багато чоловіків на заході взагалі відмовилися від шлюбу, вважаючи за краще жити без зв'язку з однією жінкою. Тому що в такому випадку він зможе кожні кілька місяців міняти собі дівчину, з якою зможе жити

без будь-яких зобов'язань. Тож чи дійсно вигадані закони протистоять цьому питанню через його «гріховність»? Або через те, що це є особистим вибором: коли один чоловік може жити з необмеженою кількістю жінок? Ще жахливішим є те, що вигадані закони узаконили мерзенну професію. Існують місця, офіційно дозволені урядом, де поневолюють жінок і віддають їх в погодинне користування чоловікам, які хочуть змінити свою дружину. Всі ці жінки мають офіційний дозвіл з боку уряду на роботу в сфері проституції. У них є навіть трудові книжки, за допомогою яких з них в кінці року стягуються податки, як і з усіх добропорядних громадян! Таке лихо поширилося у багатьох країнах, які вважають багатоженство злочином. На кожній вулиці є будинок розпусти. Тут ми б хотіли відзначити, що багатоженство, якщо Захід захоче легалізувати його, також є особистим вибором людини. Особливо якщо врахувати обов'язкову двусторонню згоду для багатоженства, так як і для любовних відносини «на стороні». Але до всього «ісламського» виявляють ворожнечу. Всемогутній Аллах сказав правду:

Юдеї та християни не будуть задоволені тобою, поки ти не навернешся до їхньої релігії. Скажи: «Лише шлях Аллаха — шлях прямий!» Не потурай бажанням їхнім після того, як прийшло до тебе знання, а то Аллах не буде тобі ні Захисником, ні Помічником.

(Аль-Бакара, 120)

Різниця між другою дружиною і другою коханкою

Чоловік, перш ніж одружитися вдруге, ретельно обмірковує, які шариатські і матеріальні обов'язки він буде повинен виконувати після укладення цього шлюбу. І, в той самий

час, немає нічого легшого, ніж завести собі коханку. Вона залишиться лише коханкою, без будь-яких прав. Такий підхід до відносин чоловіків і жінок відкриває в суспільстві двері зла і зіпсованості, тому що підштовхує чоловіка постійно змінювати своїх співмешканок з метою оволодіння ними і отримання задоволення. Кожного разу, коли такий чоловік закінчить догоджати своїм пристрастям зі своєю теперішньою коханкою, то почне шукати нову, правильніше сказати, «жертву», з почуттями якої пограється і зруйнує її майбутнє. Такий чоловік не полишить можливості збрехати своїй коханці про те, що він хоче з нею одружитися і що заради цього він незабаром розлучиться зі своєю дружиною. Тому, хто зрадив і обдурив свою дружину, ніщо не заважає зрадити і обдурити свою коханку.

Цей вчинок (стосунки із коханками) несе в собі багато зла для самого чоловіка: він живе як злочинець, намагаючись сховатися від своєї дружини, коли спілкується зі своєю коханкою. Така поведінка є яким доказом неправильності обраного шляху. Інакше, якби вчинок був хорошим, тоді навіщо ховатися? Також цей вчинок несе в собі багато зла для жінки, яка погодилася бути коханкою одруженого чоловіка: вона ніколи не займе такого місця, як його дружина. Більше того, сама ж жінка буде вважати себе другорядною, усвідомлюючи, що живе з людиною, яка не є її чоловіком, а чоловіком іншої жінки. Тому коханка – як внутрішньо, так і ззовні – не зможе спокійно жити з ним. Вона не зможе насолоджуватися спільним відпочинком, побоюючись, що їх хтось зможе побачити. Також вона не відчуватиме морального і душевного заспокоєння, адже чоловік, якщо йому набридне, може залишити її в будь-який час.

Інший момент, який не враховують або на який намагаються не звертати уваги вигадані закони, це те, що в багатоженстві,

в першу чергу, є благо для самої жінки. Адже кількість жінок в світі набагато перевищує кількість чоловіків. У цього є певні причини:

1. Народжуваність

Міжнародна статистика стверджує, що народжуваність дівчаток у багато разів перевищує народжуваність хлопчиків.

2. Середня тривалість життя

У чоловіків дуже низька середня тривалість життя. Причина цього криється в Першій і Другій світових війнах, та війнах, які періодично спалахують між країнами, а також через ДТП, жертвами яких, в основному, є чоловіки. Також звичайна тривалість життя у чоловіків нижче, ніж у жінок.

3. Відмова чоловіків від шлюбу

Відмова чоловіків від шлюбу через небажання виконувати подружні і сімейні обов'язки. Це є відхиленням, до якого схильні багато чоловіків в деяких розвинених країнах: чи то статеві відхилення, чи то чернецтво, до якого часто вдаються в християнському суспільстві, зберігаючи обітницю безшлюбності.

4. В'язниці

Кількість ув'язнених-чоловіків у багато разів перевищує кількість ув'язнених-жінок. Всі ці причини ускладнюють для жінки можливість знайти гідного супутника життя, а вигадані закони забороняють їй багатоженство. Після такого багато жінок будуть задоволені становищем коханки, аби отримати увагу чоловіка, і нехай навіть цей чоловік буде чоловіком іншої жінки! Доцільніше для вигаданих законів було б легалізувати багатоженство, надавши жінці право вибору. Шлюб, в загальному розумінні цього слова, не буває без згоди обох сторін. Заборона ж багатоженства, насправді, є обмеження свободи особистості, до якого і закликають ці держави.

Якби така жінка, яка хоче вийти заміж, але не може знайти чоловіка – християнка, юдейка, мусульманка або буддистка – вважатиме багатоженство не гідним себе, вирішить, що краще їй залишитися незайманою, без чоловіка, і не спробувати того природного жіночого щастя, як у інших заміжніх жінок; якщо вона вважатиме за краще буде коханкою одруженого чоловіка, поки він не залишить її, після чого вона має шукати нового коханця і так прожити все своє життя, то це буде її вибір. Але такій жінці можна заперечити: «Яке твоє діло? Якщо тобі не подобається багатоженство або ти вважаєш його не гідним, то це – твоя справа. Але не можна нав'язувати іншим людям свою думку. Хто бажає, нехай живе з багатьма дружинами, а хто не бажає, нехай живе з однією дружиною!»

Обмін дружинами у вигаданому законодавстві

У деяких зовні розвинених країнах сьогодні дуже поширений обмін дружинами⁵⁶. Чоловіки обмінюються своїми дружинами або ж чоловік проводить ніч разом зі своєю і з чужою дружиною одночасно. Причиною цього, як кажуть про це багато пар, є бажання урізноманітнити своє статеве життя. Також це вважається засобом зміцнення дружби і зв'язків між ними. Письменник Кортіс Бергstrand в своїй книзі «Обмін дружинами в Америці» сказав, що цей звичай спочатку поширився серед військових льотчиків під час Другої світової війни, тому що серед них була дуже висока смертність. А також тому, що військові льотчики організували між собою особливе суспільство, аби краще познайомити свої родини. Таким чином, одні льотчики

⁵⁶ **Swinging**, wife swapping, wife sharing, partner sharing, wife trading or wife lending.

«дбали» про дружин інших льотчиків в разі їх смерті. Ця турбота була не тільки фізичною, але й моральною. Іншим поширеним видом обміну дружинами в громадянському суспільстві США були так звані «Клуби ключів». У цих клубах чоловіки хаотично кидали ключі від своїх будинків на підлогу, а дружини, в свою чергу, хаотично підіймали ці ключі. Таким чином чоловік отримував на цю ніч чийсь дружину⁵⁷. У новинах на каналі CNN від 15 вересня 2011 р. повідомили, що кількість пар, які практикують обмін дружинами, вже сягла 15 мільйонів! Також сьогодні існує одна світова організація, яка закликає до цього вчинку, організовуючи подорожі, клуби і приватні вечірки для практики обміну дружинами. Вхід на такі вечірки для чоловіка дозволений тільки з дружиною, а ось самотні жінки можуть зайти без чоловіка. На таких заходах є спеціальні кімнати для перелюбу. Чоловік, зробивши це з дружиною іншого чоловіка, може в ту ж ніч зробити таке ще й із дружиною іншого чоловіка. Таке саме можливо і для його дружини. Вона може повторювати цю гидоту з багатьма чоловіками. Природно, що обмін дружинами не є злочином у вигаданих законах. Це називається “особистою свободою”. Вважається прийнятним, з точки зору моральності, що б один пілот “піклувався” про дружину іншого загиблого пілота, задовольняючи її статеві потреби, а багатоженство у них вважається злочином! Якби пілот одружився на колишній дружині свого близького загиблого пілота, то це вважалося б злочином і його посадили б до в’язниці, звинувативши в багатоженстві. Це ніщо інше, як виродження природного єства людини!

Багатоженство в іудаїзмі і християнстві

⁵⁷ Swinging in America: Love, Sex, and Marriage in the 21st Century, By Curtis R. Bergstrand, Jennifer Blevins Sinski.

Частіше за все у кожного пророка, згаданого в Біблії, було кілька дружин. Наприклад, пророк Аллаха Сулейман, Дауд, Ібрагім, Якуб і інші (мир їм усім). Згадується про пророка Аллаха Сулеймана (мир йому):

“І було в нього жінок-княгинь сім сотень, а наложниць три сотні. І жінки його прихилили його серце”.

(1 Царів 11:3)

“Коли хто матиме дві жінки, одна кохана, а одна зненавиджена...”

(Повторення Закону 21:15)

“Якщо візьме собі іншу, то не зменшить поживи їй, одержі їй і подружнього пожиття їй”.

(Вихід 21:10)

Не існує жодного тексту в Біблії – ані в Старому, ані в Новому Заповіті – який би забороняв багатоженство або обмежував кількість дружин! Вірші Нового Заповіту, що дозволяють багатоженство: “Вірно це слово: коли хто єпископства хоче, доброго діла він прагне. А єпископ має бути бездоганний, муж однієї дружини, тверезий, невинний, чесний, гостинний до приходнів, здібний навчати...”

(1 Тимофію 3:1-2)

“Так само жінки нехай будуть поважні, не обмовливі, тверезі та вірні в усьому. Диякони мусять бути мужі однієї дружини, що добре рядять дітьми й своїми домами.

(1 Тимофію 3:11-12)

У цьому уривку видно, що багатоженство дозволено для всіх звичайних людей, крім тих, хто бажає стати єпископом. Письменниця Матільда Джослін згадує в своїй книзі «Жінка, церква і держава» наступне: «Хіба не ясно зі слів Павла, що «єпископ має бути бездоганний, муж однієї дружини» те, що багатоженство було дозволено в ранній церкві, відповідно до вчення апостолів Ісуса?.. Якщо все

було саме так, то чому приймаються інші мірила, що різняться від тих, які затвердили апостоли?!»

Деякі християни наводять як доказ заборонності багатоженства певні вірші з Нового Заповіту, наприклад:

“І підійшли фарисеї й спитали, Його випробовуючи: Чи дозволено чоловікові дружину свою відпустити? А Він відповів і сказав їм: Що Мойсей заповів вам? Вони ж відказали: Мойсей заповів написати листа роздового, та й відпустити. Ісус же промовив до них: То за ваше жорстокосердя він вам написав оцю заповідь. Бог же з початку творіння створив чоловіком і жінкою їх. Покине тому чоловік свого батька та матір, і стануть обоє вони одним тілом, тим то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, людина нехай не розлучує! А вдома про це учні знов запитали Його. І Він їм відказав: Хто дружину відпустить свою, та й одружиться з іншою, той чинить перелюб із нею. І коли дружина покине свого чоловіка, і вийде заміж за іншого, то чинить перелюб вона”.

(Від Марка 10:2-12)

“Чули все це й фарисеї, що були сріблολюбці, та й стали сміятися з Нього. Він же промовив до них: Ви себе видаєте за праведних перед людьми, але ваші серця знає Бог. Що бо високе в людей, те перед Богом гидота. Закон і Пророки були до Івана; відтоді Царство Боже благовіститися, і кожен силкується втиснутись в нього. Легше небо й земля проминеться, аніж одна риса з Закону загине. Кожен, хто дружину свою відпускає, і бере собі іншу, той чинить перелюб. І хто побереться з тією, яку хто відпустив, той чинить перелюб”.

(Від Луки 16:14-18)

“Також сказано: Хто дружину свою відпускає, нехай дасть їй листа роздового. А Я вам кажу, що кожен, хто пускає дружину свою, крім провини розпусти, той доводить її до

перелюбу. І хто з відпущеною побереться, той чинить перелюб”.

(Від Матвія 5:31-32)

Як видно з трьох вищезгаданих віршів, мова йде про розлучення, а не про багатоженство. А в словах: «Бог же з початку творіння створив чоловіком і жінкою їх» йдеться про Адама і Єву. І ніде не сказано, що «багатоженство заборонене з моменту створення», адже це суперечило б тому, що загальновідомо з Небесних писань, що у пророків було багато дружин. Тому подібні вірші не є доказом заборони багатоженства, а є доказом заборони розлучення, й не має значення, чи була у чоловіка одна дружина, чи багато. У цих текстах згадується, що єдиний випадок, коли розлучення дозволене, це якщо дружина вчинила перелюб. Але якщо чоловік розлучився з нею несправедливо і вона не коїла перелюбу, то, в такому випадку, одруження з іншою жінкою буде вважатися перелюбом (тобто чоловік ніби зрадив її, живучи разом із жінкою, яка для нього заборонена). І в віршах не говориться про те, що той, хто одружився, будучи одруженим, і не розлучився з першою дружиною, то «ніби вчинив перелюб». Це такий самий випадок, коли сказати «якщо жінка розлучиться зі своїм чоловіком і вийде заміж за іншого, то вона вчинив перелюб». Тут поняття «перелюб» пов'язується з «розлученням», а не з «багатоженством». І якби йшлося про багатоженство, то як можна його уявити в разі, якщо жінка розлучилася з чоловіком і вийшла заміж за іншого чоловіка? Або чоловік розлучився і одружився із однією жінкою? Якби проблема полягала в багатоженстві, то чоловікові можна було б розлучитися зі своєю дружиною і одружитися з іншою жінкою. Але в даному випадку мова йде про недозволеність розлучення чоловіка зі своєю дружиною, і нехай навіть у нього є більше однієї дружини. У вірші

«Кожен, хто дружину свою відпускає, і бере собі іншу, той чинить перелюб» ясно сказано про те, що навіть якщо чоловік одружиться з розлученою, нехай навіть вперше, то він робить перелюб. Не через багатоженство, тому що для нього це вперше, а тому що він одружується на розлученій жінці. І тут ми бачимо відмінності між Євангелієм від Марка і Євангелієм від Луки. Обидва згадують одну й ту ж історію, але різними словами, що вказує на неприпустимість вважати ці обидва тексти божественним одкровенням від Бога або приписувати їх Ісусу (мир йому).

“А про що ви писали мені, то добре було б чоловікові не дотикатися жінки. Але щоб уникнути розпусти, нехай кожен муж має дружину свою, і кожна жінка хай має свого чоловіка [...] А це говорю вам як раду, а не як наказу. Бо хочу, щоб усі чоловіки були, як і я; але кожен має від Бога свій дар, один так, інший так. Говорю ж неодруженим і вдовам: добре їм, як вони позостануться так, як і я. Коли ж не втримаються, нехай одружуються, бо краще женитися, ніж розпалятися.

(1 до Коринтян 7:1-9)

В цих віршах Павло також говорить «нехай кожен муж має дружину свою». Ці слова ніяк не пов'язані з заборонаю багатоженства. Вони вказують на те, що чоловік не може торкатися забороненої для нього жінки, тобто не можна наближатися до перелюбу. Згідно контексту, можна сказати: «Нехай кожен стежить за своїм сином; нехай кожен з вас оберігає свій будинок; своє майно тощо». Самуїл, що говорить від імені Бога, наказує Саулу вбити чоловіка і жінку, дитину і немовля, бика і вівцю, верблюда і осла (*Перший Сувой Самуїла 15:13*). Тут не мається на увазі вбити одного чоловіка, одну жінку, одну дитину тощо, а всіх, хто відноситься до їх виду: чоловіків, жінок, дітей, ослів тощо. У словах «бо краще женитися, ніж розпалятися»

немає жодної вказівки на заборону багатоженства, навпаки, він сказав «краще женитися», не обмеживши кількість дружин.

Існують представники різних течій християнства, які стверджують про дозволеність багатоженства в християнстві. Багато з них одружені більш ніж з однією жінкою: Король Карл Великий, перший імператор Візантії, Лютер та інші. Письменниця Матільда Джослін згадала про це, сказавши: «З історії ясно видно, і в цьому немає жодних суперечок, що християнська церква і християнські держави в усі віки і в різних ситуаціях віддавали перевагу багатоженству. Так, перший імператор Візантії в четвертому столітті надав християнам право одружуватися із двома дружинами. У восьмому столітті король Карл Великий – який був одночасно главою церкви і держави – був одружений із шістьма жінками, а деякі історики кажуть, що їх було дев'ять... Лютер, який дотримувався як Старого, так і Нового Заповітів, говорив: «Я особисто визнаю, що якщо чоловік захоче одружитися із двома або більше жінками, то я не зможу йому цього заборонити. Такий вчинок не суперечитиме Святому Письму»⁵⁸. Аврелій Августин сказав: «Зараз, в наш час, після того, як ми застосували римське право, чоловік не може одружитися із другою дружиною, поки його перша дружина жива»⁵⁹. Це вказує на те, що заборона багатоженства походить з римського права, а не з релігійних текстів. Також Аврелій Августин сказав: «На їхню думку, Ісаак син Якова, скоїв великий злочин, одружившись із чотирма дружинами. Але для такого звинувачення немає жодних підстав, адже багатоженство не було злочином, тому що вважалося

⁵⁸ Matilda Joslyn Gage, *‘Women, Church and State’*, Chapter VII, Polygamy, page 398.

⁵⁹ St. Augustine of Hippo, *‘Moral Treatises Of St. Augustine’*.

звичаєм. Але зараз це вважається злочином, тому що не є звичаєм... І єдина причина того, що багатоженство вважається злочином зараз, це те, що звичай і закон забороняють його»⁶⁰.

Багатоженство в ісламі

Для розуміння точки зору ісламу на багатоженство ми маємо знати наступне:

1. Іслам не єдина релігія, яка узаконила багатоженство, але тільки іслам обмежив кількість дружин, із якими одночасно можна одружитися, чотирма. Багатоженство було дозволено в усіх інших релігіях. Аль-Харіс ібн Кайс сказав: «Коли я прийняв іслам, у мене було вісім дружин. Я прийшов до Пророка (мир йому і благословення Аллаха) і повідомив йому про це. Він сказав: «Вибери з них чотирьох»⁶¹.

2. Полігамія в ісламі не є обов'язковою. Якщо мусульманин не стане цього робити, то не зробить гріх. І це не буде вважатися недоліком в його релігії. Багатоженство є дозволеним: хто бажає, може його практикувати, а хто не бажає, може не практикувати. Так само як і багато іншого, дозволеного в ісламі.

3. Знання причин зіслання аятів про багатоженство. Перш, ніж прочитати священні аяти про багатоженство і про те, що одночасна кількість дружин обмежується чотирма, давайте прочитаємо коранічні аяти, які передують їм. Ми маємо зрозуміти причину їх зіслання і те, що вони були

⁶⁰ Philip Schaff, *‘Nicene and Post-Nicene Fathers’*: First Series, Volume IV St. Augustine: The Writings Against the Manichaeans, and Against the Donatists, Book XXII, Page 289.

⁶¹ Абу Дауд. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса.

зіслані для захисту і збереження їх прав. Всевишній Аллах сказав:

О люди! Бійтесь Господа вашого, Який створив вас із однієї душі та створив із неї другу до пари; а з них ще й інших чоловіків та жінок і розселив їх. Тож бійтесь Аллаха, ім'ям Якого ви звертаєтесь одне до одного, і дотримуйтесь родинних зв'язків. Воістину, Аллах наглядає за вами! Віддавайте сиротам їхнє майно та не міняйте лихого на добре. І не пожирайте їхнього майна разом зі своїм. Воістину, це — великий гріх. Якщо ж ви боїтесь, що не будете належно ставитись до сиріт, то одружуйтесь із тими жінками, які вам до вподоби: з двома, з трьома, з чотирма. Та якщо ви боїтесь, що не будете справедливі із ними, то нехай це буде лише одна або ж невілляниця, захоплена вами. Це ближче до справедливості, якщо не прагнете відхилитися ви. І щиро віддавайте дружинам викуп як дарунок для них. Але якщо вони за своєю волею щось повернуть вам звідти, то вживайте це для здоров'я та користі. І не віддавайте нерозумним свого майна, того, яке Аллах зробив для вас засобом для прожиття. Годуйте, одягайте їх звідти, а також кажіть їм добрі слова. Випробовуйте сиріт, поки вони не досягнуть шлюбного віку. І коли побачите ви у них здоровий глузд, то поверніть їм їхнє майно. Не пожирайте його, займаючись марнотратством та поспішаючи, боячись того часу, коли вони подорослішають. Багатий нехай утримається, а бідний нехай споживає згідно зі звичаєм. І коли ви повернете їм майно їхнє, то покличете для цього свідків. Достатньо того, як рахує Аллах!

(Ан-Ниса, 1-6)

Всевишній Аллах на початку цього священного аята наказав людям боятися і страшитися Його, і віддавати сиротам їхнє

майно, коли ті досягнуть повноліття і вони побачать в них здатність зберегти розпоряджатися ним. Також він заборонив їх мучити, пожираючи їх майно. Араби до іслама, якщо були попечителями багатой сироти, змішували її майно зі своїм, забираючи з нього найкраще і залишаючи найгірше, щоб обдурити сироту! Ас-Судді говорить про це так: «Такий попечитель забирав з майна сироти велику вівцю, а замість неї залишав худу, і казав: «Вівця за вівцю». Він брав хороші дірхами, а замість них залишав фальшиві, кажучи: «Дірхам за дірхам». Всевишній Аллах заборонив коїти цей злочин. Він сказав:

Воістину, це — великий гріх.

Тобто це є великим неослухом Аллаха.

Так тривало обдурювання сиріт, особливо якщо це була дівчинка. Повідомляється, що, коли Урва бін аз-Зубейр (хай буде задоволений ним Аллах) запитав Аїшу (хай буде вдоволений нею Аллах) про слова Аллаха Всевишнього: «**Та якщо ви боїтесь, що не будете справедливі із ними...**», вона сказала: «О син моєї сестри! Йдеться про такий випадок, коли дівчинка-сирота перебуває під опікою свого опікуна і є співвласницею його майна, а цей опікун, якого приваблює її майно і краса, хоче одружитися із нею, але не бажає дотримуватися справедливості при виплаті *магра* і давати їй те, що дав би їй будь-який інший. Ось чому таким було заборонено одружуватися на сироті, якщо тільки опікуни не будуть дотримуватись справедливості щодо них і не стануть виплачувати їм прийнятий в їх суспільстві *магр*, в іншому ж випадку Аллах їм наказав одружитися із іншими жінками, які їм сподобаються»⁶².

Таким чином, цей священний аят був зісланий щодо чоловіка, під опікою якого перебувала сирота. Якщо він хотів одружитися із нею, то не хотів виплачувати їй

⁶² Аль-Бухарі.

загальноприйнятий шлюбний дар. І Всевишній Аллах заборонив це і наказав йому виплатити їй такий шлюбний дар, який би він виплатив іншим жінкам. Або ж нехай одружиться із іншою жінкою, або навіть на двох, трьох або максимально чотирьох. Але багато ворогів ісламу, зазвичай, виривають всі попередні слова з контексту священного аята і згадують тільки:

«То одружуйтесь із тими жінками, які вам до вподоби: з двома, з трьома, з чотирма».

Вони також не згадують те, про що йшлося після цього аята, а точніше, що умовою багатоженства є справедливе ставлення до всіх дружин.

Умова дозволеності багатоженства в Корані

Іслам не наказує чоловіку одружуватися із другою дружиною. Це просто є дозволеним. Також, перш ніж вдруге одружитися, іслам поставив для чоловіка необхідні умови, звертаючи особливу увагу на серйозність такого вчинку. Однією з цих умов є прояв справедливості щодо жінок в питаннях їжі, одягу, пиття і проведенні часу. Всевишній Аллах сказав:

Та якщо ви боїтесь, що не будете справедливі із ними, то нехай це буде лише одна.

(Ан-Ніса, 3)

Він заборонив несправедливість і утиск жінок: щодо однієї за рахунок інших. Всевишній сказав:

Ви ніколи не зможете однаково ставитися до всіх дружин зі справедливістю, навіть якщо ви прагнете до цього. Не схилийтесь до однієї, залишаючи іншу в невизначеності.

І якщо ви будете праведними та богобоязливими, то, воістину, Аллах — Прощаючий, Милосердний!

(Ан-Ніса, 129)

Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Той, у кого було дві дружини, а він схилився тільки до однієї з них, в День Воскресіння з'явиться з паралізованою частиною тіла!»⁶³.

Любий читачу, слід знати, що іслам це світова релігія, зіслана для всього людства, яка підходить для всіх часів і народів. Вона не була зіслана для окремо взятих людей або ж суспільств. Її правила і закономірності відповідають образу мислення і бажанням людей. Тому іслам дозволив чоловіку одружуватися більш ніж із однією жінкою, враховуючи їхні життєві ситуації і умови. Не правильно вважати, що багатоженство не підходить якомусь суспільству, хоча підходить іншому. Адже те, що підходить в цей час, так само підходить і в інший час. В цьому криється милосердя щодо жінок, які, в разі відсутності багатоженства, залишаються старими дівами. Хто бажає скористатися такою можливістю, нехай зробить це, дотримуючись умов. А хто не бажає, то нехай не скористається нею.

⁶³ Ахмад, Абу Дауд, ан-Насаї, Ат-Тірмізі, Ібн Маджаг. Достовірний хадіс.

П'ята глава

Закони, що впорядковують життя суспільства

- Різниця між ісламським законодавством і вигаданими системами
- Думка Біблії про демократію
- Ісламське законодавство і свобода слова

П'ята глава

Різниця між ісламським законодавством і вигаданими системами

Існує безліч систем, що впорядковують життя суспільства, але головними серед них в сучасному світі є демократія і диктатура. У обох цих систем є практичний досвід, накопичений в минулих століттях. Вони зазнали невдач і не змогли забезпечити мир і міжнародну справедливість, якої потребує світ. Дивно, що світ продовжує шукати систему, яка б змогла забезпечити стабільність і безпеку, хоча вона знаходиться у нього перед очима – це ісламське законодавство. Але деякі обрані з прошарку політичного суспільства, які смокчуть кров народів, знають, що якщо прийняти цю систему, то вони втратять владу і привілеї. Тому цей прошарок продовжує диктувати «законотворцям» і «правознавцям» ті закони, які допомагають їм керувати поневоленими народами.

Визначення демократії

Термін демократія є грецьким словом, утвореним від двох слів: «демос» – народ, і «кратос» – влада. Це означає: влада народу. Таку владу втілюють шляхом парламентської системи, в якій народ обирає своїх представників до парламенту, всередині якого обговорюються всі закони і приймаються згодою більшості членів праламенту. Це означає, що думка більшості членів є обов'язковою для виконання, навіть якщо з нею не погоджується парламентська меншість. Закони і системи демократії є нестабільними, адже парламент і його члени є

нестабільними і мінливими. Всемогутній Аллах сказав правду. В Корані Він пояснив, що людські проблеми може вирішити тільки закон Аллаха. Він сказав:

Якби істина йшла за їхніми бажаннями, то згинули б небеса, земля й ті, хто на них. Та ж ні! Ми дарували їм нагадування, але ж вони відвертаються від свого нагадування.

(Аль-Муніун, 71)

Визначення диктатури

Диктаторська система є повною протилежністю демократії. Так, думка правлячої більшості, обраного класу або правителя-диктатора є обов'язковою для виконання, навіть якщо вона буде суперечити думці абсолютної більшості народу. Всевишній Аллах сказав про фараона-тирана, який перейшов межі дозволеного і поширював нечестя на землі, мучаючи її жителів:

О народі мій! Сьогодні ви маєте владу й пануєте на землі. Але хто захистить нас від карі Аллаха, якщо вона прийде до нас? Фіраун сказав: «Я вказую вам тільки те, що вважаю за потрібне. Я веду вас тільки правильним шляхом!»

(Тафір, 29)

У багатьох з нас, при згадуванні терміну демократія, в розумі виникають приємні асоціації. Наприклад, гарантії особистих свобод, повага думки співрозмовника, свобода слова, свобода віросповідання для релігійних меншин, повага їх прав і свобод тощо. Але насправді демократична система є диктаторською, або, точніше кажучи, системою панування. Адже більшість зобов'язує меншість слідувати багатьом законам, які відповідають їх інтересам. І нехай навіть ці закони суперечать користі, принципам або

переконанням цієї меншості, або ж навіть шкодять їй. Існують сучасні ситуації, які проллють світло на іншу, огидну сторону демократії:

- В 2009 році під ім'ям демократії в Швейцарії пройшов референдум про заборону будівництва мінаретів. Після чого, ґрунтуючись на думці більшості, був прийнятий закон, що забороняє мусульманській меншості будувати мінарети мечетей. Світова організація з прав людини висловила свій жаль у зв'язку з подібним голосуванням і вказала на те, що заборона будівництва мінаретів є образою свободи віросповідання, якої Швейцарія зобов'язувалася дотримуватися!

- Ім'ям демократії в деяких європейських столицях, аж до сьогодні, не дозволяють мусульманській меншості побудувати мечеть. Кожен раз, коли мусульманська меншість намагається отримати дозвіл на будівництво мечеті, парламентська більшість цієї країни голосує проти такого дозволу. І навіть якщо вона погодиться видати такий дозвіл, то створить такі труднощі, які приведуть до скасування будівництва мечеті.

- Ім'ям демократії в деяких європейських країнах були прийняті закони, що забороняють мусульманкам носити *нікаб* в громадських місцях. Вони прикривалися кількома причинами. Серед них те, що, мовляв, не личить закривати обличчя в громадських місцях. І нехай дехто погодиться з цим з логічної точки зору, але ми вважаємо, що так само уряд зобов'язує водіїв мотоциклів одягати захисні шоломи, які також приховують їх особи в громадських місцях. Хіба, в такому випадку, цей закон не має стосуватися і мотоциклістів? Також існує багато людей, як в Європі, так і в Південно-Східній Азії – наприклад, в Китаї і Таїланді – які в медичних цілях закривають обличчя маскою. Вони вважають, що така маска вбереже їх від вірусів і хвороб. І

ніхто ніколи в таких випадках не казав, що приховування особи в громадських місцях це щось неналежне! Хіба заборона жінкам носити нікаб не вважається пригніченням їх бажань, прагнень, власного вибору, обмеженням їх особистої свободи і свободи віросповідання? Те, що ти не згоден з чийось віровченням ще не означає, що ти можеш його примушувати відмовитися від чогось. Безліч *індуїстів* носять на своїх головах чорну чалму, не стрижуть волосся і спокійно подорожують по Європі, а також займають ряд державних посад, не знімаючи своєї чалми. Ніхто не може через незгоду з цими чалмами і довжиною їх волосся змусити їх зняти її або обстригти своє волосся.

- Ім'ям демократії в одній із розвинених країн на місцевих виборах в декількох містах перемогла одна з крайньо-правих партій. Однією з її перших постанов була заборона продавати в навчальних закладах дозволена для мусульман їжу (*халяль*). Також навчальні заклади зобов'язали продавати учням-мусульманам їжу, що містить в собі свинину і інші види м'яса, які не були зарізані відповідно до ісламського законодавства. Краще б вони ввели закони, які гарантують свободи.

- Ім'ям демократії в одній з розвинених країн було видано закон, що забороняє в цій країні зарізати тварин шаріатським шляхом (*халяль*). Це означає, що мусульмани не зможуть їсти м'ясо, яке було отримано не шляхом *халяль*. Мета цього закону – тиск на мусульман, аби вони залишили цю країну і переїхали до іншої, яка б поважала їх віросповідання. М'ясо будь-якої тварини, яка була вбита струмом, ударом по голові, чимось важким або яку задушили або втопили, мусульманам не можна вживати в їжу.

Це лише деякі приклади самоуправства більшості проти прав меншості, навіть в питаннях, що стосуються їх

релігійних обрядів, які вони не можуть вільно виконувати без тиску або обмежень. Це навіть стосується їх права на вибір одягу та їжі! З цих та інших прикладів видно, що демократична (або секулярна) система, при практичному застосуванні може співіснувати тільки сама з собою. А що ж стосується меншин, то все тільки на словах: вона використовує безліч засобів, аби виправдати тиск і обмеження, звинувачуючи їх у тому, що вони не здатні співіснувати з іншими системами. Що ж стосується ісламського законодавства, то воно ставиться до цього питання інакше. Воно враховує всіх людей з їх різними віросповіданнями. Ісламське законодавство надало меншості права і поставило ці права поза сферою впливу більшості. Більш того, іслам зобов'язав більшість забезпечити збереження цих прав і заборонив нехтувати ними. Думка більшості не враховується, якщо вона суперечить правам, які потрібно забезпечити відповідно до великодушного ісламського законодавства. Хто бажає детальніше дізнатися про це питання, може звернутися до відповідних книг, які розповідають про права немусульман в ісламських країнах. Всемогутній Аллах сказав правду:

Якщо ти коритимешся більшості тих, хто на землі, то вони зіб'ють тебе зі шляху Аллаха. Вони йдуть за припущенням та займаються вигадками!

(Аль-Анам, 116)

Тому жодна людська система, яких би вершин не досягла, не зможе забезпечити мирне співіснування народів і товариств всередині себе, так, як цього досягло ісламське законодавство. Причина цього полягає в тому, що іслам це божественна система, зіслана Творцем людства, і Він більш обізнаний про те, що принесе їм користь. Всевишній Аллах сказав:

**Невже цього не знатиме Той, Хто все створив,
Проникливий, Всевідаючий!**

(Аль-Мульк, 14)

Думка Біблії про демократію

Що ж стосується Біблії, то вона повністю відкидає демократію. Павло сказав:

“Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога. Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе. Бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї, бо володар Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зле, то бійся, бо дарма він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві! Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління. Через це ви й податки даєте, бо вони служителі Божі, саме тим завжди зайняті. Тож віддайте належне усім: кому податок податок, кому мито мито, кому страх страх, кому честь честь”.

(До Римлян 13:1-7)

Ісламське законодавство і свобода слова

Ісламське законодавство говорить про свободу слова, обмежену нормами закону, який виправляє, а не псує суспільство; об'єднує його членів і веде до виконання їхніх спільних цілей. Ненормовані висловлювання не є свободою. Вони руйнують суспільство, псуючи і не виправляючи його. Вони сіють ворожнечу між представниками суспільства. Свобода не порушує прав інших людей. Всевишній Аллах сказав:

О ви, які увірували! Нехай одні люди не глузують з інших — можливо, ті кращі за них. І нехай одні жінки не глузують з інших — можливо, ті кращі за них. Не лайте одне одного та не вигадуйте образливих прізвиськ. Зле ж бути нечестивцем після того, як увірував! А ті, хто не покався, є несправедливими!

(Аль-Худжурат, 11)

У той самий час в багатьох країнах світу, які претендують на цивілізованість, ми бачимо у ЗМІ критику і насмішки. Вони не звертають уваги на почуття тих, кого критикують і висміюють. У вигаданих законах ці глузування називаються «свободою слова». Достовірно відомо, що в деяких країнах такі програми піднімають дуже делікатні теми, які не пов'язані зі свободою слова. Їх фінансують певні політичні партії, щоб послабити своїх політичних опонентів і знизити їх популярність серед народу.

Що ж стосується свободи слова в ісламському законодавстві, то вона обмежена нормами, які не можна переступати, в іншому ж випадку це стане зазіханням на права інших членів суспільства або ж на суспільство як таке. Наприклад, якими були очікувані результати насмішок над Посланцем Аллаха Мухаммадом (мир йому і благословення Аллаха)? Які результати очікували побачити їх організатори? Хіба в цьому немає поширення духу ненависті між народами: між тими, хто сповідує іслам, і тими, хто його не визнає? Хіба посягання на померлих і неповага до них є проявом цивілізованості і релігійності? Я переконаний в тому, що той, хто зробив або підтримав таке, в разі, якщо б глузували з одного з його батьків або дітей, або хоча б з його улюбленого гравця або актора, неодмінно кинувся б їх захищати усіма можливими засобами. Слід знати, що ті країни, в яких було сплюндровано ім'я одного з пророків

Аллаха, претендують на звання носіїв свободи слова! Будь-яке глузування з глави держави, прем'єр-міністра або когось на їх рівні в цих країнах є злочином. Так чому ж не можна глузувати з президента такої країни, намалювавши карикатури або щось на кшталт цього, прикриваючись свободою слова?!!

Іслам заборонив лаяти віру інших людей, щоб не розпалювати смуту і покласти край екстремізму в суспільстві. Тому розсудливим людям слід утримати тих, хто сіє смуту і ворожнечу між народами. Адже її результатом можуть стати війни, які зітруть все з лиця землі. Всевишній Аллах сказав:

Не ганьте тих, до кого вони звертаються замість Аллаха, інакше через свою ворожість і невігластво вони почнуть ганити Аллаха. Так Ми зробили для кожного народу вчинки його прекрасними, але потім вони повернуться до Нас, і Ми розкажемо їм про те, що робили вони!

(Аль-Анам, 108)

Потрібно знати, що насмішки над Пророком (мир йому і благословення Аллаха) не є чимось новим або вигаданим в цьому столітті. Вони почалися з самого початку його пророчої місії (мир йому і благословення Аллаха). Його вороги говорили, що він – брехун, чаклун, поет, божевільний. Про це написано в Священному Корані:

Ми знаємо, що твої груди стискаються від того, що говорять вони. Тож прославляй хвалою Господа свого й будь серед тих, які падають ниць! Поклоняйся Господу своєму, доки не прийде до тебе впевненість.

(Аль-Хіджр, 97-99)

Обмеження свободи слова не властиве тільки ісламському законодавству. Так, інші суспільства обмежують свободи своїх громадян відповідно до своїх віровчень і національних інтересів. Наприклад, Великобританія заборонила

поширювати фільм про пророка Ісуса (мир йому) під приводом, що християнська релігія є загальною системою, яку потрібно поважати і оберігати. Також багато країн обмежують свободу слова своїх громадян, якщо вона зачіпає свободу іудеїв або питання Голокосту. Ці країни звинувачують таку людину в антисемітизмі і карають позбавленням волі.

Ісламське законодавство підготувало благодатний ґрунт для свободи, яка задля розвитку і стабільності закликає до схвалюваного і забороняє неприйнятне. Воно надало кожному індивідууму право брати участь у висловлюванні думки про суспільні питання, щодо яких не було зіслано божественних настанов. Ісламське законодавство зробило такі питання предметом обговорення між ними. Всевишній Аллах сказав:

За милістю від Аллаха ти був м'який із ними. Якби ти був грубим чи жорстоким, то вони неодмінно залишили б тебе. Вибач їм та благай про прощення для них; радься з ними у справах. А коли щось вирішиш, то покладай сподівання на Аллаха! Воістину, Аллах любить тих, які сподіваються на Нього!

(Аль Імран, 159)

Ісламське законодавство приписало, щоб свобода вираження своєї думки була відповідальною і самостійною, аби можна було відрізнити між істиною і брехнею. Доказом цього є слова Абд Аллаха ібн Масуда (хай буде задоволений ним Аллах): «Не будьте пристосуванцями, які говорять: “Якщо люди до нас добре поставляться, то і ми до них добре поставимося. А якщо вони виявлять до нас несправедливість, то і ми будемо до них несправедливі”. Але привчайте себе: “Якщо люди добре поставляться, то і ви

добре поставтеся, а якщо ж вони погано поставляться, то ви не виявляйте несправедливості»⁶⁴.

Ця свобода не просто теорія чи привілей одного класу суспільства. Навпаки, це – суспільне надбання, яке регулюється нормами ісламського законодавства. Її практично втілив у життя Пророк (мир йому і благословення Аллаха), відправлений як милість для всіх світів, щоб вся громада після нього могла слідувати його прикладу. Абу Саїд аль-Худрі (хай буде задоволений ним Аллах) сказав: «До Пророка (мир йому і благословення Аллаха) прийшов бедуїн і в грубій і жорсткій формі зажадав у нього повернення свого боргу. Він навіть сказав: «Я не залишу тебе, поки не отримаю своє назад». Присутні при цьому сподвижники зробили зауваження бедуїну: «Чи не соромно тобі? Ти, мабуть, не знаєш, з ким розмовляєш?» Але чоловік продовжив наполягати: «Я вимагаю те, що мені належить по праву». Посланець (мир йому і благословення Аллаха) сказав своїм сподвижникам: «Чому б вам не визнати за ним його право?» І направив людину до Хаулі бінт Кайс (хай буде вдоволений нею Аллах) з проханням: "Якщо у вас є сушені фініки, розплатіться ними за мій борг. Коли ми зберемо урожай, то розплатимося з вами». Хауля відповіла: «Звичайно! Мій батько готовий навіть померти заради тебе, о Посланець Аллаха!

Так Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) повернув борг бедуїну, а потім запросив його пообідати. Від цього настрій бедуїна покращився, і він радісно сказав: «Ти прекрасним чином повернув мені борг. Нехай Аллах винагородить тебе всіма благами!» Пророк (мир йому і благословення Аллаха) на це відповів: «Ось такі (які кращим чином розраховуються за борги) – кращі з людей. Не

⁶⁴ Ат-Тірмізі. Хадіс мавкуф.

досягне успіху жодне суспільство, в якому не дотримуються прав слабких»⁶⁵.

Сподвижники після нього робили так само (хай буде вдоволений ним Аллах). Коли присяга Халіфату була дана Абу Бакр ас-Сіддіку (хай буде задоволений ним Аллах), то він піднявся на мінбар і виголосив перед людьми проповідь, яка охоплювала основи суспільного правління в ісламі. Їх не дотримувалися попередні народи, тому що слідували людським законам, схильним до пристрастей і змін. Він (хай буде задоволений ним Аллах) сказав: «О люди! Я обраний вашим правителем! Я не є найкращим з вас. Якщо я буду робити добро, то допомагайте мені в цьому. Якщо ж буду робити зло, то зупиніть мене. Чесність – це те, що віддане на зберігання. Брехня – це зрада. Найслабший з вас сильний поруч зі мною, доти, поки я не зміцню його. Найсильніший з вас слабкий поруч зі мною, поки я не візьму з нього, з волі Всевишнього, те, що маю взяти. Коли люди перестануть боротися на Шляху Аллаха, Творець принизить їх. Коли люди почнуть поводитися непристойно, Творець зішле їм лихо. Підкоряйтеся мені в тому, в чому я підкоряюся Аллаху і Його пророку. Якщо ж я піду проти волі Всевишнього і Його Пророка, ви вільні не підкорятися мені»⁶⁶.

Релігійна свобода слова

Ісламське законодавство гарантує свободу віросповідання немусульманам – іудеям і християнам – без будь-яких

⁶⁵ Аль-Албані підтвердив достовірність цього хадіса в «Сахіх Сунан Ібн Маджаг» и «Сахіх аль-Джамі», 1857.

⁶⁶ «Ас-Сіра ан-Набавія», Ібн Гішам. «Ат-Табакат», Ібн Сад. «Аль-Бідая ва ан-Нигая», Ібн Касир, який сказав: «Це – достовірний ланцюжок передавачів».

гонінь. Нікого з них не можна примушувати відмовитися від своєї релігії і прийняти іслам. Всевишній Аллах сказав:

Немає примусу до релігії. Вже розрізнено прямий шлях та оману! Хто не вірує у тагута, той вже вхопив надійну основу, яка не зламається! Аллах — Всечуючий та Всезнаючий!

(Аль-Бакара, 256)

В той самий час історія нагадує нам про гоніння, ініціаторами яких були християнські конфесії, одна проти іншої, через відмінності у вірі.

Наукова свобода слова

Ісламське законодавство гарантує свободу слова в сфері науки і освіти. Воно підвищує ступінь вчених. В той самий час історія нагадує нам про жорстоке протистояння між церквою і наукою і пригнічення наукової свободи.

Більше того, ісламське законодавство зобов'язує кожного мусульманина здобувати знання. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

“Отримання знань є обов'язком кожного мусульманина”⁶⁷.

Ісламське законодавство підняло ступінь вчених. Всевишній Аллах сказав:

О ви, які увірували! Коли вам говорять на зібраннях: «Поступіться!» – то поступіться. І наділить вас Аллах ще кращим місцем! А коли вам говорять: «Встаньте!» — то вставайте. Аллах дарує перевагу тим серед вас, які увірували й тим, кому дано знання. І Аллах знає те, що ви робите.

(Аль-Муджаділя, 11)

⁶⁷ Абу Дауд, Ібн Маджаг. «Сахіх аль-Джамі».

Свобода слова в Біблії

Як ми бачимо в Посланні Павла до Римлян (13/1), це послання відкидає всі види демократії і свободи слова. Більш того, в ньому видно зачатки диктатури, узурпації влади та повного приниження перед нею.

Шоста глава

- Джихад в ісламському законодавстві
- Положення світу до, під час та після появи ісламу
- Народ сповідує релігію свого правителя
- Нав'язування християнства під страхом смерті
- Джихад і гарантія свободи віросповідання
- Листи Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) на захист християн
- Джихад в ісламі і його види
 1. Етапи джихаду
 2. Перешкоди для ведення джихаду
 3. Цілі джихаду
 4. Очікування від джихаду
 5. Норми ведення джихаду
- Чи кожна війна, яку ведуть мусульмани, є джихадом?
- Священна війна
- Різниця між джихадом і війною
- Джихад в Біблії

Шоста глава

Джихад в ісламському законодавстві

Однієї глави не достатньо для розкриття теми джихаду – його причин, цілей і норм. Але ми коротко розглянемо це питання, щоб надати шановному читачеві загальне уявлення про тему «Джихад на Шляху Аллаха», яку вороги законів Аллаха використовують для очорнення ісламського законодавства і залякування ним. У процесі її розгляду ми з'ясуємо, що джихад є милістю для всього людства.

Положення світу до, під час та після появи ісламу

Той, хто знайомий з історією народів і найвідоміших цивілізацій, бачить, що планета Земля була охоплена війнами, які забирали життя і знищували багатства. Скільки міст було знищено, економіка була в занепаді, жінки стали вдовами, а діти – сиротами. Через війни порушувалися права мільйонів людей, які всюди ставали їх жертвами. Так, лише в Європі жодна держава навіть на короткий час не перебувала в мирі і не мала сталих кордонів. Навпаки, їх кордони постійно змінювалися через набіги зі сходу та заходу, з півночі та півдня. Вогонь війни між державами не було погашено навіть на один день! Держава або платила данину (якщо перебувала під чияюсь владою), або отримувала її (якщо була переможцем). Виплата данини була свідченням влади і покори. Якщо держава припиняла платити данину державі-переможцю, то це означало початок війни.

Народ сповідує релігію свого правителя

Таким було становище людства до появи ісламу: воно сліпо слідувало за віровченнями своїх правителів. Наприклад, представник Візантійської імперії не міг прийняти зороастризм – релігію Перської імперії. Якщо ж таке траплялося, то така людина вважалася зрадником імператора і підлягала страті і розп'яттю за зраду своєї релігії. І навпаки. Ще гіршим було те, що війни точились між представниками різних відгалужень християнства, через деякі відмінності у віровченні. Приклад цьому – Римська імперія, яка утискала коптів-єгиптян, адже її офіційною релігією було язичництво. А коли офіційною релігією стало християнство, то вона продовжила утиски і переслідування єгиптян-християн, тому що вони належали до іншої гілки християнства!

Нав'язування християнства під страхом смерті

Раніше християни були невеликою громадою, яку переслідувала Римська імперія. Але коли Костянтин Перший прийняв християнство і воно стало офіційною релігією Римської імперії, становище християн змінилося. Почалися переслідування всіх язичників, знищення їхніх храмів і перетворення їх на церкви. Більш того, так само переслідувалися інакомислячі християни з інших гілок християнства. Наприклад:

- Під час Феодосія Першого було оголошено, що християнство є єдиною релігією, яка є прийнятною в Римській імперії. Тому під цим приводом була спалена Александрійська бібліотека, яка містила язичницькі книги. Також були скасовані грецькі олімпійські ігри, під приводом, що це – язичницька традиція.

- У 772 р король Карл Великий⁶⁸ почав війну проти саксів⁶⁹, щоб силою нав'язати їм християнство. Вона тривала 33 роки. Одним із злочинів цієї війни було Ферденське⁷⁰ побоїще, в якому було вбито 4500 саксів через те, що вони відмовилися прийняти християнство. Відразу ж після того, як армія Карла Великого пішла з Саксонії, сакси почали спалювати церкви і вбивати священників, в помсту за те, що сталося. Після цього Карл Великий видав закон⁷¹, який зобов'язував вбити будь-якого сакса, який відмовиться прийняти християнство.
- Між 1929 і 1945 роками «Хорватський революційний рух»⁷² здійснив геноцид проти православних сербів, примушуючи їх прийняти католицизм. Було вбито сотні тисяч сербів.
- «Вкрадені діти» або «вкрадене покоління». Між 1909 і 1970 роками австралійський уряд проводив політику християнізації і силового позбавлення батьківських прав аборигенів.
- У 2007 р Папа Римський вибачився перед народом Латинської Америки за гоніння та вбивства, які здійснювали в середньовіччі іспанські конкістадори⁷³.
- Між 16 і 17 століттями португальські колонізатори здійснювали гоніння та вбивства жителів індійського міста Гоа, які відмовлялися приймати християнство. Колонізатори зруйнували понад 300 індуїстських храмів, не кажучи вже про те, що священники забороняли індійцям читати їх буддистські священні писання, а тих, хто не підкорявся

⁶⁸ Charlemagne.

⁶⁹ Saxons.

⁷⁰ Verden, 782 A.D.

⁷¹ *Capitulatio de partibus Saxoniae*.

⁷² Ustaša, Croatian Revolutionary Movement.

⁷³ http://www.nytimes.com/2007/05/24/world/americas/24pope.html?_r=0

цьому, жорстоко карали. Також вони примушували дітей старше п'ятнадцяти років слухати міссонерські лекції, а жителів-індуїстів змушували вивчати португальську мову і забороняли розмовляти рідною мовою.

Це лише деякі приклади примусу людей до прийняття християнства під загрозою смерті, а також гонінь на інші релігії. На додаток до цього, згадайте ті війни, як точилися між представниками різних течій християнства – католиками, протестантами і православними – через різницю в їх віровченнях. Приклади, які показують взаємну ворожнечу між різними течіями християнства:

- Вбивство католиків-катарів, які сталися в провінції Лангедок на півдні Франції, з 1209 по 1229 р. Папа Римський Інокентій Третій оголосив хрестовий похід проти течії катарів щоб провчити їх. Це призвело до їх геноциду, чисельність жертв якого досягла мільйона чоловік протягом 20 років! Першим місцем масових вбивств стало місто Піза 1209 р. Після тривалої облоги були вбиті всі мешканці, а місто було спалене вщент⁷⁴.
- Різанина у французькому місті Міріндоль 1545 р. Тоді католиками були вбиті тисячі християн-вальденсів⁷⁵.
- Різанина у французькому місті Тулуз в 1562 р. Тоді католиками були вбиті 5000 християн-протестантів, а решта були виселені з міста⁷⁶.
- Різанина у французькому місті Васі в 1562 р. Тоді католиками були вбиті християни-протестанти. Ця різанина поклала початок восьми французьким релігійним війнам проти протестантів⁷⁷.

⁷⁴ Albigenian Crusade or Cathar Crusade (1209–1229), Catharism, Pope Innocent III, Massacre at Béziers 1209.

⁷⁵ Massacre of Mérindol (1545), Waldensians.

⁷⁶ Riots of Toulouse 1562.

⁷⁷ Massacre of Vassy 1562

- Різанина, яка сталася на свято святого Михайла у французькому місті Нім в 1567 р. Тоді протестантами були вбиті католики цього міста, серед жертв були 24 католицькі священики. Це було помстою за гоніння на протестантів⁷⁸.
 - Варфоломійська ніч у Франції. У 1572 р католиками було вбито 30000 протестантів⁷⁹.
 - Масові вбивства протестантів, вчинені католиками, а також вбивства католиків, вчинені протестантами, під час одинадцятирічної війни в Ірландії (1641-1652 рр.) між ірландцями-католиками, англійцями-парламентаристами і шотландцями-протестантами⁸⁰.
 - Масові вбивства і гоніння тисяч християн-анабаптистів, прихильників оновлення, які проти них вчиняли як католики, так і протестанти між 1525 і 1660 роками. Це призвело до масового переселення послідовників цієї течії християнства до Північної Америки⁸¹.
 - У 1656 р Макарій Третій, пітріарх Антіохійський, написав про вбивства послідовників православ'я, які вчинили поляки-католики, вказуючи на те, що кількість убитих коливалася між 70000 і 80000 людей⁸².
- Це лише деякі з багатьох воєн, протистоянь, масових вбивств і гонінь, які практикували послідовники християнства один проти одного. Після цього відступу ми б хотіли поглянути на джихад в ісламі, щоб пояснити розумним людям, що він є милістю для всього людства, а не тим, чим його намагаються зобразити продажні ЗМІ.

Джихад і гарантія свободи віросповідання

⁷⁸ Michelade, Saint Michael's Day (1567), Nîmes.

⁷⁹ St. Bartholomew's Day massacre 1572.

⁸⁰ Irish Confederate Wars 1641 – 1652.

⁸¹ Anabaptists 1525 – 1660.

⁸² Macarios III Zaim Patriarch of Antioch.

Перш, ніж дізнатися про гарантії свободи віросповідання в ісламі, ми можемо познайомитися зі справжніми цілями джихаду, щоб поступово розібратися в понятті «джихад». У джихаду є два значення: загальне та часне.

1. Джихад, в загальному розумінні, поділяється на два види:

• **Джихад із душею**

Це коли людина веде боротьбу зі своєю душею: вивчає релігію, вчиняє відповідно до неї, закликає до неї, виявляє терпіння до труднощів. Також бій із душею полягає в полишенні забороненого і виконанні обов'язкового, у міру можливості, прагнучи до вдоволення Аллаха. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Муджагід – це той, хто бореться зі своєю душею заради Всевишнього Аллаха»⁸³.

• **Джихад із шайтаном**

Боротьба із шайтаном за допомогою переконаності і залишення тих сумнівів у вірі, про які він нашіптує людині. А також прояв терпіння в питаннях боротьби із мерзенним. Всевишній сказав:

А якщо шайтан спонукатиме тебе до чогось, то шукай захисту в Аллаха. Воістину, Він — Всечуючий і Всезнаючий!

(Фуссілят, 36)

Джихад, в загальному розумінні і є справжнім джихадом, поки людина бореться зі своєю душею і зі своїм шайтаном, тому що він постійно знаходиться поруч із мусульманином протягом усього його життя. Також всі види добрих справ, які звершує мусульманин щиро заради Аллаха, входять до загального розуміння слова джихад. До таких справ відносяться:

⁸³ Ібн Хіббан; «Сахіх Абу Дауд», 2258.

❖ Паломництво до Забороненого Дома Аллаха. В цій дії багато труднощів і вона потребує терпіння та витрачання майна заради Аллаха. Передається від Аїші (хай буде вдоволений нею Аллах), що вона сказала:

«О, Посланець Аллаха, ми вважаємо найкращою справою джихад, тож чи не прийняти нам в ньому участь?» Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Ні! Найкращим джихадом є бездоганний хадж»⁸⁴.

❖ Слово істини. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Найкращий джихад – це справедливе слово, сказане перед жорстоким правителем-тираном»⁸⁵.

❖ Пояснення іслама немусульманам, закликаючи до нього із роз'ясненням, доказом, Кораном і виявляючи терпіння до тих, хто вважає його брехнею. Всевишній Аллах сказав:

Якби Ми побажали, то відіслали б застерігача до кожного селища. Тож не корися невіруючим, а борися проти них за допомогою цього великою боротьбою!

(Аль-Фуркан, 51-52)

❖ Заклик до схвалюваного і заборона неприйняттого. Це – шлях посланців і тих, хто послідували за ними. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«У кожного пророка, якого Аллах відправляв переді мною, були в його громаді апостоли і сподвижники. Вони дотримувалися їх Сунни і слідували їх наказам. Але після них приходили покоління, які говорили те, чого не робили самі, і робили не те, що їм було наказано. Кожен, хто буде боротися з такими людьми рукою – увірував. Кожен, хто

⁸⁴ Аль-Бухарі.

⁸⁵ «Сахіх Абу Дауд».

буде боротися язиком – увірував. Кожен, хто буде боротися серцем – увірував. А після цього не може бути віри навіть вагою з гірчичне насіння»⁸⁶.

❖ Звершення добрих справ для людей і не завдавання їм шкоди, прояв терпіння до них, а також будь-який вчинок, який їх радує. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Людина, яка опікається про вдову або про знедолених, подібна до того, хто звершує джихад на Шляху Аллаха, і тому, хто постить днем і молиться вночі»⁸⁷.

❖ Подорож з метою отримання знань. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Хто вийшов для отримання знань, той перебуватиме на Шляху Аллаха, поки не повернеться»⁸⁸.

❖ Отримання знань. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Хто прийшов до цієї моєї мечеті, бажаючи тільки навчитися благому або навчити благому, той подібний до *муджагіда* на Шляху Аллаха; а той, хто прийшов не через це, подібний тій людині, яка шукає щось інше»⁸⁹.

❖ «Одного разу до Пророка (мир йому і благословення Аллаха) прийшов якийсь чоловік і попросив у нього дозволу взяти участь у джихаді. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) запитав: «А чи живі твої батьки?» Цей чоловік сказав: «Так». Тоді Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Так віддавай всі свої сили їм!»⁹⁰.

⁸⁶ Муслім.

⁸⁷ Аль-Бухарі.

⁸⁸ Ат-Тірмізі сказав: «Хороший хадіс». Аль-Албані підтвердив його достовірність в «Сахіх ат-Таргіб ва ат-Таргіб», 88.

⁸⁹ «Сахіх Ібн Маджаг»; «Сахіх аль-Джамі», 6184.

⁹⁰ Аль-Бухарі.

❖ Вірність і непричетність до зради, а також належне виконання довіреної роботи на користь людей та суспільства. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Працівник, який виконав довірену йому роботу і взяв те, що належить йому, не перестас бути як *муджагід* на Шляху Аллаха, поки не повернеться до себе додому»⁹¹.

2. Джихад, у часному розумінні, буває оборонним і наступальним

Всевишній сказав:

І чому б вам не боротися на шляху Аллаха заради слабких чоловіків, жінок і дітей, які говорять: «Господи наш! Виведи нас із цього міста, жителі якого є несправедливими. Даруй нам від Себе покровителя, даруй нам від Себе помічника!»

(Ан-Ніса, 75)

❖ Оборонний джихад

Оборонний джихад поділяється на два види:

а) Зовнішній джихад

Метою цього виду джихаду є усунення несправедливості, борючись з тими, хто напав на землі мусульман, їх честь, майно або релігію. Це є законним правом всіх людей. А що ж стосується ведення війни заради досягнення мирських інтересів, поширення впливу, демонстрації сили або помсти, то іслам забороняє подібне.

б) Внутрішній джихад

Він буває двох видів:

○ Джихад проти певних особистостей

Самозахист або захист іншої людини, у якої хочуть щось вкрасти, вбити або чимось нашкодити. Цей джихад буває

⁹¹ Ат-Табарани. Аль-Албані підтвердив його достовірність в «Сахіх ат-Таргіб ва ат-Таргіб», 774.

або рукою – тобто фізична зупинка злочинця – або, якщо немає такої можливості, то язиком – тобто словом – або, якщо немає такої можливості, то серцем – тобто ненависть всім серцем та душею. Цей останній ступінь дуже важливий, щоб оживляти серця, які будуть засуджувати несправедливість і не будуть привчати себе просто дивитися на неї. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Якщо хтось із вас побачить засуджуване, нехай змінить це своєю рукою. А якщо не може зробити це рукою, тоді язиком. А якщо не може і язиком, то серцем, і це буде найслабкішим проявом віри»⁹².

○ **Джихад проти певних груп**

Це – битва задля повернення до істини несправедливої групи людей, яка почала бій проти мусульман. Всевишній Аллах говорить:

Якщо дві групи віруючих ведуть між собою боротьбу, то примиріть їх. Але якщо одна з них зазіхає на іншу, то боріться проти тієї, яка виявляє ворожість, доки вона не повернеться до наказу Аллаха. А якщо вона повернеться, то встановіть між ними мир так, як і належить. І будьте справедливими; воістину, Аллах любить справедливих!

(Аль-Худжурат, 9)

На таке саме значення вказують слова Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), який сказав:

«Допомагай своєму братові (незалежно від того,) чи гнобителем він є, чи пригнобленим. Якщо він є гнобителем, то спини його від його несправедливості, а якщо він є пригнобленим, то допоможи йому»⁹³.

❖ **Наступальний джихад**

⁹² Муслім.

⁹³ Аль-Бухарі, Ахмад, Ат-Тірмізі.

Що б зрозуміти, що таке наступальний джихад, ми маємо спочатку познайомитися з деякими листами Пророка (мир йому і благословення Аллаха), які він адресував Іраклію – імператору Візантії, а також Мукавкасу – правителю Олександрії.

Листи Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) на захист християн

Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) завжди протистояв існуючій несправедливості серед християн одне до одного, томущо вони приписували Аллаху рівних

Скажи: «О люди Писання! Прийдімо ж до єдиного слова між нами і між вами — що ми не будемо поклонятися нікому, окрім Аллаха, і не будемо нікого додавати Йому як рівного, і не будемо вважати за Господа когось іншого з нас чи з вас, а тільки Аллаха!» А якщо вони відвернуться, то скажи: «Засвідчіть же, що ми — віддані Йому!»

(Аль Імран, 64)⁹⁴

Пророк (мир йому і благословення Аллаха) також звертався до Мукавкаса:

«В ім'я Аллаха Милостивого, Милосердного. Від Мухаммада, Посланця Аллаха, Мукавкасу, Правителю коптів.

Мир тому, хто слідує прямим шляхом. А потім. Воістину, я закликаю тебе закликком іслама: прийми іслам – врятуєшся. Прийми іслам і Аллах дасть тобі подвійну нагороду. Якщо ж ти відвернешся, то на тобі – гріх тих, хто відмовився»⁹⁵.

⁹⁴ Аль-Бухарі, Муслім.

⁹⁵ «Зад аль-Ма'ад», (3/603).

Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) в своїх посланнях засуджував Іраклія і Мукаваса за міжконфесійні гоніння на аріанців⁹⁶ та коптів Єгипту. Також слід згадати, що аріанці не просто течія в християнстві, а й колись релігійна більшість в Європі. Священик Жером згадує: «Світ прокинувся аріанським!»⁹⁷.

Але всі ці жахливі вчинки проти аріанців привели до того, що багато хто з них стали приховувати свою віру. Хто бажає детальніше дізнатися про це питання, може ознайомитися з ним у відповідній літературі.

Як ми згадали раніше, в правилі, якого дотримувався весь стародавній світ, йшлося: «Народ сповідує релігію своїх правителів. Ніхто не може прийняти ту релігію, яку вважає істиною». Тому наступальний джихад – це виступ армії мусульман з метою донесення і поширення послання ісламу до народів, а також з метою піднесення Слова Аллаха і скасування правління тиранів, які примушують народи сповідувати свою релігію і забороняють їм прийняти іслам. Далі ми детальніше пояснемо це питання. Послідовність цього виду джихаду повністю протилежна попередньому виду. Спочатку починають зі слів, а лише потім – діями. Однією з умов наступального джихаду є дозвіл правителя мусульман. Шейх Мухаммад ібн Усеймін (хай помилує його Аллах) сказав: «Армії можна починати бій тільки з дозволу правителя, яким би не було становище. Адже звернення про ведення бойових дій адресовано правителям, а не окремим особистостям. Особистості підкоряються

найавторитетнішим представникам свого народу (*Аглю аль-Хіллі ва аль-Акд*), тому ніхто не може починати бій без дозволу правителя. Винятком є тільки самозахист. Якщо несподівано напав ворог, якого вони бояться, то вони

⁹⁶ Arianism – nontrinitarian, Arius

⁹⁷ Look: 'When Jesus became god', page 191, Richard E. Rubenstein.

можуть захищати себе, адже бій, в такому випадку, стає особистим обов'язком кожного. Заборона починати бій пов'язана з правителем: бій без його дозволу є порушенням його прав. І якби людям було дозволено боротися без дозволу правителя, то почався би хаос: кожен бажачий міг би осідлати коня і кинутися у бій; і сталося б багато зла»⁹⁸.

Шейх Ібн Усеймін (хай помилує його Аллах) також згадав важливу умову для початку наступального джихаду – це наявність сили. Він сказав: «Необхідно дотримуватися важливої умови: щоб у мусульман була можливість і сила для ведення бою. Якщо ж у них немає сили, то це буде самогубством. Саме тому Всевишній Аллах не зобов'язав мусульман воювати, коли вони були в Мецці, тому що вони були слабкі. Коли ж вони переселилися до Медіни, утворили ісламську державу і у них з'явилася сила, тоді їм було наказано битися. Ґрунтуючись на цьому, необхідно дотримуватися цієї умови, або ж, в іншому випадку, бій не буде для них обов'язковим, як і інші обов'язки. Тому умовою всіх обов'язків є наявність сили»⁹⁹.

1. Етапи наступального джихаду

У наступального джихаду існує три послідовні етапи:

1) Заклик

Правитель мусульман відправляє правителю немусульман заклик до прийняття ісламу. Цей правитель має повне право вільно вирішувати: прийняти іслам або залишитися на своїй релігії.

2) Подушний податок (джиз'я)

Подушний податок – загальносвітовий діючий принцип, відповідно до якого діють у всьому світі: з давніх часів і аж до сьогодні. Він є ознакою влади, перемир'я і миру. Раніше

⁹⁸ «Аш-Шарх аль-Мумті», (8/22).

⁹⁹ «Аш-Шарх аль-Мумті», (8/7).

всі країни світу або платили данину (якщо перебували під чиеюсь владою), або її отримували (якщо були переможцями). Виплата данини була свідченням влади і покори. Якщо якась держава переставала платити данину державі-переможцю, то це означало початок війни. Система данини практикується навіть в наш час. Весь світ сьогодні поділений на зони впливу. Так, кожна могутня держава укладає міжнародні угоди зі слабкішими державами, яким надає політичну і військову допомогу. Натомість за цю допомогу сильна держава отримує продукцію цієї держави – алмази, уран, залізо, бензин – за мізерну ціну, або отримує певні привілеї в сфері економічного інвестування тощо. Все це є авансом за політичну і військову підтримку. Якщо ж якась держава нападає на країну, яку захищає якась могутня держава, то ця сильна держава одразу ж здійснює політичне вторгнення, щоб захистити її. Це і є «система данини».

У правителя, якого закликають прийняти іслам, є право відкинути цю пропозицію і зберегти свою владу. Ніхто не стане претендувати на його владу або намагатися усунути його, але він має сплатити подушний податок – невелику суму за захист, яким насолоджуються немусульмани під правлінням ісламської держави. Виплата цього налогу вважається мирним договором, тому що його держава межує з ісламською державою. Це практикується всіма країнами світу, як про це ми вказали раніше, і є гарантією його ненападу на ісламську державу. Більш того, якщо хтось нападе на його державу, то, в такому випадку, армія ісламської держави повинна буде захистити його.

Потрібно звернути увагу на те, що згода правителя на виплату подушного податку (*джиз'я*) не надає йому повної свободи дій і не дозволяє йому робити все, що він захоче зі своїм народом, примушуючи їх до чогось, пригнічуючи або нав'язуючи їм свою релігію. Навпаки, він не повинен

воювати з ісламом і його послідовниками, а також не повинен перешкоджати заклику мусульман. Правитель не повинен заважати їм закликати людей до релігії Аллаха: хто побажає з них прийняти іслам – іудей або християнин – без тиску прийме його; хто ж захоче залишитися послідовником своєї релігії, залишиться таким. Всевишній Аллах сказав:

Скажи: «Істина — від Господа вашого! Хто хоче, нехай вірує, а хто не хоче, нехай не вірує». Воістину, Ми приготували для нечестивців вогонь, який накрис їх, наче намет. А коли вони проситимуть допомоги, то допоможуть їм водою, схожою на розтоплений метал, який лишає опіки на обличчях. Гидкий цей напій, і погана така обитель!

(Аль-Каф, 29)

3) Бій

Якщо правитель відкинув те, що було згадано раніше – прийняття ісламу або виплату подушного податку і полишення пригнічення свого народу – тільки тоді армії мусульман можна боротися з цим правителем і його армією. Що ж стосується простого народу, то бій з ним не ведеться. Не б'ються з жінками, дітьми, людьми похилого віку, монахами або з тими, з ким було укладено мирний договір.

2. Перешкоди для ведення джихаду

Наступальний джихад ведеться не завжди, у нього є свої перешкоди. Серед них:

- ❖ Відсутність у мусульман можливості для ведення бою: через відсутність сили або через малу кількість.
- ❖ Існування договору або угоди з невірними – їх не можна порушувати. Сьогодні в сучасному світі між більшістю світових держав укладено угоди.
- ❖ Наявність користі у відмові від бою, хоча можливість для нього є. Як в Худейбійському договорі.

3. Цілі джихаду

У багатьох ЗМІ часто повторюються отруйні і брехливі слова, спрямовані на досягнення певних політичних замовлень, про те, що джихад – це оголошення війни всьому світу, щоб підкорити його. Це не правда і суперечить словам Всевишнього Аллаха:

Крім тих, кого помилював Господь твій. Для цього Він їх створив. І сповниться слово Господа твого: «Я неодмінно заповню геєну джинами й людьми — всіма!»

(Гуд, 119)

Справжні цілі джихаду видно в словах Всевишнього Аллаха:

Дозволено вести боротьбу тим, із ким учинили несправедливо. Воістину, Аллах спроможний допомогти їм! Їх було несправедливо вигнано з їхніх жител тільки за те, що вони говорили: «Господь наш — Аллах!» Якби Аллах не дозволяв одним людям захищатись від інших, то були б знищені монастирі, церкви, синагоги й мечеті, де часто згадується Боже ім'я. Аллах неодмінно допомагає тим, хто допомагає Йому. Воістину, Аллах — Всесильний, Всемогутній! Якщо Ми зміцнимо їх на землі, вони будуть звершувати молитву, давати закят, закликати до заохочуваного й забороняти відразу. А кінець справ — в Аллаха!

(Аль-Хаджж, 39-41)

Ми бачимо, що метою джихаду є захист істини, релігії та усунення несправедливості. Він приносить користь іудеям і християнам, а не тільки мусульманам¹⁰⁰. Якби Аллах не дозволив захищатися від несправедливості і неправди за допомогою бою, то істина зазнала би поразки, земля була б спустошена і були б зруйновані місця поклоніння – келії

¹⁰⁰ «Тафсір Ібн Ашур».

ченців, церкви християн, синагоги іудеїв і мечеті мусульман¹⁰¹. У цьому священному аяті ми бачимо результати джихаду або ж «того, що після джихаду» – перемогу прихильників істини над прихильниками несправедливості. Також аят пояснює *муджагідам* (тим, хто веде бій), що вони мають суворо дотримуватися мети джихаду – виправляти суспільство і не поширювати нечестя – звершувати молитву, виплачувати закят зі свого майна тим, хто на нього заслуговує – біднякам і нужденним, не забирати незаконно майно людей і їх багатства, а також закликати до схвалюваного і забороняти неприйнятне і не бути тиранами.

4. Очікування від джихаду

Якщо джихад було приписано для збереження істини і піднесення Слова Аллаха, а також для захисту слабких, то якими є очікування від ведення джихаду? Всевишній Аллах пояснив це в наступних словах:

Аллах не забороняє вам бути дружніми та справедливими до тих, хто не бився з вами через віру та не виганяв вас із ваших домівок. Воістину, Аллах любить справедливих. Аллах забороняє вам приятелювати лише з тими, які билися з вами через віру, виганяли вас із ваших домівок та сприяли вигнанню вашому. А хто приятелює з ними, ті — нечестивці.

(Аль-Мумтахана, 8-9)

Ібн Аббас (хай буде задоволений ним Аллах) сказав: «Багатобожники займали дві позиції щодо Пророка (мир йому і благословення Аллаха) і віруючих: войовничі багатобожники, з якими він боровся і вони боролись із ним; й інші багатобожники, з якими було укладено мирний

¹⁰¹ «Ат-Тафсір аль-Муйяссар».

договір: він не боровся із ними і вони не боролись із ним»¹⁰².

Адже Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Хто вбив *муагада*, що знаходиться під заступництвом Аллаха і Його Посланця, той порушив договір, даний Аллаху, і він не відчує запаху Раю, хоча його запах буде відчуватися вже на відстані сімдесяти років (шляху)»¹⁰³.

Також Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Коли ви завоюєте Єгипет, то ставтеся добре до коптів, адже вони – під нашим заступництвом і у них з нами родинні зв'язки»¹⁰⁴.

Далі ми згадаємо слова християн з їх же книжок, що розповідають про великодушність мусульман щодо них. В одній з найважливіших книг коптсько-православної гілки християнства, в книзі «Синаксар»¹⁰⁵, в якій зібрані життєписи пророків, мучеників і священиків, розповідається про Амра ібн аль-Аса (хай буде задоволений ним Аллах) і отця Веніаміна Першого¹⁰⁶. Крізь призму цієї історії можна побачити, чого можна чекати від джихаду і як мусульмани ставилися до інших народів: «Через вбивства і переслідування коптів-християн Візантійською імперією, отець Олександрійський Веніамін Перший був змушений бігти і протягом тринадцяти років ховатися в горах. Після ісламського відкриття Єгипту під проводом Амра ібн аль-Аса, він відправився для звільнення міста Олександрія та для битви із римлянами, щоб витіснити їх звідти. Після цього безпека похитнулася і деякі лиходії використали

¹⁰² Аль-Бухарі.

¹⁰³ Ат-Тірмізі, «Сахіх Ібн Маджаг». Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса в «Ас-Сільсіля ас-Сахіха», 2356.

¹⁰⁴ Муслім.

¹⁰⁵ **Coptic Synaxarium, Pope Benjamin I of Alexandria** http://st-takla.org/Full-Free-Coptic-Books/Coptic-Synaxarium-or-Synaxarion_English/05-Topah/Coptic-Calendar_08-Toba.html#3.

¹⁰⁶ Pope Benjamin I of Alexandria.

можливість спалити церкви і келії, серед яких була церква святого Марка¹⁰⁷. Вона була повністю розграбована. Один з цих людей увійшов до цієї церкви і засунув руку до склепу, вважаючи, що там є коштовності, але не знайшов так нічого, крім тіла. Він забрав одяг і голову святого Марка і сховав її у себе на кораблі. Коли Амр ібн аль-Ас дізнався про вигнання отця Веніаміна, то написав послання в усі інші єгипетські міста, кажучи: «Положення християнського священика Веніаміна – це договір про мир і безпеку. Отже, нехай спокійно і безпечно повертається, щоб керувати своїм народом і церквою. І через тринадцять років вигнання Веніамін повернувся. Амр ібн аль-Ас виказав йому особливу гостинність і наказав повернути йому його церкву і її майно». Коли армія Амра йшла з Олександрії в інше місто, то зупинила один з кораблів для уточнення. Після його перевірки вони випадково виявили голову святого Марка. Вони покликали отця Веніаміна, щоб він забрав її. З ним прийшли його помічники і простий народ. Так вони йшли, радіючи і співаючи пісень, поки не дістались до церкви».

Поступовість припису джихаду: від заборони до обов'язку

1 – Заборона битви

На початку ісламського заклику мусульманам було заборонено вести джихад за допомогою бою. Всевишній Аллах сказав:

Чоловіку належить частка від того, що залишили батьки та найближчі родичі; і жінці належить частка від того, що залишили батьки та найближчі родичі — як від малого, так і від великого. Такою є встановлена частка.

(Ан-Ниса, 7)

¹⁰⁷ Saint Mark's Coptic Orthodox Cathedral (Alexandria).

2 – Дозволеність битви

Після цього мусульманам було дозволено вести джихад, якщо багатобожники починали утискати їх і примушували залишити їх релігію. Всевишній Аллах сказав:

Дозволено вести боротьбу тим, із ким учинили несправедливо. Воістину, Аллах спроможний допомогти їм! Їх було несправедливо вигнано з їхніх жител тільки за те, що вони говорили: «Господь наш — Аллах!» Якби Аллах не дозволяв одним людям захищатись від інших, то були б знищені монастирі, церкви, синагоги й мечеті, де часто згадується Боже ім'я. Аллах неодмінно допомагає тим, хто допомагає Йому. Воістину, Аллах — Всесильний, Всемогутній! Якщо Ми зміцнимо їх на землі, вони будуть звершувати молитву, давати закят, закликати до заохочуваного й забороняти відразу. А кінець справ — в Аллаха!

(Аль-Хаджж, 39-41)

3 – Самозахист за допомогою бою

Потім прийшов наказ битися з багатобожниками, якщо вони нападали на мусульман. Всевишній Аллах сказав:

І боріться на шляху Аллаха проти тих, хто бореться проти вас. Але не виявляйте ворожості при цьому, бо ж, воістину, Аллах не любить тих, хто виявляє ворожість!

(Аль-Бакара, 190)

4 – Наказ битися

Коли іслам став більш сильним і поширився так, що люди почали входити до релігії Аллаха натовпами, то кількість зовнішніх ворогів ісламської держави, які вважали, що їм загрожує небезпека, збільшилася. Тоді Всевишній Аллах наказав мусульманам вести джихад для поширення і донесення послання єдинобожжя всім народам; для піднесення Слова Аллаха і звернення до королів і правителів із закликом до ісламу. Метою всього цього було піднесення

слів єдинобожжя і втілення справедливості, а не колоніалізм, розширення впливу, піднесення над іншими, демонстрація сили або ж помста, результатом якої є руйнування і знищення. Всевишній Аллах сказав:

**І не будьте як ті, що погордо вийшли зі своїх осель,
хизуючись перед людьми, і які збивали інших зі шляху
Аллаха. Аллах осягає те, що вони роблять!**

(Аль-Анфаль, 47)

Священний Коран розповів про ті гоніння, яких з боку багатобожників до появи ісламу зазнали віруючі в Аллаха християни. Всвишній Аллах увічнив історію цих гонінь в Священному Корані, щоб роз'яснити, що справжньою метою джихаду є усунення несправедливості щодо віруючих: християн, іудеїв та мусульман. Всевишній Аллах сказав:

**Клянуся небом, володарем сузір'їв, клянуся Днем
обіцяним, клянуся свідком і засвідченим! Нехай згинуть
зібрані біля рову.**

(Аль-Бурудж, 1-4)

Ці аяти були зіслані в Священному Корані, щоб розповісти нам про історію християн Ємену, які жили до посланницької місії Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха). Їх мучили представники свого ж народу через їх віру у Всевишнього Аллаха. Вони викопали для віруючих глибокий рів, розпалили в ньому палаючий вогонь і змусили їх обирати: або вони відречуться від своєї релігії, або їх кинуть туди. Так, через їх віру у Всемогутнього Аллаха, їх спалили живцем, а їхні кривдники сиділи у цьому рові і спостерігали за тим, що відбувається.

5. Норми ведення джихаду

Для ведення джихаду в ісламі є певні норми і правила етикету, які підносять його над несправедливістю, утисками

і злочинами: він ведеться тільки проти тих, хто бере участь у битві. Не можна вбивати людей похилого віку, жінок, дітей, хворих, лікарів і полонених, а також аскетів, які усаїтнілися для свого поклоніння. Не можна знущатися над пораненими, не можна калічити тіла убитих, не можна переслідувати тих, хто втік з поля бою, не можна вбивати тварин, руйнувати оселі і погано ставитися до місць поклоніння. Не можна забруднювати воду і криниці, викорчовувати дерева або спалювати їх тощо.

Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), а також його праведні халіфи, давали такі настанови арміям, які йшли на джихад. Таким було повчання першого халіфа Пророка (мир йому і благословення Аллаха) Абу Бакра ас-Сиддіка (хай буде задоволений ним Аллах), який наказував головнокомандуючим своєї армії: «Зупиніться, я вам заповідаю десять повчань, запам'ятайте ж їх від мене: не зраджуйте і не обманюйте, не будьте віроломними і не спотворюйте трупи, не вбивайте ні малої дитини, ні старого, ні жінку, не псуйте і не спалюйте пальм, не вирубуйте плодових дерев і не вбивайте вівцю або верблюда (просто так), але тільки для їжі. Ви зустрінете людей, які проводять весь свій час в келіях, тож не чіпайте ні їх, ні того, чому вони себе присвятили»¹⁰⁸.

Щож стосується військовополонених в ісламі, то у них є права: не можна їх мучити, принижувати, залякувати і морити спрагою або голодом. Навпаки, до них потрібно добре ставитись, адже Всевишній Аллах сказав:

Вони дають їжу нужденному, сироті та полоненому, хоча й самі хочуть її. «Ми годуємо вас заради Лику Аллаха; ми не прагнемо вашої відплати чи вдячності!»

(Аль-Інсан, 8-9)

¹⁰⁸ Ат-Табарі (3/226).

Ісламська держава може вчинити з військовополоненими відповідно до своїх суспільних інтересів і міжнародних домовленостей: або звільнити їх без викупу, або за викуп, або обміняти їх на полонених мусульман. Всевишній Аллах сказав:

Тож коли ви зустрічаєте тих, які не увірували, рубайте їхні шиї. А коли ви здолаєте їх, то міцно накладайте пута! Далі або милуйте їх, або беріть викуп — доти, доки війна не скине свій тягар. Так! Якби Аллах побажав, то помстився б їм Сам, але Він прагне випробувати одних із вас іншими. Вчинки тих, які ведуть боротьбу на шляху Аллаха, Він ніколи не зробить марними.

(Мухаммад, 4)

Що ж стосується звичайних людей-немусульман, які живуть в країні, до якої зайшли мусульмани, то іслам забороняє зазіхати на них або якимось шкодити їм. Адже Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Хто вбив *муагада*, що знаходиться під заступництвом Аллаха і Його Посланця, той порушив договір, даний Аллаху, і він не відчує запаху Раю, хоча його запах буде відчуватися вже на відстані сімдесяти років (шляху)»¹⁰⁹.

Також заборонено принижувати їх, не можна обмежувати або вчиняти з ними несправедливо. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Той, хто утискає *муагада*, покладає на нього більше за його можливості, бере у нього щось без його згоди, то я буду його опонентом в Судний День»¹¹⁰.

Пророк (мир йому і благословення Аллаха) заповів *муджагідам* добре ставитися до жителів завойованої країни, кажучи:

¹⁰⁹ Ат-Тірмізі, «Сахіх Ібн Маджаг». Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса в «Ас-Сільсіля ас-Сахіха», 2356.

¹¹⁰ Абу Дауд; «Ас-Сільсіля ас-Сахіха», 445.

«Коли ви завоюєте Єгипет, то ставтеся добре до коптів, адже вони – під нашим заступництвом і у них з нами родинні зв'язки»¹¹¹.

Найкращим доказом втілення його заповіту (мир йому і благословення Аллаха) в життя, був договір, який Умар ібн аль-Хаттаб (хай буде задоволений ним Аллах) уклав із жителями Єрусалиму, коли завоював його. Він (хай буде задоволений ним Аллах) сказав: «Це – гарантія безпеки, яку слуга Господа Умар, правитель правовірних, надає жителям Єрусалиму. Він гарантує їм збереження їхніх життів, хворих і здорових, майна, церков, хрестів і релігійних ритуалів... Жителі не будуть насильно навернені у мусульманство».

Чи бачила історія таку шляхетність, справедливість і поблажливість з боку переможця щодо переможеного? Умар (хай буде задоволений ним Аллах) міг поставити їм будь-які умови, але виявив справедливість, щоб поширити релігію Аллаха і любов до людей. Це вказує на те, що джихад в ісламі не ведеться заради мирських інтересів.

Чи кожна війна, яку ведуть мусульмани, є джихадом?

Слід врахувати, що не кожна війна, яку веде та чи інша ісламська країна, є джихадом; і що не кожен мусульманин, який бере участь у бої, є *муджагідом*. У джихаду є свої умови і ми, як мусульмани, завжди маємо розділяти між користями джихаду і користями звичайної війни. Але сьогодні багато ЗМІ всіма доступними засобами, маючи на меті виконання певних політичних цілей, намагаються спотворити уявлення про іслам за допомогою невірної тлумачення терміна “джихад”. Вони дивляться на світові війни і якщо такі ведуться між християнами, то називають їх

¹¹¹ Муслім.

«війна між такою й такою державою», і не пов'язують цю війну із релігією її учасників. Але якщо мова йде про війну, однією зі сторін якої є мусульмани, то вони кажуть, що це “муджагіди-екстремісти” оголосили священну війну проти християнської країни». Виникає питання: «Хто вам дав право називати цю війну джихадом, а її учасників – *муджагідами*?». Такі люди мають знати, що якщо ця війна є джихадом, а її учасники – *муджагідами*, то вони повинні поставити відповідні цілі джихаду, дотримуючись його етикету й умов. Необхідно знати, що існує ряд політичних факторів, які правлять цим світом, а також певні міжнародні взаємини, які роблять війну далекою від того, щоб вона називалася джихадом. Такі війни ведуться за ресурси. Наприклад:

1. Під час Кримської війни ¹¹² 1853 року між Російською імперією і Османською халіфатом Великобританія і Франція виступили проти Росії, щоб допомогти своєму союзнику, Османській державі. Це, природно, не називається джихадом і не є релігійною війною, тому що Росія, Великобританія і Франція – християнські країни, а Османська держава – мусульманська.
2. У 1854 р греки, які перебували під правлінням Османської держави, використали можливість під час Кримської війни між Росією і турками, щоб підняти Епірське повстання ¹¹³ проти останніх. Його метою було вигнати турків з Греції. Великобританія і Франція придушили це повстання. Вони перекрили в Греції основні дороги, заборонили з неї експорт і придушили повстання, щоб Греція й надалі перебувала під владою Османської держави, хоча вона була мусульманською країною.

¹¹² Crimean War.

¹¹³ Epirus Revolt of 1854.

Священна війна

Чи є джихад в ісламі священною війною, мета якої – силою змусити людей залишити свою релігію і прийняти іслам, зруйнувавши їх церкви і місця поклоніння? Природно, відповідь буде "ні". Тому що існують ясні тексти Священного Корану, що забороняють примушувати людей відмовлятися від своїх переконань і приймати іслам. Всевишній Аллах сказав:

Немає примусу до релігії. Вже розрізнено прямий шлях та оману! Хто не вірує у тагута, той вже вхопив надійну основу, яка не зламається! Аллах — Всечуючий та Всезнаючий!

(Аль-Бакара, 256)

Джихад ведеться для доведення релігії Аллаха людям, а не для примусу до неї. Доказом цього є слова Всевишнього Аллаха:

Якщо ж вони почнуть сперечатися з тобою, то скажи: «Я підкорив себе Аллаху разом із тими, хто пішов за мною!»

І скажи тим, яким дано Писання, а також неписьменним: «Чи не підкоритеся й ви?» І якщо вони підкоряться, то підуть шляхом прямим. А якщо відвернуться, то ти відповідаєш лише за те, щоб передати їм це. Аллах бачить рабів.

(Аль Імран, 20)

Причиною заборони примусу до прийняття релігії є те, що справжня релігія – пізнання і слідування їй – є божественним даром, який Аллах дарує, кому забажає. Цього не можна досягти шляхом примусу і сили. Доказом цього є слова Всевишнього Аллаха:

Не твій це обов'язок вести їх прямим шляхом. Це Аллах веде прямим шляхом того, кого побажає! А те добро, яке жертвуєте ви — це ж для вас самих. Жертвуйте ви це, лише прагнучи до Лику Аллаха. А за те, що витрачаєте ви, відплатять сповна вам і не вчинять із вами несправедливо!

(Аль-Бакара, 272)

Тому не можна примушувати немусульман – іудеїв чи християн – до прийняття ісламу. Якщо ж таке сталося, то їх іслам не є дійсним, адже однією з умов прийняття ісламу є щирість, а не примус. Але хтось може сказати: «По телебаченню ми бачимо як в країнах, де постійно йде війна, руйнують церкви». Тоді ми скажемо: «Можливо, ця новина правдива, можливо – ні. Але навіть якщо припустимо, що вона правдива, то скільки мечетей було зруйновано там же?! Коли ви кажете про країну, в якій постійно йде страшна війна, то природно, що подібні інциденти траплятимуться і вони не пов'язані ні з ісламом, ні з його принципами. Це не можна назвати джихадом. І причина цього полягає в тому, що багато людей були змушені тікати з такої країни або були вбиті. Багато місць поклоніння були зруйновані. Джихад протистоїть такому і не визнає цього».

Різниця між джихадом і війною

Різницю між джихадом і війною можна побачити, поглянувши на історію кількох воєн. Серед них:

•Олександр Великий

Олександр Великий, як велика світова особистість, заслужив повагу народів і всіх світових держав, перш за все успішними боями, які велися заради розширення його володінь. В його час грецька імперія досягла кордонів Індії.

•Чингіз Хан

Він правителем найбільшої імперії в світі. Після його смерті її межі розпростерлися від Китаю до Східної Європи – до Польщі й далі. Йому поставили безліч пам'ятників в різних країнах.

•Гітлер

Він підкорив Європу. До його імперії увійшли багато європейських країн.

•Британська імперія

Колоніальні володіння Британської імперії простяглися від далекого Заходу до далекого Сходу. Тому її називали: «Імперія, над якою завжди сяє сонце».

•Французькі, іспанські, португальські, італійські та японські колоніальні завоювання

Задля поширення влади і впливу вони простяглися від сходу до заходу,.

Висновки: всі ці імперії брали участь у війнах заради заволодіння землею і багатствами інших держав, а також заради розповсюдження своєї влади і впливу по всьому світу. Як результат, були знищені цивілізації, відбувся геноцид, поневолення народів, мільйони жертв... Це підтверджує історія. Так, Чингіз Хан, а також його онук Хулагу, вважаються національними героями в своїй країні, яку вони раніше захопили, знищили цілі народи, сіючи на землі безбожність і руйнування. Хулагу знищив «Будинок мудрості», в якому зберігалися книги і рукописи, які неможливо оцінити грошима! Ґрунтуючись на цьому і на знанні відмінності між цими війнами і джихадом, ми маємо розрізняти між цілями, результатами і моральними принципами таких воєн, а також між цілями, результатами і моральними принципами джихаду! Саме джихад зупинив цю несправедливість і захистив мирних жителів і немусульман, які уклали мирний договір.

Джихад в Біблії

Перш, ніж ми наведемо деякі тексти про джихад в Старому Заповіті, ми б хотіли згадати про це з Нового Заповіту – словами Павла, який схвалив джихад, про який сказано в Старому Заповіті. Він сильно хвалив вбивства невинних мирних жителів, які сталися в цих війнах!

“Вірою впали ерихонські мури по семиденнім обходженні їх. Вірою блудниця Рахав не згинула з невірними, коли з миром прийняла вивідувачів. І що ще скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про Гедеона, Варака, Самсона, Ефтая, Давида й Самуїла та про пророків, що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітниці, пащі левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців...”

(До Євреїв 11:30-34)

А тепер давайте подивимося на Старий Заповіт і на те, що сталося після падіння стін Єрихону, яке згадав Павло і похвалив це:

“І сталося, коли сьомого разу засурмили священники в сурми, то Ісус сказав до народу: Закричіть, бо Господь віддав вам це місто! І станеться це місто закляттям, воно та все, що в ньому, для Господа. Тільки блудниця Рахав буде жити, вона та всі, хто з нею в домі, бо вона сховала була послів, яких ми посиляли. Та тільки стережіться заклятого, щоб ви самі не стали закляттям, і не взяли з заклятого, і щоб тим не завели Ізраїлевого табору під закляття, і не довели його до нещастя. А все срібло та золото, і речі мідяні та залізні, це святість для Господа, воно увійде до Господньої скарбниці. І закричав народ, і засурмили в сурми. І сталося, як народ почув голос сурми, і закричав народ гучним криком, то впав мур на своєму місці, а народ увійшов до міста, кожен перед себе. І здобули вони те місто. І зробили вони закляттям усе,

що в місті, від чоловіка й аж до жінки, від юнака й аж до старого, і аж до вола, і штуки дрібної худоби, і осла, усе знищили вістрям меча. А до двох тих людей, що вивідували Край, Ісус сказав: Увійдіть до дому тієї жінки блудниці, і виведіть звідти ту жінку та все, що її, як ви заприсягли були їй. І ввійшли юнаки, вивідувачі, і вивели Рахав, і батька її, і матір її, і братів її, і все, що її, і всі роди її вивели й умістили поза Ізраїлевим табором. А місто та все, що в ньому, спалили огнем”.

(Ісус Навин 6:16-24)

Їм не було достатньо просто вбити все живе – чоловіків, жінок, дітей і навіть тварин – вони вщент спалили все місто! Самуїл, що говорить від імені Бога, наказує Саулу вбити чоловіка і жінку, дитину і немовля, бика і вівцю, верблюда і осла *(Перший Сувій Самуїла 15:13)*.

“А їхні діти на їхніх очах порозбивані будуть, їхні доми пограбовані будуть, а їхніх жінок побезчестять!

(Ісая 13:16)

“Кожен знайдений буде заколеним, і кожен узятий впаде від меча...”

(Ісая 13:15)

“І наказав Давид слугам і вони вбили їх обох, відрубали їхні руки і ноги, і повісили їх на дереві в Хевроні”.

(Другий Сувій Самуїла 4:12)

“А народ, що був у ньому, повиводив, і перетинав їх пилками, і забивав залізними долотами та сокирами... І так робив Давид усім аммонітським містам”.

(1 Хроніки 20:3)

Сьома глава

Екстремізм і крайнощі: між ісламським законодавством і вигаданими законами

- Ісламське законодавство і боротьба з крайнощами і екстремізмом
- Чернецтво в християнстві
 1. Безшлюбність краще шлюбу
 2. Неможливість розлучення
 3. Відрізання голів
- Іслам і боротьба з рабством
- Рабство у священних книгах іудеїв і християн
- Іслам і боротьба з расизмом
- Ісламське законодавство: дозвіл насолоджуватися мирським життям і спонукання мати багато дітей

Сьома глава

Ісламське законодавство і боротьба з крайнощами і екстремізмом

Всевишній Аллах відправив Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) і зіслав законодавство, яке є милістю для всіх світів. Він сказав:

Ми відіслали тебе тільки як милість для світів.

(Аль-Анбія, 107)

Це була милість для людей у всіх сферах життя – для них самих і для їхніх душ. Раніше люди поклонялися ідолам, які не приносили їм ані користі, ані шкоди – вони поклонялися разом із Аллахом таким самим людям, як і вони самі. Але після цього Аллах направив їх на Прямий Шлях, до поклоніння Йому Єдиному і до залишення багатобожжя.

Також це було милістю до їхніх тіл, тому що іслам заборонив їжу і напої, які могли нашкодити людині. Всевишній Аллах сказав:

Скажи: «Я знаходжу в одкровенні, яке дано мені, тільки заборону вживання в їжу мертвечини, пролитої крові й м'яса свині — це нечисте; а ще м'яса заборонених тварин, забитих без згадки імені Аллаха». А якщо хтось був змушений з'їсти це не навмисно й не порушуючи меж, то Аллах — Прощаючий, Милосердний!

(Аль-Анам, 145)

Також це було милістю до їх матеріальних справ, адже іслам заборонив всі шляхи незаконного отримання майна: обман і хитрощі. Всевишній Аллах сказав:

Не пожирайте незаконно майна одне одного та не підкуплюйте суддів, щоб свідомо, шляхом гріха, привласнити частину майна інших людей!

(Аль-Бакара, 188)

Всевишній приписав для людей таку систему для життя, яка відповідає їх природі і покликана без крайнощів налагодити їхнє життя. Всевишній Аллах сказав:

Він встановив вам у релігії те, що заповів Нуху, те, що Ми відкрили тобі, те, що Ми заповіли Ібрагіму, Мусі та Ісі: «Тримайтеся релігії та не розходьтеся поміж собою в ній!» Важко багатобожникам те, до чого ти закликаєш їх.

Аллах обирає Собі того, кого побажає та веде прямим шляхом того, хто до Нього звертається!

(Аш-Шура, 13)

Аллах відправив Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) з законодавством істини. Всевишній Аллах сказав:

За милістю від Аллаха ти був м'який із ними. Якби ти був грубим чи жорстоким, то вони неодмінно залишили б тебе. Вибач їм та благай про прощення для них; радься з ними у справах. А коли щось вирішиш, то покладай сподівання на Аллаха! Воістину, Аллах любить тих, які сподіваються на Нього!

(Аль Імран, 159)

Аллах відправив Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) з законодавством м'якості. Всевишній Аллах сказав, роз'яснюючи людству милість відправлення до них Пророка (мир йому і благословення Аллаха):

Прийшов до вас Посланець із вас самих. Тяжко йому те, що ви страждаєте, і він піклується про вас — співчутливий та милосердний до віруючих.

(Ат-Тавба, 128)

Однією з рис цього законодавства є поблажливість і легкість – в ньому немає жорстокості і труднощів. Всевишній Аллах сказав:

Аллах не вимагає від людини понад можливості її. За неї те, що здобула собі вона, і проти неї теж те, що здобула собі вона. «Господи наш! Не карай нас за те, що забули ми, або в чому помилилися! Господи наш! Не покладай на нас тягара, який поклав Ти на тих, які жили раніше за нас. І не покладай на нас того, на що не вистачить сил.

**Вибач нам, прости нас і змилуйся над нами! Ти —
Захисник наш, тож допоможи нам проти невіруючих
людей!»**

(Аль-Бакара, 286)

Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Коли я забороняю вам щось, то уникайте цього, а коли наказую вам щось, то робіть з цього, що зможете»¹¹⁴.

Мати правовірних Аїша (хай буде вдоволений нею Аллах), дружина Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), так сказала про нього:

«Якщо Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) мав вибір однієї з двох справ, то він незмінно обирав найлегше з них, якщо тільки воно не було гріховним. І якщо було в ньому щось гріховне, то він тримався від нього далі, ніж будь-хто з людей»¹¹⁵.

Аллах відправив Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) з законодавством, яке протистоїть всім видам крайнощів і екстремізму. Крізь призму шаріатських текстів ясно видно, що іслам застерігає від двох крайнощів в

¹¹⁴ Аль-Бухарі.

¹¹⁵ Муслім.

питаннях релігії: надмірності і недбалості. Всевишній Аллах сказав:

Скажи: «О люди Писання! Не порушуйте в своїй релігії меж істини й не йдіть за низькими бажаннями людей із минулих поколінь, які самі заблукали й збили багатьох зі шляху істини».

(Аль-Маїда, 77)

•Пророк (мир йому і благословення Аллаха) заборонив надмірність і жорсткість в релігії. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) дуже застерігав від цього, кажучи: «Стережіться надмірностей в релігії, адже тих, хто жив до вас, згубила надмірність в релігії!»¹¹⁶.

•Пророк (мир йому і благословення Аллаха) заборонив надмірність в поклонінні.

Повідомляється, що Анас (хай буде задоволений ним Аллах) сказав: «Одного разу до будинків дружин Пророка (мир йому і благословення Аллаха) прийшли три чоловіка, які стали розпитувати про те, як Пророк (мир йому і благословення Аллаха) поклоняється Аллаху, а коли їм розповіли про це, вони, вочовидь, вважаючи, що це не так вже й багато, сказали: «Як далеко нам до Пророка (мир йому і благословення Аллаха), якому прощені і минулі його гріхи, і майбутні!» Потім один з них сказав: «Що стосується мене, то я буду молитися кожному ніч безперервно». Інший сказав: «А я стану постійно дотримуватися посту». Третій же сказав: «А я буду цуратися жінок і ніколи не одружуся». А через деякий час до них підійшов Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) і сказав: «Так це ви говорили те-то й те-то? Клянуся Аллахом, я більше вас страшуся Аллаха і більше вас боюся Його, однак в деякі дні я постую, а в інші не роблю цього; я молюся ночами і сплю; також я

¹¹⁶ Ахмад, ан-Насаї, Ібн Маджаг. «Ас-Сільсіля ас-Сахіха», 2144.

одружуюсь із жінками. А той, хто не бажає слідувати моїй Сунні, не має до мене відношення!»¹¹⁷

•Пророк (мир йому і благословення Аллаха) заборонив надмірність і жорсткість у взаєминах. Він (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Воістину, ця релігія легка, але якщо хтось захоче її ускладнити, то вона неодмінно візьме над ним вгору»¹¹⁸.

•Пророк (мир йому і благословення Аллаха) заборонив надмірність і жорсткість у заклику до Аллаха. Він (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Полегшуйте, а не створюйте труднощі, радуйте (людей) добрими звітками, а не відвертайте (від ісламу)»¹¹⁹.

Чернецтво в християнстві

В ісламі немає чернецтва і церковної ієрархії як в інших релігіях. Всевишній Аллах засудив тих, хто в попередніх релігіях робив це. Всевишній Аллах сказав:

Потім відправили Ми вслід за ними Ісу, сина Мар'ям, і дарували Ми йому Інджіль, і вселили в серця тих, хто йшов за ним, співчуття й милість. А чернецтво вони самі вигадали, бо Ми не приписували його їм, хіба як прагнуть вони до вдоволення Аллаха. Та не виконали вони його належним чином. Тож дарували Ми тим серед них, які вірували, винагороду, але багато хто з них — нечестивці.

(Аль-Хадід, 27)

Також Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) дуже застерігав від чернецтва. Він (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

¹¹⁷ Аль-Бухарі.

¹¹⁸ Аль-Бухарі.

¹¹⁹ Муслім.

«Не ускладнюйте самим собі, а то Аллах ускладнить вам. Адже, воістину, деякі народи винаходили для себе складності, а за це Аллах ускладнив їм. Ось їх залишки в келіях і монастирях; чернецтво вигадали вони, Ми не наказували його їм»¹²⁰.

Відомо, що месія Ісус (мир йому) не був ченцем і не дозволяв чернецтво своїм послідовникам. Навпаки, він наказував своїм учням виходити у путь для донесення релігії Аллаха іншим народам.

В ісламі на релігійній людині лежить велика відповідальність, тому вона має йти до людей, закликаючи їх до схвалюваного і забороняючи їм неприйнятне – вона має вказати їм правильний шлях, адже Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Передайте від мене хоча б один аят»¹²¹.

Така людина повинна бути активним членом свого суспільства і хорошим прикладом для наслідування, тому що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Віруючий, який спілкується з людьми і терпить заподіяні ними образи, краще за віруючого, який не спілкується з людьми і не терпить заподіяні ними образи»¹²².

Він не повинен бути для когось тягарем або жебраком. Всі пророки (мир їм усім) працювали власними руками, пасли худобу, добували їжу для себе і своїх сімей. Одного разу Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) запитали, чи пас він овець, на що він (мир йому і благословення Аллаха) відповів:

«Так, кожен пророк їх пас»¹²³.

¹²⁰ «Ас-Сільсіля ас-Сахіха», 3124.

¹²¹ Аль-Бухарі.

¹²² Аль-Бухарі в «Адаб аль-Муфрад». Аль-Албані підтвердив его достовірність в «Сахіх аль-Джамі».

¹²³ Аль-Бухарі.

1) Безшлюбність краще шлюбу

Павло в своєму Першому посланні до Коринтян (7: 1-8) сказав:

“А про що ви писали мені, то добре було б чоловікові не дотикатися жінки [...] Говорю ж неодруженим і вдовам: добре їм, як вони позостануться так, як і я” – тобто безшлюбними. Природно, що таким є розуміння Павла, а не самого Ісуса (мир йому), адже воно суперечить людському єству, з яким Аллах створив людину. Більш того, одруження – це традиція всіх пророків (мир їм усім). Всевишній Аллах сказав:

Ми відсилали посланців раніше за тебе й дарували їм дружин і нащадків. Але жоден посланець не міг показати знамення без дозволу Аллаха. Для кожного строку — своє Писання.

(Ар-Рад, 38)

Тож чи погодяться цивілізовані суспільства з безшлюбністю і відсутністю нащадків, результатом якої стане зникнення людства? Хіба Аллах бажає для нас загибелі? Або Він бажає збільшення кількості людей і їх розвитку? Все це суперечить наказам Аллаха. Він сказав:

Він — Той, Хто зробив вас намісниками на землі й підніс одних із вас над іншими за ступенями, випробуючи в тому, що Він дарував вам. Воістину, Твій Господь — Швидкий у покаранні. Воістину, Він — Прощаючий, Милосердний!

(Аль-Анам, 165)

Коли ми вимагаємо від людей безшлюбності, то суперечимо нашій природі. Пристрасть, сама по собі, знаходиться в людині, подібно пристрасті до їжі і пиття. Але законодавство ісламу встановило для цієї пристрасті певні

межі – шлюб, аби обидві людини могли досягти любові, милосердя і взаємного спокою. Всевишній Аллах сказав:

Серед Його знамень — те, що Він створив вам дружин із вас самих, щоб ви знаходили в них спокій, і встановив між вами любов і милосердя. Воістину, в цьому — знамення для людей, які думають!

(Ар-Рум, 21)

Пророк (мир йому і благословення Аллаха) спонукав одружуватися і категорично заборонив відмову від шлюбу. Він (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Одружуйтеся на люблячих і часто народжуючих! Воістину, в Судний День я буду пишатися вашою чисельністю перед іншими громадами!»¹²⁴.

Особливо Пророк (мир йому і благословення Аллаха) спонукав молодих людей до одруження, через сильну пристрасть в них і щоб перекрити всі можливі шляхи до гріха. Він (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«О, молодь, нехай одружується той з вас, хто зможе, адже це сприяє опусканню погляду і збереженню здорового розуму. Тому ж, хто не зможе, слід постити, адже для нього це [буде схоже на] оскоплення»¹²⁵.

Більш того, Пророк (мир йому і благословення Аллаха) зробив шлюб шляхом, за допомогою якого можна заробити нагороду Аллаха. Він (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«І (навіть) статеві відносини когось із з вас (зі своєю дружиною) – це милостиня!» Вони запитали: «О, Посланець Аллаха, хіба за те, що хтось з нас задовольнить своє бажання, він отримає нагороду?!» (У відповідь) він сказав: «Скажіть мені, хіба не зробить гріх той, хто задовольнить

¹²⁴ Ібн Хіббан. Аль-Албані підтвердив його достовірність в «Сахіх Абу Дауд», 1789.

¹²⁵ Аль-Бухарі, Муслім.

(свою пристрасть) забороненим шляхом? Але, так само, якщо він зробить це дозволеним чином, йому буде нагорода!»¹²⁶.

2) Неможливість розлучення

“Також сказано: Хто дружину свою відпускає, нехай дасть їй листа роздового. А Я вам кажу, що кожен, хто пускає дружину свою, крім провини розпусти, той доводить її до перелюбу. І хто з відпущеною побереться, той чинить перелюб”.

(Від Матвія 5:31-32)

Чи погодяться цивілізовані суспільства з неможливістю розлучення? Хоча, слід зазначити, що найвищі показники розлучень існують у розвинених країнах. Чи можуть християни слідувати цим принципам? Або ж вони вважають їх крайністю? Існуюча практика доводить, що у багатьох шлюбів немає майбутнього: немає іншого виходу, крім розлучення. Більш того, часто ми читаємо в газетах про випадки вбивства дружини її чоловіком-християнином, тому що, через неможливість розлучення, це є єдиним шляхом позбавлення від спільного життя із нею. Що ж стосується ісламу, то він дозволяє розлучення, коли іншого виходу немає. Подружжя цивілізовано розлучається і після цього мають можливість одружитися або вийти заміж за того, кого захочуть. Всевишній Аллах сказав:

¹²⁶ Муслім.

Коли ж прийде встановлений строк, то залиште їх у себе з миром або ж розійдіться з ними миром. Покличте для цього в свідки двох справедливих чоловіків серед вас та й принесіть свідчення перед Аллахом. Таким є повчання для того, хто вірує в Аллаха та Останній День. Хто боїться Аллаха, тому Він дає вихід.

(Ам-Талак, 2)

Сьогодні всі цивілізовані країни в цьому питанні слідуєть ісламському законодавству, тому що дозволяють розлучення, узаконивши його і поставивши подалі від церкви, яка повністю його відкидає.

3) Відрізання голів

Відрізання голів ворогам і спотворення їх трупів є забороненим в ісламі. Одного разу Амра ібн аль-Аса і Шурахбія ібн Хасана відправили з відрізаною головою до Абу Бакра. Коли вони прибули до нього, то Абу Бакр не схвалив цього. Тоді Утба сказав йому: «О наміснику Посланця Аллаха! Воістину, вони так само вчиняють із нами» На що Абу Бакр (хай буде задоволений ним Аллах) відповів: «Ви берете приклад з персів і римлян. Не приносьте мені голови. Досить листа або новини»¹²⁷.

Сьогодні деякі західні ЗМІ приписують мусульманам звичай відрізати голови, але якби вони розібралися в цьому питанні і звернулися до історії, то дізналися б, що насправді все навпаки. Скільки голів ще зовсім недавно було відрізано в їх країнах? Наприклад, біля зовнішніх стін міланської церкви стоїть скульптура вершника з відрубаною головою в одній руці, і з довгим мечем в іншій. Хіба ми колись бачили таке на стінах мечетей мусульман?!! Ну а те, що сьогодні роблять деякі мусульмани – прилюдні страти, відрізання голів – це їх

¹²⁷ Ібн Хаджар аль-Аскаляні.

особисті дії, які не пов'язані з ісламським законодавством і іслам від цього далекий. Всевишній Аллах сказав:

Якщо ви будете їх карати, то карайте їх так, як карали вони. Та якщо ви матимете терпіння, то це буде краще для терплячих!

(Ан-Нахль, 126)

Іслам і боротьба з рабством

Іслам бореться із рабством усіма засобами. Він наказав відпускати на волю рабів, узаконив їх звільнення і пообіцяв велику нагороду тому, хто звільнить раба. Іслам назвав ці дії однієї з причин входу до Раю. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Якщо хтось звільнить раба, Аллах позбавить від Вогню за кожен частину його тіла кожен частину тіла раба, і навіть інтимні частини тіла того, хто звільнив – за інтимні частини тіла раба»¹²⁸.

Але іслам не забороняє рабство як таке, щоб це не призвело до зіткнення з існуючим ладом. Практично в усіх суспільствах це вважається частиною економічних і фінансових відносин. Так само месія Ісус (мир йому) не забороняв рабство. Але іслам забороняє всі шляхи, що ведуть до рабства, крім одного: шлях полону під час війни за умови, що правитель мусульман зробить військовополонених рабами. Слід врахувати те, що іслам звузив шляхи потрапляння до рабства, зробивши його можливим через один шлях, але розширив шляхи звільнення рабів. Мусульманин, звільнивши раба, може спокутувати (*каффара*) такі гріхи:

• Ненавмисне вбивство

¹²⁸ Муслім.

Всевишній Аллах сказав:

Ви знайдете ще й інших, які прагнутимуть до безпеки — від вас і від людей своїх. Кожного разу, коли їх повертають до смуту, вони цілком віддаються їй. І якщо вони не відступлять, не запропонують вам миру та не заберуть свої руки від вас, то хапайте їх та вбивайте — де б ви не віднайшли їх. Проти них Ми дарували вам ясний доказ!

(Ан-Ніса, 91)

•Порушення клятви

Всевишній Аллах сказав:

Аллах не покличе вас до відплати за легковажність у клятвах ваших, але відплатить Він за невиконання договорів, які в клятвах! Викуп за це – нагодувати десятиох бідняків так, як годуєте свої сім'ї, або ж одягнути їх, або звільнити раба. А як хто не в змозі цього зробити, нехай постить три дні. Це — викуп за порушення клятв ваших, тож тримайтеся ваших клятв. Так роз'яснює Аллах вам Свої знамення. Можливо, будете ви вдячні!

(Аль-Маїда, 89)

•Зигар

Всевишній Аллах сказав:

Ті, які називають своїх дружин хребтами матерів, а потім відмовляються від сказаного, нехай звільнять одного раба перед тим, як торкнуться одне одного. Повчають вас цим, і Аллах знає те, що ви робите.

(Аль-Муджаділя, 3)

•Статевий акт під час посту місяця Рамадан

Передається від Абу Хурейри (хай буде задоволений ним Аллах), що один чоловік вчинив статевий акт під час посту в Рамадан і прийшов до Пророка (мир йому і благословення

Аллаха), питаючи, як йому бути. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) запитав: «Чи можеш ти звільнити раба?» Він відповів: «Ні» – «А чи можеш ти постити два місяці поспіль?» – «Ні» Він запитав: «А чи можеш ти нагодувати шістдесят бідняків?» – «Ні». Тоді Пророк (мир йому і благословення Аллаха) помовчав деякий час. Потім принесли велику чашу з фініками. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) запитав: «Де той, хто запитував?» Він відповів: «Я тут» – «Візьми це і роздай їх як милостиню»¹²⁹.

• Погане ставлення до рабів

Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Спокутуванням для того, хто побив раба, буде його звільнення»¹³⁰.

Прагнення ісламу до звільнення рабів підтверджує наступне:

1) Спонування до договору про звільнення раба (*мука таба*). Це договір між господарем раба і самим рабом про те, що його звільнять за обумовлену суму. Деякі вчені-правознавці (хай помилує їх Аллах) вважали договір про звільнення раба обов'язковим¹³¹, якщо раб про це попросить. Вони спиралися на такий аят:

¹²⁹ Муслім.

¹³⁰ Муслім.

¹³¹ У імама Ахмада.

Нехай зберігають цноту ті, хто не може одружитися, доки Аллах із ласки Своєї не збагатить їх. Якщо ті, ким оволоділи ваші прависи, прагнуть письмового свідчення, то напишіть його — якщо ви знайшли в них чесноти. Дайте їм частину з майна Аллаха, яке Він дарував вам. Не примушуйте своїх невільниць до розпусти, бажаючи швидкоплинних благ земного життя, якщо ті хочуть зберегти цноту. А якщо хто примусив їх, то Аллах після того — Прощаючий, Милосердний!

(Ан-Нур, 33)

2) Звільнення раба з рабства – один із напрямів виплати обов'язкової милостині. Всевишній Аллах сказав:

Милостиня призначена для нужденних і бідних, тих, хто її збирає та роздає, тих, від чийх сердець чекають прихильності, для викупу рабів, для збанкрутілих боржників, для тих, хто бореться на шляху Аллаха, а також для подорожніх. Так встановлено Аллахом. А Аллах — Всезнаючий, Мудрий!

(Ат-Тавба, 60)

Рабство у священних книгах іудеїв і християн

У Книзі Повторення Закону говориться:

“Коли ти приступиш до міста, щоб воювати з ним, то запропонуй йому перше мир. І станеться, якщо воно відповість тобі: Мир, і відчинить браму тобі, то весь той народ, що знаходиться в ньому, буде тобі на данину, і буде служити тобі. А якщо воно не замирить з тобою, і буде провадити з тобою війну, то обложиш його. І Господь, Бог твій, дасть його в руку твою, а ти повбиваєш усю чоловічу стать його вістрям меча. Тільки жінок, і дітей, і худобу, і все, що буде в тім місті, всю здобич його забереш собі, і

будеш ти їсти здобич ворогів своїх, що дав тобі Господь, Бог твій. Так ти зробиш усім містам, дуже далеким від тебе, що вони не з міст цих народів. Тільки з міст тих народів, які Господь, Бог твій, дає тобі на володіння, не позоставиш при житті жодної душі...”

(Повторення Закону 20:10-16)

“А коли хто продасть дочку свою на невільницю, не вийде вона, як виходять раби. Якщо вона невгодна в очах свого пана, який призначив був її собі, то нехай позволить її викупити. Не вільно йому продати її до народу чужого, коли зрадить її”.

(Вихід 21:7-8)

“А якщо раб той щиро скаже: Полюбив я пана свого, жінку свою та дітей своїх, не вийду на волю, то нехай його пан приведе його до суддів, і підведе його до дверей або до бічних одвірків, та й проколе пан його вухо йому шилом, і він буде робити йому повіки!”

(Вихід 21:5-6)

“Коли злодій буде зловлений в підкопі, і буде побитий так, що помре, то нема провини крові на тому, хто побив. Але як засвітило сонце над ним, то є на ньому провина крові. Злодій конче відшкодує, а якщо він нічого не має, то буде проданий за свою крадіжку. Якщо та крадіжка справді буде знайдена в руці його живою, від вола аж до осла, до ягняти, то нехай відшкодує удвоє”.

(Вихід 22:1-3)

Іслам і боротьба з расизмом

Іслам протистоїть всім видам розбрату між людьми. Він приписує закони, які відмінюють расизм, класовість і націоналізм. В ісламі люди розрізняються тільки за богобоязливістю. Всевишній Аллах сказав:

**О люди! Воістину, Ми створили вас із чоловіка та жінки
й зробили вас народами та племенами, щоб ви знали
одне одного. Воістину, найшанованіші з-посеред вас
перед Аллахом — найбільш богобоязлив! Воістину,
Аллах — Всезнаючий, Всевідаючий!**

(Аль-Худжурат, 13)

Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«О люди, воістину ваш Господь – один, і ваш праотець – один. Воістину, немає переваги у араба над неарабом і у неараба над арабом, і у червоного над чорним, і у чорного над червоним, крім як у богобоязливості», – після чого додав: «Нехай присутній доведе до відсутнього»¹³².

В той самий час, в Священній Книзі іудеїв і християн ми бачимо:

“А Він відповів і сказав: Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого... А вона, підійшовши, уклонилаь Йому та й сказала: Господи, допоможи мені! А Він відповів і сказав: Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятам... Вона ж відказала: Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають зо столу їхніх панів. Тоді відповів і сказав їй Ісус: О жінко, твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш! І тієї години дочка її видужала”.

(Від Матвія 15:24-28)

У цьому тексті міститься ясна і жорстка відповідь кожному, хто вважає, що месія Ісус (мир йому) був посланий до всіх людей як викупна жертва. Він ясно сказав «Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого».

У Повторенні Закону сказано:

“Не принесеш дару розпусниці й ціни пса до дому Господа, Бога твого, ні за яку обітницю, бо тож вони обоє гідота

¹³² «Ас-Сільсіля ас-Сахіха».

перед Господом, Богом твоїм. Не будеш позичати братові своєму на відсоток срібла, на відсоток їжі та всякої речі, що позичається на відсоток”.

(Повторення Закону 23:19-20)

***Ісламське законодавство: дозвіл
насолюджуватися мирським життям і
спонукання мати багато дітей***

Одяг та чистота

Ісламське законодавство наказує мусульманину завжди добре виглядати. Він має стежити за одягом і зовнішнім виглядом, від нього повинно приємно пахнути, він має говорити тільки добрі слова, адже Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Воістину, Аллах – Красивий і любить красу»¹³³.

Джабір ібн Абд Аллах (хай буде задоволений ним Аллах) розповідав: «Одного разу до нас прийшов Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха). Коли він (мир йому і благословення Аллаха) побачив чоловіка, з розпатланам волоссям, то сказав: «Невже він не знайшов щось, чим привести до ладу своє волосся?»

Коли Пророк (мир йому і благословення Аллаха) побачив чоловіка, одягненого у брудний одяг, то сказав: «Невже він не знайшов воду, щоб випрати свій одяг?»¹³⁴.

Абу аль-Ахвас розповідав, що його батько розповів йому про те, що одного разу він прийшов до Пророка (мир йому і благословення Аллаха) в негарному одязі. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) запитав його: «Чи є у тебе майно?» Він сказав: «Так». Пророк (мир йому і благословення Аллаха) запитав: «І що це за майно?» Він

¹³³ Муслім.

¹³⁴ Абу Дауд. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса.

відповів: «Аллах дарував мені верблюдів, овець, коней і рабів». Тоді Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Якщо Аллах дарував тобі майно, то нехай на тобі буде видно сліди Його милості і щедрості»¹³⁵.

Джабір ібн Самура (хай буде задоволений ним Аллах) розповідав: «Одного разу в місячну ніч я побачив Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха). На ньому був червоний одяг. Я став дивитися на нього і на місяць, і він здався мені прекраснішим за місяць!»¹³⁶.

Аль-Бара ібн Азіб (хай буде задоволений ним Аллах) розповідав: «Пророк (мир йому і благословення Аллаха) був середнього зросту, широкоплечий. Його волосся сягало мочок вух, і я бачив його в одязі червоного кольору, який личив йому (мир йому і благословення Аллаха), як нікому іншому»¹³⁷.

Абу Заміль передав, що коли Абд Аллах ібн Аббас (хай буде задоволений ним Аллах) відправився для ведення діалогу з харіджитами, то вдягнув найкращий одяг. Ібн Аббас був статним і красивим чоловіком. Абу Заміль сказав: «Я застав їх під час полуденного відпочинку. Я ніколи не бачив людей, які б виявляли більшу старанність в поклонінні, ніж вони. Їх долоні були схожі на верблюжі коліна»¹³⁸. На їхніх обличчях були сліди від земних поклонів. На них були старі сорочки, а на обличчях відчувалася втома від частого недосипання. Коли я підійшов до них, вони сказали: «Що це за одяг на тобі?» Ібн Аббас відповів: «Цим ви мені

¹³⁵ Абу Дауд. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса.

¹³⁶ Ат-Тірмізі: «Достовірний хадіс».

¹³⁷ Муслім.

¹³⁸ Від частого поклоніння (прим. пер.)

дорікаєте? Воістину я бачив на Посланці Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) ще красивіший одяг!».¹³⁹

Іслам вважає, що догляд за собою – без марнотратства, витрат на заборонне та гордості – заслуговують нагороди від Аллаха. Адже Всевишній Аллах сказав:

О сини Адама! Вбирайтеся в одяг свій, де б ви не здійснювали поклоніння. Їжте й пийте, але не понад міру. Воістину, Він не любить тих, які порушують міру!

(Аль-Араф, 31)

В ісламському законодавстві немає такого поняття, як «ісламський одяг». Іноді деякі суфісти і шиїти, вдягаючи одяг певних кольорів, називають його «ісламським». Наприклад, зелений, чорний тощо. У одягу в ісламському законодавстві є певні вимоги, яким він має відповідати. Мусульманин і мусульманка повинні враховувати наступне:

- Щоб їх одяг не був схожий на одяг немусульман. Наприклад, не можна вдягати одяг, який носять тільки буддисти, християни або іудеї – священики або монахи. Тому що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Хто уподібнився якомусь народу, то він з них»¹⁴⁰.
- Щоб одяг закривав *аврат* – інтимні частини тіла, які Законодавець наказав приховувати. Одяг, через свою малу довжину або прозорість, не повинен відкривати таких місць.
- Щоб одяг був чистим і добре виглядав. Коли Пророк (мир йому і благословення Аллаха) побачив чоловіка, на якому був брудний одяг, то сказав: «Невже він не знайшов воду, щоб випрати свій одяг?»¹⁴¹.
- Щоб одяг приємно пахнув і не відштовхував людей. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) заборонив тому,

¹³⁹ Абу Дауд. Шусейб аль-Арнаут сказав: «Сильний ланцюжок передатчиків».

¹⁴⁰ Ібн Хіббан.

¹⁴¹ Абу Дауд. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса.

хто поїв цибулю або часник, приходити на колективну молитву, адже цей запах заважає оточуючим. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Хто з'їсть цих прянощів, часник...» – іноді він також говорив так: «Хто з'їсть цибулю, часник або цибулю-порей, нехай не наближається до нашої мечеті, адже ангелів дратує те ж, що дратує й синів Адама»¹⁴².

• Щоб одяг не був зарозумілим й не виділявся в суспільстві, в якому живе людина. Якщо ж людина вдягатиме такий одяг, то віддалиться від людей через те, що буде виглядати краще за них, і це ще збільшить її зарозумілість. Або ж цей одяг може не личити звичаям і вважатися непристойним. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Той, хто носив у світі цьому одяг, що викликає зарозумілість (*шугра*), на того Аллах одягне в День воскресіння одяг приниження і кине у ньому до Пекла!»¹⁴³.

• Щоб чоловічий одяг не був схожий на жіночий, а жіночий – на чоловічий. Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) прокляв чоловіків, які уподібнюються жінкам, і жінок, які уподібнюються чоловікам¹⁴⁴.

Також існують хадіси, які вказують на важливість того, щоб мусульманин дбав про свій зовнішній вигляд. Хто бажає детальніше дізнатися про це питання, може ознайомитись із ним в ісламських книгах, присвячених одягу.

Підіб'ємо підсумок: ісламське законодавство дуже піклується про зовнішній вигляд мусульманина. Віруючий не має відлякувати людей своєю неохайністю або зайвою неординарністю.

¹⁴² Муслім.

¹⁴³ Ахмад. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса в «Сахіх Абу Дауд».

¹⁴⁴ Ібн Хіббан.

Існує важливий момент, який в очках немусульман кидає тінь на ісламське законодавство: незвичайний одяг, який вдягають деякі біженці або нові мусульмани в західних країнах, намагаючись показати свою приналежність до ісламу. Наприклад, вдягаючи довгий чоловічий одяг попелястого кольору, крою, характерного для жителів Порт-Саїда в Єгипті (яку, до речі, носять як мусульмани, так і християни), людина жодним чином не дає зрозуміти, що є мусульманином, а лише дає зрозуміти, що вона – з Єгипту. Іноді надягають одяг іншої країни або військову форму (хоча людина не є військовим і не має права носити таку форму). Іноді дивним чином зав'язує на голові хустку, хоча має вдягатися як всі: ности звичайний одяг і випромінювати спокій. Мусульманин не повинен вдягати щось відразливе або викликаюче невпевненість серед людей, адже Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) виглядав найкраще і пахнув найприємнішим запахом – кожен, хто його зустрічав, відчував спокій і впевненість.

Треба розрізняти між певним одягом, який носять прихильники тієї чи іншої секти, як, наприклад, суфісти чи шіїти, та навчальним, національним або міжнародним одягом, метою якого є лише виділити людей тієї чи іншої професії з-поміж інших.

Їжа та напої

Всевишній Аллах сказав:

Запитай: «Хто заборонив прикраси, які Аллах дав Своїм рабам, а також блага з наділу Його?» Скажи: «Вони — для тих, які ще в земному житті щиро увірували в День Воскресіння!» Так Ми пояснюємо знамення для людей, які знають!

(Аль-Араф, 32)

Тому ісламське законодавство дозволяє насолоджуватися всіма видами їжі і напоїв, крім тих, які заборонені в шаріатських текстах. Всевишній Аллах сказав:

Заборонено вам мертвечину, кров, свинину, а також те, що забито не заради Аллаха; і задушене, і забите насмерть, і те, що впало з висоти, і вбите рогами інших тварин, і вбите хижаком — хіба як виконаєте необхідні приписи. І заборонено вам зарізане на капищах поганських. Заборонено також гадати на стрілах. Усе це — гріх. Сьогодні ті, хто не вірував, втратили надію знищити вашу релігію. Не бійтеся їх, а бійтеся Мене! Сьогодні Я завершив вам вашу релігію, довів до кінця Свою милість до вас і схвалив іслам як вашу релігію.

Якщо ж хтось змушений був з'їсти заборонене, не бажаючи гріха, то Аллах — Прощаючий, Милосердний!

(Аль-Маїда, 3)

Також Всевишній Аллах сказав:

Тебе запитують про вино та азартні ігри. Скажи: «Це все — великий гріх, але й певна користь для людей. Але гріх від них більший за користь!» Тебе запитують про те, що необхідно жертвувати. Скажи: «Надлишок!» Ось так Аллах роз'яснює вам знамення. Можливо, помислите ви.

(Аль-Бакара, 219)

Неможна витрачати понад міру. Всевишній Аллах сказав:

О сини Адама! Вбирайтеся в одяг свій, де б ви не здійснювали поклоніння. Їжте й пийте, але не понад міру.

Воістину, Він не любить тих, які порушують міру!

(Аль-Араф, 31)

Іслам роз'яснив нам здоровий шлях вживання їжі і напоїв, який веде все тіло – з дозволу Аллаха – до здоров'я і зцілення від хвороб. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Ніколи не наповнювала людина посудини, гіршої, за її власне черево! Досить сину Адама декількох шматочків їжі, завдяки яким він зможе випрямити свою спину, а якщо вже неминуче для нього з'їсти більше, то нехай третина його шлунка буде для їжі, третина – для пиття, а ще третина – для легкості дихання»¹⁴⁵.

Дозволені розваги

Життя в розумінні ісламського законодавства не таке, як думають деякі люди. Йому не чужі розваги і дозволений відпочинок. Ханзалья аль-Усейді сказав: «Якось раз мене зустрів Абу Бакр і запитав: «Як ся маєш, Ханзале? Я відповів: «Ханзалья став лицеміром!» Абу Бакр вигукнув: «О, Боже! Що ти кажеш?» Я відповів: «Щоразу, коли Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) нагадує нам про Пекло і Рай, ця картина постає перед нами. Але варто нам залишити Пророка (мир йому і благословення Аллаха) і повернутися до своїх дружин і дітей, як ми забуваємо про все». Абу Бакр сказав: «Клянуся Аллахом, зі мною відбувається те ж саме». Потім ми прийшли з ним до Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), і я сказав: «О, Посланець Аллаха! Ханзалья став лицеміром». Він (мир йому і благословення Аллаха) запитав: «Як таке сталося?» Я відповів: «О, Посланець Аллаха! Щоразу, коли ти нагадуєш нам про Пекло і Рай, їх картина постає перед нами, але варто покинути тебе, повернувшись до дружин і дітей, як ми забуваємо про все!» Тоді Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Клянуся Тим, в Чий Долоні моя душа! Коли ви перебуваєте зі мною, згадуючи Аллаха, ангели потискають вам руки, незалежно від того, сидите ви або перебуваєте в дорозі. Однак, о

¹⁴⁵ Ат-Тірмізі: «Достовірний хадіс»; «Аль-Ірва».

Ханзаля! На все свій час». Він тричі вимовив фразу: «На все свій час»¹⁴⁶.

Так Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) пояснив, що дозволені види розваг і відпочинку необхідні душі, аби відновити свої сили. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) навчив своїх сподвижників етикету сміху і проведення дозвілля. Коли сподвижники сказали: «Виявляється, і ти теж жартуєш, о, Посланець Аллаха?» Пророк (мир йому і благословення Аллаха) відповів: «Я жартую, але навіть жартома, кажу тільки правду»¹⁴⁷.

Жарт може бути як на словах, так і в справах. Анас (хай буде задоволений ним Аллах) розповідав: «Один бедуїн на ім'я Загір весь час привозив Пророку (мир йому і благословення Аллаха) подарунки з пустелі, Пророк же (мир йому і благословення Аллаха) споряджав його у зворотню дорогу, коли він збирався їхати. І Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) говорив: «Загір – це наша пустеля, а ми – її місто». Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) любив його, і він мав негарну зовнішність. Одного разу, коли він був зайнятий продажем своїх товарів, Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха) підійшов до нього і обняв його ззаду так, що він не міг побачити його. Він вигукнув: «Відпусти мене! Хто це?» А коли повернувся і пізнав Пророка (мир йому і благословення Аллаха), то міцно притиснувся спиною до його грудей. Що ж стосується Посланця Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), то він почав повторювати: «Хто купить цього раба?» Почувши це, той сказав: «О, Посланець Аллаха! Клянуся Аллахом, ти побачиш, що я не ходовий товар». На це Посланець Аллаха (мир йому і благословення

¹⁴⁶ Муслім.

¹⁴⁷ Ат-Тірмізі.

Аллаха) сказав: «Але не такий ти перед Аллахом!» Або ж він сказав: «Але перед Аллахом ціна тобі висока!»¹⁴⁸.

Існує ряд умов, які стосуються етикету жартів в ісламі. Серед них:

❖ Жарт не має ображати або шкодити мусульманину, тому що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Мусульманину не можна лякати іншого мусульманина»¹⁴⁹.

❖ Жарт не має виходити за межі правди: не можна брехати заради того, щоб розсмішити людей, тому що Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Горе тому, хто розповідає про щось і бреше, аби розсмішити цим людей! Горе йому, горе йому!»¹⁵⁰.

Також іслам дозволяє розваги та веселощі за умови, що в них не буде нічого забороненого. Наприклад, дозволеними є стрільба з лука, метання списа, верхова їзда тощо. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Будь-яка річ, якою розважається мусульманин, є марною, крім трьох: стрільби з лука, навчання коня та загравання із дружиною»¹⁵¹.

Сюди також відносяться всі види спорту, за допомогою яких мусульманин може зміцнити своє тіло і зберегти здоров'я – плавання та бойові мистецтва.

Передається, що Рукана боровся з Пророком (мир йому і благословення Аллаха), і Пророк (мир йому і благословення Аллаха) переміг його кілька разів.

Рукана сказав Пророку (мир йому і благословення Аллаха): «О, Мухаммад, чи зможеш ти побороти мене?» Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «А що ти поставиш за поєдинок?» Рукана відповів: «Ставлю одну з моїх овець».

¹⁴⁸ Ібн Хіббан.

¹⁴⁹ Ахмад. Достовірний хадіс.

¹⁵⁰ Абу Дауд. Хороший хадіс.

¹⁵¹ Ат-Тірмізі. Аль-Албані підтвердив достовірність хадіса.

Пророк (мир йому і благословення Аллаха) переміг його. Рукана сказав: «Давай ще раз!» Пророк (мир йому і благословення Аллаха) знову запитав: «А що ти поставиш за поєдинок?». Рукана відповів, що поставить ще одну вівцю. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) знову переміг його. Рукана сказав: «О, Мухаммад, клянусь Аллахом, ніхто ще не перемагав мене!», – прийняв іслам, а Пророк (мир йому і благословення Аллаха) повернув йому овець¹⁵².

¹⁵² Аль-Албані: «Хороший хадіс».

Восьма глава

Відкриття істин

- Приклади християнського та іудейського законодавства з Біблії
- 1. Відсікання руки злодію в Біблії
- 2. Покарання за перелюб в Біблії
- 3. Смертна кара в Біблії
- 4. Свобода віросповідання в Біблії (покарання за віровідступництво)
- 5. Закон ревнощів в Біблії (клятви запевнення)

Восьма глава

Відкриття істин

Приклади християнського та іудейського законодавства з Біблії

У західному світі займаються спотворенням образу ісламської релігії. Цього хочуть досягти, звинувативши покарання, приписані в ісламі, у варварстві, нецивілізованості і суперечності прогресу; а також інші звинувачення, які відвертають людей від цієї божественної релігії. Якби люди, залишивши упередженість і вже сформовану думку, познайомилися з ісламом, то зрозуміли б, що це – релігія істини, якій потрібно наслідувати. Але існує страх голосу істини. Люди всеодно дізнаються правду про іслам, хочуть вони цього, чи ні, адже Всевишній Аллах пообіцяв:

**Вони прагнуть загасити світло Аллаха своїми вустами,
та Аллах бажає довершити світло Своє, хоч би це й було
ненависне для невірних!**

(Ат-Тавба, 32)

Застосування покарань в ісламі – це втілення закону Аллаха, а не нашого закону, як мусульман. У попередніх розділах ми побачили, що в покараннях криється милосердя як щодо особистості, так і до всієї громади. Якщо ми перегорнемо сторінки Старого і Нового Заповітів, то побачимо, що ніхто не дорікав віруючим за застосування покарань, які були набагато жорстокішими, ніж в ісламі. Але західні ЗМІ, керуючись подвійними стандартами, намагаються спотворити уявлення про ісламське законодавство, але це веде лише до його розповсюдження, адже голос істини неможливо приглушити! Всемогутній Аллах сказав правду:

Він — Той, Хто послав Свого Посланця з прямим шляхом і релігією істини, щоб перевершити нею всі інші релігії, хоч би це й було ненависне для багатобожників!

(Ат-Тавба, 33)

Чи є Старий Заповіт священною книгою для християн так само, як і для іудеїв?

Перш, ніж ми згадаємо деякі покарання в християнському і іудейському законодавстві, ми б хотіли розібратися: чи є Старий Заповіт священною книгою для християн так само, як і для іудеїв? У процесі мого діалогу з деякими християнами я виявив, що вони з усім завзяттям відстоюють позицію, що обидві книги – Старий і Новий Заповіт – є богооткровенним неспотвореним Словом Усевишнього. Після того, як я прочитав їм деякі тексти зі Старого Заповіту, вони швидко відмовилися від своїх слів і заявили, що я маю запитати про це у священника, а мій співрозмовник, за його словами, не є юдеєм. Більш того, дійшло до того, що іноді вони взагалі відмовлялися від згаданого в Старому Заповіті, мовляв, все згадане було ще до пришествя Ісуса (мир йому), а після його приходу все змінилося. Природно, що таке пояснення є неприйнятним як з точки зору розуму, так і з точки зору релігійних текстів. Жоден християнин не може однаково не визнавати обидва Заповіти – Старий і Новий. Це ясно для кожного християнина. Тому що якщо якийсь християнин скаже, що не вірить в Старий Заповіт, а вірить тільки в Новий, то, з точки зору християнської релігії, стане невірним. Хто хоче упевнитися в цьому, може запитати священника і особисто почути відповідь. У Євангелії від Матвія говориться, що Ісус (мир йому) сказав: “Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати. Поправді

ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жаден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все. Хто ж порушить одну з найменших цих заповідей, та й людей так навчить, той буде найменшим у Царстві Небеснім; а хто виконає та й навчить, той стане великим у Царстві Небеснім. Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне!”

(Від Матвія 5:17-20)

А тепер давайте розглянемо деякі тексти, які розповідають нам про покарання в Біблії.

Відсікання руки злодію в Біблії

“Коли чоловіки будуть сваритися разом один з одним, і підійде жінка одного, щоб оберегти свого чоловіка від руки того, що б’є, і простягне свою руку, і схопить за сором його, то відрубась руку її, нехай не змилюється око твоє!”

(Повторення Закону 25:11-12)

Покарання за перелюб в Біблії

“Ви чули, що сказано: Не чини перелюбу. А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм. Коли праве око твоє спокушає тебе, його вибери, і кинь від себе: бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, аніж до геєнни все тіло твоє було вкинене. І як правиця твоя спокушає тебе, відітни її й кинь від себе: бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, аніж до геєнни все тіло твоє було вкинене”.

(Від Матвія 5:27-30)

“А священикова дочка, коли зачне робити блуд, вона безчестить батька свого, ув огні буде спалена”.

(Левит 21:9)

“А якщо правдою було це слово, не знайдене було дівоцтво в тієї дівчини, то приведуть ту дівчину до дверей дому батька її, і вкаменують її люди її міста камінням, і вона помре, бо зробила негідність між Ізраїлем на спроневірвання дому батька свого, і вигубиш зло з-посеред себе”.

(Повторення Закону 22:20-21)

“Коли буде знайдений хто, що лежить із заміжньою жінкою, то помруть вони обоє, той чоловік, що лежав із жінкою, і та жінка, і вигубиш зло з Ізраїля”.

(Повторення Закону 22:22)

“Коли буде знайдений хто, що лежить із заміжньою жінкою, то помруть вони обоє, той чоловік, що лежав із жінкою, і та жінка, і вигубиш зло з Ізраїля. Коли дівчина буде заручена чоловікові, і спіткає її хто в місті, і ляже з нею, то виведете їх обох до брами того міста, і вкаменуйте їх камінням, і вони помруть, ту дівчину за те, що не кричала в місті, а того чоловіка за те, що збезчестив жінку свого ближнього, і вигубиш зло серед себе”.

(Повторення Закону 22:22-24)

“А кожен, хто буде чинити перелюб із числою жінкою, хто буде чинити перелюб із жінкою свого ближнього, буде конче забитий перелюбник та перелюбниця. А хто буде лежати із жінкою батька свого, він відкрив наготу свого батька, будуть конче забиті обоє вони, кров їхня на них! А хто буде лежати з невісткою своєю, будуть конче забиті обоє вони, гидоту вчинили вони, кров їхня на них! А хто лежатиме з чоловіком як із жінкою, гидоту вчинили обоє вони, будуть конче забиті, кров їхня на них! А хто візьме жінку й матір її, гидота це, в огні сплять його та її, і не буде кровозмішання серед вас! А хто паруватиметься з скотиною, буде конче забитий, і скотину ту заб'єте.

(Левит 20:10-15)

П'ятикнижжя продовжує оповідати про те, що смертна кара є покаранням для жінки, яка мала статеву близькість із твариною, а також для чоловіка, який побачив інтимні частини тіла своєї сестри, або переспав із дружиною в період менструації, або побачив інтимні частини тіла своєї тітки, або переспав із дружиною свого дядька! Хтось може сказати: «Хіба месія Ісус не скасував смертну кару за перелюб? Хіба не сказано в Євангеліє від Івана (8:7): “А коли ті не переставали питати його, він підвівся й промовив до них: Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине!...””? То ми відповімо: «Всі теологи одностайні, що ця історія є неправдивою. Її додали до Євангелія в десятому столітті після різдва Христового¹⁵³, тому не можна нею апелювати. Додайте до цього особисті висловлювання месії Ісуса, які спростовують, що він, мовляв, прийшов скасувати існуючий закон Мойсея». В Євангелії від Матвія (5:17-18) сказано: “Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жаден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все». Іншими словами: якби месія Ісус був сьогодні з нами, то побив би камінням кожного, хто скоїв перелюб, відповідно до законодавства Мойсея (мир їм усім).

Смертна кара в Біблії

Павло у своєму Посланні до Євреїв (10:28) сказав:
«Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає при двох чи трьох свідках... »

¹⁵³ Bart D. Ehrman “*Misquoting Jesus in the Bible*” LECTURE minute 33:00. /see also, Bart D. Ehrman “Jesus and the Adulteress,” “*New Testament Studies*”, xxxiv (1988) pp. 24-44./ See also, Bruce Metzger, *A Textual Commentary on the Greek New Testament* (Stuttgart, 1971), pages 219-221.

У Книзі Виходу йдеться:

“Хто вдарить людину, і вона вмере, той конче буде забитий. А хто не чатував, а Бог підвів кого в його руку, то дам тобі місце, куди той утече. А коли хто буде замишляти на ближнього свого, щоб забити його з хитрістю, візьмеш його від жертівника Мого на смерть. А хто вдарить батька свого чи матір свою, той конче буде забитий. А хто вкраде людину і продасть її, або буде вона знайдена в руках його, той конче буде забитий. І хто проклинає батька свого чи свою матір, той конче буде забитий [...]

А коли будуть битися люди, і вдарять вагітну жінку, і скине вона дитину, а іншого нещастя не станеться, то конче буде покараний, як покладе на нього чоловік тієї жінки, і він дасть за присудом суддів. А якщо станеться нещастя, то даси душу за душу, око за око, зуба за зуба, руку за руку, ногу за ногу, опарення за опарення, рану за рану, синяка за синяка”.

(Вихід 21:12-25)

“Кожен, хто зляжеться з худобиною, конче буде забитий. Кожен, хто приносить жертву богам, крім Бога Одного, підпадає закляттю”.

(Вихід 22:18-19)

“Хто виліє кров людську з людини, то виллята буде його кров, бо Він учинив людину за образом Божим”.

(Буття 9:6)

“І не візьмете окупу для душі убійника, що він повинен умерти, бо буде він конче забитий [...] І не збезчестите того Краю, що ви в ньому, бо та кров вона безчестить Край, а Красві не прощається за кров, що пролита в ньому, як тільки кров'ю того, хто її пролив.

(Числа 35:31-33)

“І став Мойсей у брамі табору й сказав: Хто за Господа до мене! І зібралися до нього всі Левіїні сини. І сказав він до них: Так сказав Господь, Бог Ізраїлів: Припашіть кожен меч свого на стегно своє, перейдіть, і верніться від брами до брами в таборі, і повбивайте кожен брата свого, і кожен приятеля свого, і кожен ближнього свого. І зробили Левіїні сини за словом Мойсеевим. І впало з народу того дня близько трьох тисяч чоловіка”.

(Вихід 32:26-28)

“Коли хто матиме неслухняного й непокірного сина, що не слухається голосу батька свого та голосу своєї матері, і докорятимуть йому, а він не буде їх слухатися, то батько його та мати його схоплять його, і приведуть його до старших його міста та до брами того місця. І скажуть вони до старших міста його: Оцей наш син неслухняний та непокірний, він не слухає голосу нашого, ласун та п'яниця. І всі люди його міста закидають його камінням, і він помре. І вигубиш те зло з-посеред себе, а весь Ізраїль буде слухатися й буде боятися”.

(Повторення Закону 21:18-21)

Свобода віросповідання в Біблії (покарання за віровідступництво)

У Євангелії від Луки Ісусу (мир йому) приписують такі слова:

“А тих ворогів моїх, які не хотіли, щоб царював я над ними, приведіте сюди, і на очах моїх їх повбивайте”.

(Від Луки 19:27)

“Коли почуєш про одне з своїх міст, яке Господь, Бог твій, дає тобі, щоб сидіти там, що про нього кажуть: вийшли люди, сини велійяалові, з-поміж тебе, і звели з правдивої дороги мешканців свого міста, кажучи: Ходімо ж, і служім

іншим богам, яких ви не знали, то будеш допитуватися, і будеш досліджувати, і будеш добре питати, а ось воно правда, дійсна та річ, була зроблена та гидота посеред тебе, то конче вибий мешканців того міста вістрям меча, віддай на закляття його й усе, що в ньому, та худобу його вибий вістрям меча”.

(Повторення Закону 13:13-16)

“Коли Господь, Бог твій, уведе тебе до того Краю, куди ти входиш, щоб заволодіти ним, то Він вижене численні поганські народи перед тобою [...] І коли дасть їх Господь, Бог твій, тобі, то ти їх понищиш: конче учиниш їх закляттям, не складеш із ними заповіту, і не будеш до них милосердний. І не споріднюйся з ними: дочки своєї не даси його синові, а його дочки не візьмеш для сина свого, бо він відверне сина твого від Мене, і вони служитимуть іншим богам, і запалиться Господній гнів на вас, і Він скоро тебе вигубить. Але тільки так будете їм робити: жертівники їхні порозбиваєте, а їхні стовпи ламаєте, святі їхні дерева постинаєте, а бовванів їхніх попалите в огні...

(Повторення Закону 7:1-5)

“І сказав Господь до нього: Перейди серединою міста, серединою Єрусалиму, і зроби знака на чолах людей, що зідхають та стогнуть над усіма тими гидотами, що робляться в його середині. А до інших Він сказав при мені: Ходіть за ним у місті, і вбивайте; нехай ваше око не має милосердя, і ви не змилюйтеся! Старого, юнака, і дівчину, і дітей та жінок позабивайте дощенту, а до кожної людини, що на ній цей знак, не підійдете; а зачнете від Моєї святині... І зачали вони від тих старих людей, що були перед домом. І сказав Він до них: Занечистіть цей дім, і наповніть подвір'я трупами, і вийдіть! І вони повиходили, і вбивали в місті”.

(Єзекііль 9:4-7)

Закон ревнощів в Біблії (клятви запевнення)

“І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: Промовляй до Ізраїлевих синів і скажи їм: Кожен чоловік, коли жінка його зрадить і спроневірить його, і буде хто злягатися з нею і буде затаєне від очей її чоловіка, і буде заховане, і вона занечиститься, а свідка проти неї нема, і вона не буде схоплена, та на ньому перейде дух ревнощів, і він буде ревнивий за свою жінку, що вона занечистена; або перейде на ньому дух ревнощів, і він буде ревнивий за свою жінку, а вона не була занечистена, то приведе той чоловік свою жінку до священика, і принесе за неї жертву її, десятю частину ефийчної муки, оливи на неї виллє, і не дасть на неї ладану, бо це хлібна жертва ревнощів, жертва пригадувальна, що пригадує провину. І священик приведе її, і поставить перед Господнім лицем. І візьме священик святої води в глиняну посудину, і порошу, що буде на долівці шкіні, візьме священик, та й дасть до води. І поставить священик ту жінку перед лицем Господнім, і відкриє голову тієї жінки, і дасть на руки її хлібну жертву пригадувальну, це хлібна жертва ревнощів. А в руці священика буде гірка вода, що наводить прокляття. І заклає її священик та й скаже до жінки: Якщо ніхто не лежав із тобою, і якщо ти не зрадила нечистим гріхом, живши з чоловіком своїм, очисться від гіркої води, що наводить прокляття! А коли ж ти зрадила, живши з чоловіком своїм, і коли ти занечистилась, і хтось злігся з тобою, крім твого чоловіка, і заклає священик ту жінку клятвою прокляття, і скаже священик тій жінці: Нехай дасть тебе Господь на прокляття та клятву серед народу твого тим, що Господь зробить стегно твоє опалим, а живіт твій напухлим, і ввійде ця вода, що наводить прокляття, до нутра твого, щоб зробити живіт напухлим, і щоб зробити стегно опалим. А жінка та скаже: Амінь, амінь! І напише священик ті прокляття на звої, й обмие гіркою водою, і напоїть ту

жінку гіркою водою, що наводить прокляття; і ввійде в неї та вода, що наводить прокляття, і дає гіркий біль. І візьме священик із руки тієї жінки ту хлібну жертву ревнощів, і буде колихати ту хлібну жертву перед Господнім лицем, та й принесе її до жертівника. І візьме священик жменю з хлібної жертви, як пригадувальну частину, та й спалить на жертівнику. А потім напоїть ту жінку водою. І напоїть водою, і станеться, якщо була вона занечищена й спроневірила своєму чоловікові, то ввійде в неї та вода, що наводить прокляття, і дасть гіркий біль, і опухне живіт її, і западе стегно її, і стане та жінка прокляттям серед народу свого. А якщо та жінка не була занечищена, і чиста вона, то буде очищена, і буде здатна родити дітей”.

(Числа 5:11-28)

Висновок

На завершення я б хотів сказати, що всі ці вірші з Біблії були наведені лише для того, щоб зменшити тиск тих, хто не по праву звинувачує іслам і ісламське законодавство. Спочатку вони мають подивитися на те, що говорять їхні священні книги. Ісламське законодавство є єдиним зведенням законів, яке на світовому рівні бореться із расизмом та злочинами проти честі і гідності людей.

У той самий час ми бачимо в Біблії:

“Не принесеш дару розпусниці й ціни пса до дому Господа, Бога твого, ні за яку обітницю, бо тож вони обоє гидота перед Господом, Богом твоїм. Не будеш позичати братові своєму на відсоток срібла, на відсоток їжі та всякої речі, що позичається на відсоток.

(Повторення Закону 23:19-20)

“Бо позичить жінка від сусідки своєї і від мешканки дому свого посуд срібний і посуд золотий та одержу, і покладете це на синів ваших та на дочок ваших, і забере здох від Єгипту”.

(Вихід 3:22)

“Ось день настає для Господа, і серед тебе поділена буде здобич. І зберу всі народи до Єрусалиму на бій, і буде здобуто це місто, і пограбовані будуть доми, а жінки побезчещені. І вийде півміста в полон на вигнання, а решта народу не буде погублена з міста”.

(Захарія 14:1-2)

Де ж західні ЗМІ, які вдень і вночі брехливо звинувачують ісламське законодавство? Хто ж спростує кричущі порушення прав людини, про які ми щойно прочитали? Їх внутрішнє знання підтверджує, що іслам – це релігія істини, але їх заздрість змушує хижо нападати на іслам, щоб відвернути людей від нього, після того, як його приймають у

всьому світі! Горе ж їм, вони схожі на того, хто намагається однією рукою сховати від променів сонця весь світ. Всевишній Аллах сказав:

І ось прийшло до них Писання від Аллаха, яке підтверджує те, що вже є у них. Раніше вони просили перемоги над тими, хто не вірує, а коли прийшло до них відоме їм, то вони самі не увірували. Нехай же буде прокляття Аллаха над невіруючими! Недобре те, що придбали вони в обмін на свої душі, не увірувавши в те, що послав Аллах, заздрячи тому, що Аллах наділяє з ласки Своєї того з рабів Своїх, кого побажає. І накликали вони на себе подвійний гнів. На невіруючих чекає принизлива кара! І коли говорять їм: «Увіруйте в те, що зіслав Аллах!», вони відповідають: «Ми віримо в те, що зіслано нам». Але вони заперечують те, що прийшло після того й що воно — істина, яка підтверджує те, що у них. Скажи: «Чому ж ви раніше вбивали пророків Аллаха, якщо ви є віруючими?» До вас уже приходив Муса із ясними знаменнями, але, коли не було його з вами, узяли ви собі для поклоніння тельця.

Нечестивці ж ви!

(Аль-Бакара, 89-92)

Я з усією впевненістю заявляю: у сучасних світових суспільств немає іншого порятунку від повного знищення в усіх сферах – моральній, громадській, економічній і політичній. Причина криється в несправедливості їх вигаданих систем: меркантильного капіталізму, безбожного комунізму, принижуючого народи соціалізму і смертоносної демократії. Під покровом цих систем людство живе в постійному страху і нестабільності. У людських серцях є можливість прийняти іслам і втілити його закони у життя, знайти душевний спокій і позбутися тривоги. В такому випадку людське суспільство отримає безпеку,

справедливість, мир, добробут і милосердя, а людські серця знайдуть бажане заспокоєння. Всемогутній Аллах сказав правду:

Якби жителі цих селищ увірували й були богобоязливими, Ми б відкрили їм благословення небес і землі. Але вони вважали це за брехню, тож Ми скарали їх за те, що вони собі здобували!

(Аль-Араф, 96)

Багато західних філософів пропонують іслам як вихід для всього людства. У ньому вони бачать порятунок від морального занепаду. Французький філософ Дебюск сказав: «Захід ніколи не знав іслама. Починаючи з появи іслама, захід зайняв ворожу позицію щодо нього. Аби виправдати війну з ісламом, він не обмежився лише зведенням брехні і його різкою критикою. В результаті цього в голові західної людини було спотворено уявлення про іслам. Немає сумніву в тому, що іслам – це єдність, в якій дуже сильно має потребу сьогоднішній світ, щоб позбутися сучасної слабкості, яка неодмінно призведе до знищення людства».

Британський філософ Джордж Бернард Шоу у своїй книзі «Мухаммад», яку свого часу спалив британський уряд, коли стало зрозуміло, що він визнав істинність послання Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) і його придатність для всього людства, сказав: «Мир має велику потребу в людині зі складом розуму Мухаммада. Цей Пророк звів свою вічну релігію на рівень поваги і звеличення. Ця релігія сильніше за всі інші релігії: вона вічна. Я бачу багатьох представників свого народу, які вже прийняли цю релігію на основі сильних доказів. Вони виявили для себе, що на цьому материка – в Європі – у цієї релігії є великі можливості. Середньовічні священнослужителі, через своє невігластво і сліпу

прихильність, зображували Магометанство в темних фарбах. Вони вважали Мухаммада ворогом християнства».

В іншому місці цієї ж книги він сказав: «Я ж вивчав життя цієї чудової людини і вважаю, що він далекий від цього. Його можна назвати рятівником людства. Я впевнений, що якби така людина, як він, керувала б сучасним світом, то успішно вирішила б всі світові проблеми, і ми б жили, врешті-решт, в щасті і злагоді, яких ми так потребуємо».

Британський історик Вайлз сказав наступне: «Жодна релігія не йде паралельно з цивілізацією на всіх етапах її розвитку, відгороджуючись від нею стіною. Але справжня релігія, яка, як я виявив, не суперечить цивілізації, де б вона не була – це іслам... Хто хоче пересвідчитись в цьому, нехай прочитає Коран і познайомиться з його теоріями, науковими методологіями і суспільними законами. Це – книга релігії, знання, суспільства, моральності та історії. Якби мене попросили дати визначення ісламу, то я б сказав так: «Іслам – це цивілізація».

Питання породжує само себе: «Чому дехто не бажає ісламу і не хоче, аби Ви познайомилися із ним?» Вони дотримуються своїх же спотворених уявлень. Причина полягає в тому, що за допомогою ісламу вони не зможуть відбирати майно людей, стягуючи податки і займаючись лихварством в ім'я відкритої світової економіки. Вони не зможуть зробити з жінок суспільну власність, доступну всім чоловікам і нав'язуючи статеvu свободу. Вони не зможуть поневолювати людей за допомогою вигаданих законів, які ще більше підкорюють одних людей іншим – за допомогою ісламського законодавства ніхто не зможе відібрати твоє майно, образити твою честь або поневолити. Пророк (мир йому і благословення Аллаха) сказав:

«Воістину, ваша кров, ваше майно і ваша честь для вас є настільки ж священними, на скільки священним є цей ваш день в цьому вашому місяці в цьому вашому місті»¹⁵⁴.

У нашій життєвій реальності, коли збиваєшся з дороги і знаходиш людину, яка підкаже тобі правильний шлях, то щиро дякуєш їй. Так що ж можна сказати про того, хто вкаже тобі шлях до невичерпного щастя у вічному житті – в Раю, а також застереже тебе від шляху, який веде до незникаючого нещастя – в Пеклі? Хіба ти не маєш висловити такій людині щиро подяку за те, що вона врятувала твою душу і тіло від Вогню, замість того, щоб застерігати людей від неї? Таким є Посланець Аллаха (мир йому і благословення Аллаха), який ніколи не брехав, не зраджував ні до, ні після ісламу. Він був ідеальним прикладом для наслідування в питаннях вірності, відданості й чесності. Він (мир йому і благословення Аллаха) ще з дитинства прославився своєю шляхетністю. Його навіть називали «аль-Амін» – той, який заслуговує на довіру. Коли до Іраклія – правителя римлян – дійшов лист Пророка (мир йому і благословення Аллаха), в якому він закликав його до ісламу, він запитав представників народу Пророка (мир йому і благословення Аллаха) про нього. У Абу Суф'яна ібн Харба запитали: «Чи доводилося вам раніше звинувачувати його у брехні?», і він відповів: «Такого не траплялося». Іраклій сказав: «Той, хто не брехав вам, не стане брехати, стверджуючи, що він є пророком Аллаха». Також про те, що Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) заслуговував на довіру, говорить і те, що коли він (мир йому і благословення Аллаха) приховано переселився до Медіни, побоюючись, що багатобожники завадять йому в цьому, то залишив замість себе в Мецці свого двоюрідного брата Алі (хай буде задоволений ним Аллах), аби він повернув усе

¹⁵⁴ Аль-Албані підтвердив достовірність цього хадіса.

майно, яке раніше довірили йому (мир йому і благословення Аллаха) на зберігання. Тому його (мир йому і благословення Аллаха) прозвали «ас-Садік» (правдивий) і «аль-Амін» (той, який заслуговує на довіру). Про нього (мир йому і благословення Аллаха) маємо казати так само, як сказав правитель римлян Іраклій: «Той, хто не брехав вам, не стане брехати, стверджуючи, що він є пророком Аллаха».

Він приніс ісламське законодавство, щоб врятувати тебе вже в цьому житті від несправедливості, беззаконня і злочинних систем; щоб врятувати твою неспокійну душу, яка є свідком стількох протиріч між своїм життям і вигаданими законами, які ведуть до обожнювання і поклоніння людям. Також він показав тобі, як врятуватися від Вогню після смерті, тому ісламське законодавство – це істина. Хто бажає, нехай вірує, а хто не бажає, нехай не вірує. Всевишній Аллах сказав:

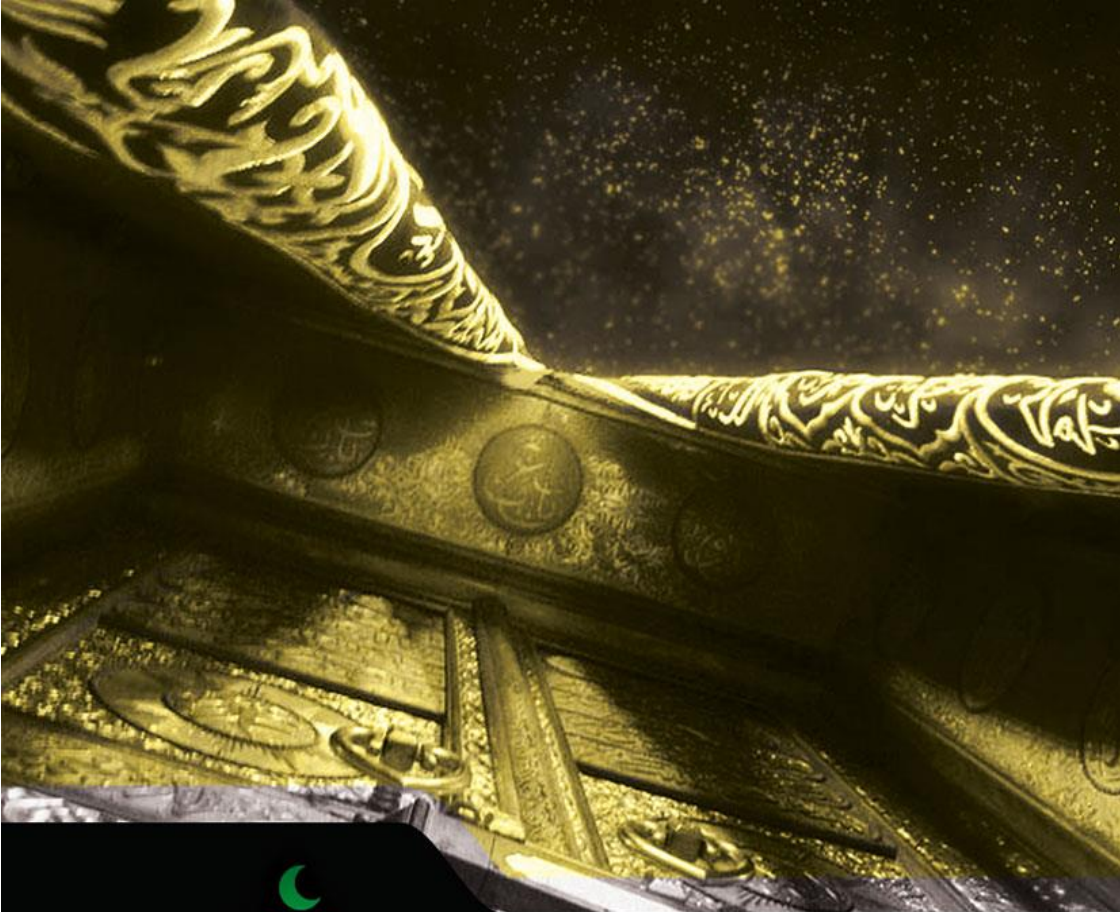
Скажи: «Коріться Аллаху та коріться Посланцю!» А якщо ви відвернетесь, то він відповідатиме тільки за своє, а ви будете відповідати за своє. Але якщо ви будете покірні, то підете прямим шляхом. Воістину, Посланець повинен тільки передати ясне послання!

(Ан-Нур, 54)

Книгу завершено.

За це – вся хвала Аллаху.

Мир і благословення нашому Пророку Мухаммаду, його сім'ї та всім сподвижникам!

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM